

Origin of the Bible by David Bernard

พระคัมภีร์

ความเป็นมาและการใช้

เขียนโดย
เดวิด เบอ์นาร์ด
ซี เอ บรูเวอร์
จี ดับเบิลยู แฮสเช็บริก
แดน ซีเกอร์ฟัส

หนังสือเล่มนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาด้วยตนเองหรือเป็นกลุ่ม

ศูนย์ศึกษาพระคริสตธรรม
สหคริสตจักรเพนเตคอสแห่งประเทศไทย
96/2 บ. หลังกฤษกร ต. ดอนศิลา
อ. เวียงชัย จ. เชียงราย 57210
โทร. 01-2877940, 053-736294

บทนำ

เดวิด เอ็ม เดวิส

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

สำนักพิมพ์ Word Aflame Publications

“ฉันเป็นใคร ฉันเกิดมาได้อย่างไร ฉันมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร”

มนุษย์ขบคิดถึงคำถามเหล่านี้และคำถามอื่นๆ นับตั้งแต่เวลาเริ่มต้นของอารยธรรม ภายในมนุษย์แต่ละคนนั้นมีความปรารถนาที่จะเข้าใจวัตถุประสงค์ของการมีชีวิตอยู่ สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับมนุษย์ทุกคนคือความสามารถในการค้นพบหน้าที่ของตนในสังคมและทำหน้าที่นั้นให้สมบูรณ์

พระคัมภีร์ตอบและชี้แจงคำถามแต่ละข้อเหล่านี้และคำถามอื่นๆ ในชีวิต จึงแสดงให้เห็นว่าพระคัมภีร์มีความพร้อมและมีความเป็นเลิศ มนุษย์ผู้ซึ่งได้รับการดูแลจากพระเจ้าเขียนพระคัมภีร์ขึ้น พระคัมภีร์เป็นงานเขียนที่ดีที่สุดเพียงชิ้นเดียวที่มนุษย์เคยมีมา พระคัมภีร์ยังคงเป็นหนังสือที่ขายดีที่สุดตลอดกาล

วิธีการอันอัศจรรย์ที่รวบรวมงานเขียนข้อพระคัมภีร์มากมายเข้าไว้เป็นหนังสือแห่งความจริงเล่มเดียวนี้เป็นคำพยานถึงอำนาจอันศักดิ์สิทธิ์ของพระคัมภีร์ในฐานะพระวจนะของพระเจ้า นวัตกรรมใจที่ผู้เขียนหลายคนซึ่งมีภูมิหลังแตกต่างกันและมีบุคลิกที่ไม่เหมือนใครนั้นเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อเขียนหนังสือที่สำคัญที่สุดของทุกยุคทุกสมัย

สิ่งนี้อัจศจรรย์ใจรองจากวิธีที่พระเจ้าทรงทำให้พระวจนะของพระองค์ได้รับการบันทึกและนำมารวมกันเป็นหนังสือเล่มเดียวแล้ว คือ การที่พระองค์ทำให้พระวจนะของพระองค์ได้รับการเก็บรักษาไว้สำหรับคนทุกยุค แม้ว่าพระคัมภีร์จะถูกนักวิจารณ์และผู้ที่ไม่เชื่อเกลียดชังและต่อสู้ แต่ก็รอดจากการโจมตีมาได้ทุกครั้ง พระคัมภีร์ซึ่งได้รับการคัดลอกและแปลจากคนรุ่นหนึ่งสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง และจากภาษาหนึ่งสู่อีกภาษาหนึ่ง อยู่มาได้จนถึงทุกวันนี้แม้ว่าผู้ที่ต่อสู้พระคัมภีร์นั้นนอนอยู่ในหลุมของตนจนกว่าจะถึงวันพิพากษา

พยานอีกประการหนึ่งที่แสดงถึงลักษณะและความจริงที่ไม่ใครต่อผู้ใดของพระคัมภีร์ คือ พระคัมภีร์ส่งผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงชีวิตอย่างต่อเนื่องต่อชีวิตของผู้ที่อ่านและเชื่อฟัง พระคัมภีร์เป็นคู่มือการดำเนินชีวิตที่ดีที่สุด เป็นหนังสือพัฒนาตนเองที่เกิดประโยชน์มากที่สุด และเป็นหนังสือสร้างทัศนคติที่ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจมากที่สุดเท่าที่เคยมีมา เราอาจค้นพบทุกคำตอบของชีวิตที่มนุษย์แสวงหาได้จากหน้ากระดาษอันศักดิ์สิทธิ์ของพระคัมภีร์ ทรัพย์สินสมบัติของการมีชีวิตที่ครบบริบูรณ์ซึ่งพระเยซูคริสต์เสด็จมาเพื่อประทานให้นั้นมีอยู่ในพระคัมภีร์

ในการศึกษานี้ คุณจะรู้สึกประหลาดใจที่ได้เห็นว่าแผนการของเจ้านั้นแพร่ขยายออกไปกว้างตามที่ทรงแสดงไว้ทางพระวจนะของพระองค์ คุณจะทั้งรู้สึกประหลาดใจและได้รับแรงบันดาลใจเมื่อพบว่าพระวจนะของพระเจ้าเขียนไว้ได้อย่างไรและพระองค์ทรงนำพระวจนะนั้นเข้าไว้รวมกันอย่างไร คุณจะได้เรียนรู้วิธีการศึกษา ท่องจำ และใช้พระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้อง

สิ่ง ที่ สำคัญ ที่ สุด อย่ าง เป็น ไร เรา สามารถ เรียน รู้ วิถี การ ใช้ พระ วจ น ะ ของ พระเจ้า กับ ชีวิต ของ เรา ได้ ดี ยิ่ง ขึ้น พระ วจ น ะ ของ พระ องค์ เป็น พิมพ์ เขียน สำหรับ การ ดำ เนิน ชีวิต และ สามารถ ให้ ทิศ ทาง ฝ่ า ย วิ ญ ญา ณ ที่ จำ เป็น ใน ชีวิต แก่ คริส เตียน ทุก คน ได้

ขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้แนะคุณเมื่อคุณศึกษาเกี่ยวกับพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นพระวจนะของพระเจ้าต่อมนุษย์ ขอให้หนังสือเล่มนี้ช่วยให้คุณมีความเคารพและยำเกรงหนังสือที่ดีที่สุดที่มนุษย์เคยได้รับมา

สารบัญ

บทที่	หน้า
บทนำ	2
1. เสียงแห่งอำนาจ	5
2. พระคัมภีร์ – พระวาทะของพระเจ้า	19
3. สัมผัสพระวาทะ	31
4. พระวาทะที่สมบูรณ์	45
5. รักษาพระวาทะ	59
6. แปลพระวาทะ	73
7. ชื่อนพระวาทะ	87
8. ศึกษาพระวาทะ	98
9. ใช้พระวาทะอย่างถูกต้อง	110
10. เชื่อพระวาทะ	124
11. พิสูจน์พระวาทะ	137
12. ใช้พระวาทะ	149
13. คำสั่งสอน – พิมพ์เขียวของพระเจ้าสำหรับการดำเนินชีวิต	162

1 เสียงแห่งอำนาจ

“เพราะว่าเราไม่อาจเปรียบหรือเทียบตัวเราเองกับคนอื่นบางคนที่ยกย่องตัวเขาเอง เพราะว่าเขาเอาตัวของเขาเอง เป็นขนาดวัดซึ่งกันและกัน และเอาตัวเข้าเปรียบเทียบซึ่งกันและกัน เขาจึงเป็นคนขาดปัญญา”

2โครินธ์ 10:12, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับแปลเก่า^๑

เริ่มด้วยข้อพระคัมภีร์

เฉลยธรรมบัญญัติ 4:2	1โครินธ์ 1; 2
สดุดี 119:89	กาลาเทีย 4:6-9
มัทธิว 7:28-29	วิวรณ์ 22:18-19

วันเวลาที่เรามีชีวิตอยู่นี้ช่างเลวร้ายเสียนี้กระไร ช่างเป็นวันเวลาที่ไร้ความสุขและไร้ศีลธรรม วันเวลาแห่งความรุนแรง และหยาบคาย วันเวลาแห่งการปล่อยตัวทางเพศและความลามก คุณค่าดั้งเดิมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่างๆ เช่น การแต่งงานและความรับผิดชอบต่อลูกหลาน เปลี่ยนไปเพราะวิถีชีวิตของหลายคนที่จะพอใจในการ “ทำตามใจตัวเอง” บ่อยครั้ง บรรดาพ่อทั้งหลายมีใจเหี้ยมโหดร้ายที่บ้านและเป็นหนุ่มเจ้าสำราญมักมากในกามเวลาที่อยู่นอกบ้าน ผู้หญิงไม่ยอมปฏิบัติหน้าที่ซึ่งยอมเชื่อฟังและให้การสนับสนุน [สามี] ตามที่พระเจ้าทรงกำหนดขึ้น และลูกๆ มีแนวโน้มที่จะดำเนินชีวิตเพียงเพื่อความพอใจที่เห็นแก่ตัวเท่านั้น

ในสมัยที่สังคมของเราไม่มีการควบคุมตัวเอง มีความจริงที่สมบูรณ์ แท้จริงและแน่นอนที่สามารถยึดสิ่งต่างๆ เข้าไว้ด้วยกันได้ใหม่ มีแนวทางอะไรบ้าง มีหลักการอะไรบ้างที่เราใช้เป็นมาตรฐานการดำเนินชีวิตของเราได้ เราต้องตามปรัชญาของมนุษย์ที่คลุมเครือและน่าสับสนไปสู่ความมืดและความสิ้นหวังอย่างแท้จริงหรือ (เช่น นักปรัชญาอัตถิภาวนิยม (existentialists) จำนวนมากสอนว่าชีวิตหาความจริงไม่ได้และไร้สาระ เพราะไม่มีมาตรฐานภายนอกหรือข้อบังคับทางจริยธรรม โดยเน้นว่าบุคคล “เป็นอิสระ” ในการเลือกทางของตนเอง นักปรัชญาอัตถิภาวนิยมเหล่านี้ไม่เพียงแต่ปฏิเสธพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังยอมรับการมีชีวิตอยู่อย่างไร้ความหมายหรือทิศทางอีกด้วย)

จริยธรรมตามสถานการณ์ (ความคิดว่าการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดและการกระทำทุกอย่างอาจมีข้อแก้ตัวได้ในสถานการณ์บางอย่าง) เป็นสิ่งน่าดึงดูดต่อใจทางธรรมชาติมากกว่าที่จะยอมรับผิดชอบต่อการกระทำของตัวเอง

บางคนสอนเรื่องสัมพัทธนิยม (relativism) ซึ่งคือความเห็นว่าคุณค่าความจริงขึ้นอยู่กับบุคคลหนึ่งหรือหลายบุคคลที่ยึดถือความจริงนั้น ความจริงสำหรับบุคคลเหล่านี้จะไม่วันสมบูรณ์เลย

ความคิดเหล่านี้เป็นความพยายามของมนุษย์ในการอธิบายความหมายของชีวิตที่ไม่มีพระเจ้า คนส่วนใหญ่ดูเหมือนว่าตั้งใจที่จะดำเนินชีวิตแห่งความเพลิดเพลินและความบาป และถ้าพวกเขาเชื่อในพระเจ้า ก็ชอบคิดว่าพระองค์จะทรงแก้แค้นไม่เห็นการละเมิดของพวกเขา โดยให้เหตุผลว่าเพราะพวกเขาเพื่อนบ้านทำสิ่งที่พวกเขาเองไม่เคยคิดจะทำ เหมือนเช่นในเวลาที่เรา
ระ เ ปี ย บ ใน ส มั ย
ผู้วินิจฉัย เรากำลังเข้าสู่ภาวะไม่มีชื่อไม่มีแปทางศีลธรรม เป็นเวลาที่ทุกคน “ต่างก็กระทำตามที่ตนเองเห็นชอบ” (ดูผู้วินิจฉัย 21:25)

^๑ ข้อพระคัมภีร์ที่ใช้อ้างอิงในหนังสือเล่มนี้มาจากพระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับแปลใหม่ (ปี 1971) นอกจากจะระบุไว้ว่าเป็นอย่างอื่น เช่น พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับแปลเก่า (ปี 1940) พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์ หรือ พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับมาตรฐาน 2002 [ผู้แปล]

ความจริงสมบูรณ์

ความจริงมิได้เปลี่ยนแปลงตามความคิดของยุคสมัย แต่เป็นอิสระจากทฤษฎีและการคาดเดาของมนุษย์ ความจริงอยู่เหนือความคิดที่สูงสุดของมนุษย์เพราะความจริงเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์เป็นอิสระจากการหลอกลวง ความจริงช่วยให้มองเห็นได้อย่างถูกต้อง

หากไม่มีพระเจ้าแล้ว มนุษย์ก็ได้แต่ค้นหาทางอยู่ในความมืด ความบาปทำให้มวลมนุษย์ตาบอดมองไม่เห็นความจริง แต่ความจริงมีฤทธิ์เดชอำนาจทำให้เราเป็นอิสระได้ (ยอห์น 8:32)

บางคนอาจถามว่า ทำไมต้องกังวลเกี่ยวกับความจริงที่สมบูรณ์มากนัก ทำไมถึงพอใจอยู่กับความจริงในระดับหนึ่งไม่ได้ ข้อโต้แย้งเช่นนี้แนะนำเราควรพอใจที่จะมีชีวิตอยู่ในเงา ปิดบังตาของเราจากความสว่างของการสำแดงที่สมบูรณ์ของพระเจ้า

มนุษย์ทำเช่นนั้นบ่อยครั้งเหลือเกิน พวกเขาผสมความจริงกับสิ่งผิด พวกเขาถอยไปจากพระเจ้าเมื่อพวกเขาได้เห็นความบริสุทธิ์ที่ทรงเป็นได้ นั่นเราจะต้องยอมจำนนชีวิตของเรา กำลังของเรา ตัวเราทั้งหมดต่อพระองค์ วิธีเดียวที่จะคงความสอดคล้องกับความจริงได้คือการปฏิบัติตามบัญชาทุกประการของพระเจ้า แต่เราจะต้องมีการเสียสละเพื่อปฏิบัติเช่นนั้น โลกโดยส่วนใหญ่ชอบที่จะปฏิบัติตามทางที่ประนีประนอมและเป็นบาปที่ง่ายกว่า “หลักการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาเลวทราม” (ยอห์น 3:19)

โลกโดยส่วนใหญ่มิได้พบทางแห่งความจริง แม้ว่ามนุษย์จะใช้เงินจำนวนหลายล้านเหรียญเพื่อการศึกษาและการวิจัยค้นคว้า และแม้ว่าวิทยาศาสตร์จะก้าวหน้าไปอย่างมาก แต่มนุษย์ก็ยังสงสัยและไม่เข้าใจวัตถุประสงค์และทิศทางของชีวิต

พระเจ้าเท่านั้นทรงเป็นแหล่งความรู้ที่แท้จริง “เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของความรู้ การกระทำทั้งหลายพระองค์ทรงเป็นผู้ซึ่งตรวจ” (1ซามูเอล 2:3) พระคัมภีร์แสดงหลักฐานมากมายว่า “ไม่อยู่ที่มนุษย์ผู้ซึ่งดำเนินไป ที่จะนำไฟก้าวของตนเอง” (เยเรมีย์ 10:23) แต่ “พระเยโฮวาห์ทรงนำย่างเท้าของคนดี” (สดุดี 37:23, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์)

แม้ว่าดาเนียลและเพื่อนชาวฮีบรูสามคนจะถูกจับเป็นเชลยในบาบิโลน แต่พวกเขาก็ได้รับความรู้จากพระเจ้าพระองค์เอง (ดาเนียล 1:17) “ในบรรดาเรื่องราวอันเกี่ยวกับปัญญาและความรอบรู้ ซึ่งพระราชาตรัสถามเขาทั้งหลาย ทรงเห็นว่าเขาทั้งหลายดีกว่าพวกโหร และพวกหมอดู ซึ่งอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์สืบเท่า” (ดาเนียล 1:20) พระสุบินของเนบูคัดเนสซาร์มีคำแปลในบทที่สองก็เพียงเพราะดาเนียลรู้จักพระเจ้าแห่งปัญญาและฤทธานุภาพ ดาเนียลแปลพระสุบินครั้งที่สองของเนบูคัดเนสซาร์ในบทที่สี่ได้ไม่ใช้ด้วยปัญญาของมนุษย์ของเขาเอง ในบทที่ห้า ชาวฮีบรูคนนี้ทำให้เบลซัสซาร์ประหลาดใจเพราะอ่านลายมือบนกำแพงได้ ถ้าพระเจ้าทรงสามารถประทานความรู้ที่สำคัญมากจนส่งผลกระทบต่ออาณาจักรทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงทราบว่าวิธีที่จะนำเราไปสู่ความจริงได้อย่างแน่นอน

[มนุษย์] จะพบความจริงซึ่งคือการสำแดงเกี่ยวกับพระเจ้าและทุกสิ่งตามที่พระองค์ทรงเห็นได้จากข้อพระคัมภีร์เท่านั้น พระคัมภีร์เก่าและใหม่แสดงให้เห็นว่าพระวจนะของพระเจ้าทำให้เราได้พบกับความจริง (ดูสดุดี 119:142; ยอห์น 17:17) พระคัมภีร์ไม่เพียงแต่มีความจริงอยู่เท่านั้น แต่พระคัมภีร์เป็นความจริงพระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาอย่างไม่มีขอบเขตทรงเลือกที่จะเปิดเผยพระองค์ผ่านทางหน้าหนังสือ [พระคัมภีร์] นี้ เราไม่มีการสำแดงอื่นใดนอกไปจากที่พระเจ้าทรงเลือกที่จะให้กับเรา เราไม่กล้าที่จะเพิ่มหรือตัดออกจากการสำแดงนั้น (ดูวิวรณ์ 22:18-19) พระคัมภีร์ไม่ใช่หนังสือธรรมดา แต่เป็นหนังสือของพระเจ้า ความเชื่อของคริสเตียนมีพื้นฐานตามหลักการของพระคัมภีร์ และอัครสาวกสอนว่าพระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นผู้ประพันธ์ (1 เธสะโลนิกา 2:13)

การที่พระเจ้าทรงถ่ายทอดพระวจนะของพระองค์ให้แก่มนุษย์โดยการสำแดงโดยตรงนั้นเรียกว่าการดลใจ การดลใจเป็นสิ่งสำคัญมากจนอัครสาวกเปาโลปกป้องการรับใช้ของเขา โดยกล่าวว่าเขาไม่ได้รับอำนาจจากมนุษย์ให้เทศนา

พระกิตติคุณ “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า ชาวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับชาวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับชาวประเสริฐนั้น โดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 1:11-12)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้นำผู้เขียนพระคัมภีร์ให้เขียนคำประกาศความจริงที่แน่นอน ข้อพระคัมภีร์ไม่ใช่ผลผลิตจากความคิดมนุษย์ แต่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าพระองค์เอง “เพราะว่าคำของผู้เผยพระวจนะนั้น ไม่ได้มาจากความคิดในจิตใจของมนุษย์ แต่มนุษย์ได้กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้า ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา” (2เปโตร 1:21)

ความสับสนของจิตใจมนุษย์

ความนึกคิดของมนุษย์ที่ต่างจากอำนาจของพระคัมภีร์นั้นมีมากมาย พระคัมภีร์กล่าวไว้ชัดเจนว่า “แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็ น ข อ ง พระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้” (1โครินธ์ 2:14) ดังนั้นจึงไม่น่าประหลาดใจที่มนุษย์มีทฤษฎีต่างๆ นานาในเรื่องชีวิต [เช่น] ผู้เชื่อเรื่องภูติผีปิศาจ (spiritualist) ซึ่งมุ่งมั่นในการสื่อสารกับคนตาย และผู้เชื่อว่ามีวิญญาณในธรรมชาติและจักรวาล (animist) ซึ่งถือว่าหิน แม่น้ำ และต้นไม้มีชีวิตที่มีสติ ผู้เชื่อที่ไม่มีพระเจ้า (atheist) ไม่ยอมรับว่าพระเจ้าทรงมีอยู่ และผู้เชื่อที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ถึง ก ก ร มี อ ยู่ ข อ ง พระเจ้า (agonistic) สอนว่าพระเจ้าผู้ทรงเป็นความจริงสูงสุดนั้นเป็นผู้ที่ไม่อาจรู้จักได้ พวกมนุษย์นิยม (humanist) สอนว่ามนุษย์โดยพื้นฐานแล้วเป็นคนดีและมีเกียรติได้ด้วยพลังแห่งเหตุผลของตนเองแม้ว่าจะมีหลักฐานขัดแย้งที่ไม่มีข้อผิดพลาดก็ตาม

มนุษย์เชื่อความคิดและอุดมคติที่ช่างยุ่งเหยิงเสียจริง ผู้ที่แสวงหาความจริงด้วยสติปัญญาของตนเองอยู่เสมอ โดยส่วนใหญ่จะไม่เต็มใจยอมรับคำสั่งที่ชัดเจนของพระวจนะของพระเจ้าที่ไม่มีข้อผิดพลาด บุคคลนั้นเป็นเหมือนนายพรานที่หลงทางอยู่ในป่าโดยไม่เข็มทิศหรือมีเสบียงอาหารไม่พอ ผู้ซึ่งไม่ยอมรับแผนเส้นทางของตนตามดวงอาทิตย์ที่ส่องสว่าง

ความมืดทางศาสนา

นอกจากความสับสนของยุคสมัยนี้แล้ว คนมากมายที่ประกาศตนเป็นผู้นำคนอื่นไปสู่ความจริงนั้นยังสะดุดอยู่ในความมืดอีกด้วย ถ้าพระเยซูทรงเรียกพวกฟาริสีว่าเป็น “คนนำทางตาบอด” (มัทธิว 15:14) พระองค์จะตรัสถึงนักศาสนาสสมัยใหม่ ปฏิเสธการบังเกิดจากหญิงพรหมจารีของพระองค์ การเป็นพระเจ้าของพระองค์และการอัศจรรย์ของพระองค์อย่างไร ผู้สอนศาสนาสมัยใหม่จำนวนมากเป็นเหมือนพวกสะดูสีในสมัยก่อน พวกเขา “ผิดแล้ว เพราะ...ไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า” (มัทธิว 22:29) [มนุษย์] เน้นพิธีการและธรรมเนียมมากเกินไป ใช้เงินจำนวนมากไปกับอาคารและการตกแต่งคริสตจักร แทนที่จะเทศนาพระวจนะของพระเจ้า ผู้สอนศาสนาเช่นนั้นให้ความคิดเห็นของตนในเรื่องทางสังคมและแสดงความคิดเห็นด้วยกับงานของพวกฝ่ายซ้ายหรือฝ่ายขวาหัวรุนแรง

กลุ่มศาสนาหลายกลุ่มได้ละทิ้งพระคัมภีร์อย่างน่าละอาย แต่กระนั้น ผู้ที่เคร่งครัดศาสนาจำนวนมากซึ่งจะรู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างมากถ้าถูกเรียกว่า “ไม่เชื่อพระคริสต์” (non-Christian) ได้หลงไปจากคำสอนของอัครสาวก บางคนเรียกลัทธิทั้งหลายว่าเป็น “หนี้ที่ยังไม่ได้ชำระของคริสตจักร” (the unpaid debt of the church) โดยชี้ให้เห็นว่ามีคนนับพันๆ ที่ไม่เคยได้รับความจริง คนจำนวนมากหันไปหาศาสนาคริสต์ปลอม โยคะหรือการเข้าฌานเพราะความสิ้นหวังอย่างแท้จริง จะต้องมีความจริง การดำเนินชีวิตบางอย่างที่กำหนดขึ้นจากพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นหนังสืออันบริสุทธิ์ของพระเจ้า มนุษย์ยังต้องได้ยินพระกิตติคุณอยู่

คำถามสำคัญสองข้อ

มีคำถามสำคัญเกิดขึ้นสองข้อเมื่อศึกษาความจริงทางศาสนา คำถามทั้งสองนี้มีความเกี่ยวข้องกันและตอบได้ด้วยการดลใจของพระเจ้า คำถามเหล่านี้มีความสำคัญเท่าๆ กัน มีอยู่ตลอดไป ไม่มีที่เริ่มต้นและสิ้นสุดและไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้

ข้อแรก คำถามเกี่ยวกับว่าจริงๆ แล้ว พระคริสต์เป็นใคร ถ้าบุคคลหนึ่งไม่สามารถเข้าใจในเรื่องนี้ ก็จะล้มเหลวในทุกเรื่อง เพราะพระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของตัว” (ยอห์น 8:24)

ความเชื่อของคริสเตียนเกี่ยวข้องกับความจริงเรื่องธรรมชาติของพระเยซูคริสต์โดยไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ ลักษณะอันสูงส่งของพระองค์เป็นหัวใจของการสำแดงจากพระเจ้าทั้งหมด แสงสว่างอื่นๆ ทั้งหมดหม่นหมองต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นความสว่างของโลก ความจริงอื่นๆ ทั้งหมดเป็นเพียงภาพสะท้อนความจริงที่เรียกว่าพระคริสต์ พระองค์เองทรงประกาศว่า “เราเป็นความจริง” พระองค์ไม่เพียงประทานคำชี้แนะว่าจะพบพระเจ้าและชีวิตได้อย่างไร พระองค์เองทรงเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต เมื่อฟิลิปทูลว่า “ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้เห็น” (ยอห์น 14:8) พระเยซูตรัสว่า “ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้และท่านยังไม่รู้จักเรามากหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา” (ยอห์น 14:9)

ด้วยการประสูติอันอัศจรรย์ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แม้ว่าพระองค์จะทรงเป็นมนุษย์ในทุกด้าน แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ก็เป็นการสำแดงที่สมบูรณ์ของพระเจ้า “เพราะว่าในพระองค์นั้น สภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์” (โคโลสี 2:9) เราจะต้องเข้าใจว่าพระบุตรคือใคร จึงจะสามารถรู้จักพระเจ้าได้ “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย พระบุตรองค์เดียว พระเจ้าผู้ทรงบังเกิด ผู้ทรงสถิตอยู่ในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงประกาศพระเจ้า นั่นคือ พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้า นำพระองค์ออกมาเพื่อที่คนทั้งหลายจะได้เห็น พระองค์ได้ทรงเปิดเผยพระเจ้าและพระองค์ได้ทรงทำให้พระองค์เป็นที่รู้จัก” (ยอห์น 1:18, *The Amplified Bible*) (ดูยี่บรู 1:1-2)

พระเยซูทรงสามารถตรัสด้วยสิทธิอำนาจเช่นนี้เพราะพระองค์ทรงสำแดงพระเจ้าพระองค์เอง พระองค์ทรงเป็นพระวาทนะได้ทรงบังเกิดเป็นเนื้อหนัง (ยอห์น 1:14) เมื่อมนุษย์เห็นพระเยซู พวกเขาเห็นพระสิริของพระเจ้า เมื่อพวกเขาได้ยินพระองค์ตรัส พวกเขารู้สึกประหลาดใจกับสติปัญญาของพระองค์ แม้แต่บรรดาศัตรูของพระองค์ก็ประกาศว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” (ยอห์น 7:46)

เราควรจะมี ความ มั่น ใจ ใน พระ คำ ข อง พระ คริ ส ต์ เป็น อย่าง มาก เมื่อ พระเยซูตรัส ลมและทะเลเชื่อฟัง และด้วยสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงไล่ผีออก “ครั้งพระเยซูตรัสคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ หาเหมือนพวกธรรมาจารย์ของเขาไม่” (มัทธิว 7:28-29)

เราควรจะปฏิบัติตามตัวอย่างของนายร้อยที่ส่งผู้ส่งสารไปหาพระเยซูเพื่อขอให้พระองค์ทรงรักษาคนรับใช้ เมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาใกล้บ้านของนายร้อย เจ้าหน้าที่ของโรมคนนั้นได้ส่งสหายของตนมาพร้อมกับข้อความว่า “ข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าได้ขายคาของข้าพระองค์...แต่ขอพระองค์ตรัสสั่ง และบ่าวของข้าพระองค์จะหายโรค...เพราะเหตุว่าข้าพระองค์อยู่ใต้วินัยทหาร” (ลูกา 7:6-8)

ข้อสอง คำถามเกี่ยวกับว่าจะไว้วางใจว่าพระคัมภีร์เป็นการสำแดงจากพระเจ้าอย่างแท้จริงได้หรือไม่ เราสามารถเชื่อสิ่งที่พระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า แต่หนังสือที่เรียกกันผิดๆ ว่าศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ นั้นไม่ใช่พระวจนะของพระเจ้าใช่หรือไม่

เนื่องจากเรากำลังพูดถึงสิ่งซึ่งเป็นนิรันดร์ จึงจำเป็นต้องรู้ว่าพระคัมภีร์เป็นเหมือนเช่นที่อ้างในข้อพระคัมภีร์ เช่น 2ทิโมธี 3:16 และ 2เปโตร 1:21 หรือไม่ หากว่าไม่ เราจะพึงการสำแดงอื่นๆ นอกไปจากพระคัมภีร์ได้หรือไม่

คำถามมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นเมื่อเราตระหนักว่าสมาชิกของลัทธิและผู้ศึกษาเรื่องพระเจ้าสมัยใหม่ไม่ยอมรับความสมบูรณ์ของพระคัมภีร์ ตัวอย่างเช่น แม้ว่าพวกมอรมอนจะใช้คำศัพท์ตามพระคัมภีร์ แต่พวกเขาสงสัยว่าพระคัมภีร์ถูกคริสตจักรโรมันคาทอลิกทำให้เสื่อมทราม หลักข้อเชื่อที่แปดของพวกเขากล่าวว่า “เราเชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าตราบเท่าที่แปลอย่างถูกต้อง” ถ้อยแถลงดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะทำให้พระคัมภีร์ขาดความน่าเชื่อถือ โดยสนับสนุนแหล่งอำนาจอื่นแทน ในรายชื่อของพวกมอรมอน อำนาจอื่นนั้นคือคัมภีร์มอรมอน งานเขียนอื่นๆ ที่ยอมรับกันของโจเซฟ สมิท และความรู้สึกส่วนตัวของพวกเขา

ด้วยความเชื่อมั่นที่ยโส คนอื่นๆ (ใช้สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นแทนพระคัมภีร์) อ้างว่าพวกเขาเองเป็นผู้เดียวที่สามารถแปลพระคัมภีร์ได้อย่างถูกต้อง ชาร์ลส ทาช รัสเซล ผู้ก่อตั้งคณะพยานพระยะโฮวา ประกาศว่าการอ่านหนังสือ *Studies in the Scriptures* (ศึกษาเกี่ยวกับพระคัมภีร์) เจ็ดเล่มของเขาดีกว่าการอ่านพระคัมภีร์

คนนิยมสมัยใหม่มักจะเถียงว่าพระคัมภีร์เพียงบางส่วนเท่านั้นที่เชื่อถือได้ แต่ความคิดเช่นนี้นำไปสู่ความสับสนอย่างไม่ต้องสงสัย ถ้าความคิดของพวกเขาถูกต้องแล้ว ใครจะตัดสินหรือสามารถตัดสินได้ว่าส่วนใดมีความจริงและส่วนใดมีข้อผิดพลาดอยู่ เราจะนึกภาพคนบาปตอบสนองต่อพระกิตติคุณที่ถูกต้องเพียงบางส่วนได้ไหม คริสเตียนจะมีรากที่มั่นคงได้อย่างไรหากว่ารากฐานตามพระคัมภีร์ของพวกเขาไม่มีข้อผิดพลาดของมนุษย์ การจับผิดสมัยใหม่เป็นรากฐานที่ไม่ดีต่อการสร้างชีวิตคริสเตียน

การที่พระคัมภีร์จะเชื่อถือได้นั้น จะต้องเป็นความจริง ไม่อาจมีข้อตกลงที่ทุกฝ่ายเห็นชอบได้ คัมภีร์ที่มีข้อผิดพลาดไม่มีความศักดิ์สิทธิ์ ถ้าพระเจ้าทรงถ่ายทอดพระวจนะของพระองค์ให้แก่มนุษย์ พระองค์ก็ทรงสามารถที่จะหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดทุกประการได้ ข้อเท็จจริงและความคิดที่อยู่ในพระคัมภีร์เป็นความจริง พระคัมภีร์ไม่เหมือนความไร้สาระที่อยู่ในงานเขียนที่เรียกกันผิดๆ ว่าศักดิ์สิทธิ์ อื่นๆ (ชาวฮินดูได้รับการสอนว่าพราหมณ์เกิดจากไขทองคำ และผู้ยึดถือคำสอนของโซโรแอสเตอร์ (Zorastrians) รับเอาการนมัสการธรรมชาติเข้ามา) พระคัมภีร์แสดงถึงสามัญสำนึกและมีความถูกต้องซึ่งได้รับการพิสูจน์จากกาลเวลา

ชีวิตและอำนาจในพระคัมภีร์ซึ่งไม่อาจพบได้ในงานประพันธ์อื่นใด ไม่ว่าจะเป็คัมภีร์โกหร่านของอิสลาม งานเขียนของขงจื้อ หรือคัมภีร์เวทของศาสนาฮินดู ไม่มีคำสั่งของสันตะปาปาหรือถ้อยคำที่เกิดจากจินตนาการของนักปราชญ์สมัยใหม่คนใดที่เท่าเทียมกับถ้อยคำที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระคัมภีร์ พระคัมภีร์เป็นถ้อยคำของพระเจ้า แต่ก็ง่ายจนเด็กเล็กๆ สามารถเข้าใจความหมายได้

พระเยซูคริสต์ทรงรับรองพระคัมภีร์ ไม่มีหลักฐานใดเลยที่แนะนำว่าพระเยซูทรงสงสัยงานเขียนพระคัมภีร์เก่า ในทางตรงกันข้าม พระเยซูทรงแสดงถึงความไว้วางใจข้อพระคัมภีร์อย่างแท้จริง แม้ว่าพระองค์จะตรัสตำหนิการกระทำผิดทางศาสนาในสมัยของพระองค์อย่างเข้มงวด แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงสอนว่าพระคัมภีร์ไม่มีข้อผิดพลาด

“อย่าคิดว่า เรามาเลิกล้างธรรมเนียมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะ เรามีได้มาเลิกล้าง แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ตราบใดที่ฟ้าและดินดำรงอยู่ แม้อักษรหนึ่งหรือขีดๆ หนึ่งก็จะไม่สูญไปจากธรรมเนียมบัญญัติ จนกว่าสิ่งที่จะต้องเกิดได้เกิดขึ้นแล้ว เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในธรรมเนียมบัญญัตินี้เบาขึ้น ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะ ได้ ชื่อ ว่า เป็น ผู้ น อ ย ที่ ส ุด ใน แ ผ น ดิน ส วรรค แต่ ผู้ ไ ต่ ที่ ป ระ พ ฤ ตี แ ล ะ ส อ น ต าม ธรรมเนียมบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่าเป็นใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์” (มัทธิว 5:17-19)

หนังสือเล่มนี้จะกล่าวถึงหลักฐานอื่นๆ ที่แสดงให้เห็นว่าพระคัมภีร์เป็นความจริง แต่สำหรับคริสเตียนแล้ว หลักฐานที่สำคัญที่สุดที่แสดงถึงอำนาจของพระคัมภีร์คือพระเยซูคริสต์พระองค์เอง ถ้าพระเยซูทรงชนาบมารด้วยข้อพระคัมภีร์จากพระคัมภีร์เก่า (มัทธิว 4) พยากรณ์ถึงการทนทุกข์ของพระองค์ตามพระคัมภีร์ (ลูกา 18:31-34) และประกาศว่า “จะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์” (มาระโก 14:49) จะต้องไม่มีข้อสงสัยในใจของผู้เชื่อในเรื่องอำนาจของพระคัมภีร์ ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่ไม่เชื่อมักจะไม่ยอมรับอำนาจของพระคัมภีร์แม้เมื่อเห็นหลักฐานที่ไม่ผิดพลาดเลยก็ตาม

นอกจากคำพยานของมนุษย์แล้ว ยังมีคำพยานของพระวิญญาณ เมื่อพระเยซูทรงอยู่บนโลกนี้ พระองค์ตรัสถึงคำพยานของยอห์น ผู้ให้บัพติศมาว่ายืนยันความจริงเกี่ยวกับพระองค์เอง เมื่อทรงตรัสกับผู้นำชาวยิว พระองค์ทรงประกาศว่าแม้ว่ายอห์นได้เป็นพยานถึงความจริง แต่พระองค์เองไม่ได้รับเพียงคำพยานของมนุษย์เท่านั้น งานที่พระบิดาได้ทรงมอบหมายสำคัญในพระราชกิจของพระองค์ องค์พระเยซูเจ้าจึงทรงประกาศว่า “งานนี้แหละที่เรา กำลังทำอยู่ เป็นพยานให้แก่เราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานให้แก่เรา” (ยอห์น 5:36-37)

การรับรองของพระวิญญาณของพระเจ้าควรจะเป็นหลักฐานที่เพียงพอถึงอำนาจของพระคัมภีร์ เป็นเรื่องยากที่จะได้เถียงกับ ฤ ท ธิ เ ค ช ที่ ช ู ว ย ไ ห้ ร อ ด ข อ ง

พระกิตติคุณในเมื่อชีวิตได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ผู้นำชาวิวไม่อาจปฏิเสธฤทธิ์เดชในการทำการอัศจรรย์ในคริสตจักรสมัยแรกได้ (กิจการ 4:16) ไม่มีประโยชน์ที่โลกจะลบล้างหลักฐานที่แสดงถึงหมายสำคัญทางฝ่ายวิญญาณในเวลาสุดท้ายนี้

มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับผู้บรรยายที่ไม่เชื่อพระเจ้าคนหนึ่งซึ่งพูดต่อต้านพระคัมภีร์และการอัศจรรย์ของพระคริสต์ เขาเยาะเย้ยการอัศจรรย์ครั้งแรกของพระคริสต์ในเรื่องที่พระองค์ทรงเปลี่ยนน้ำเป็นเหล้าองุ่น ในกลุ่มผู้ฟัง มีคนหนึ่งซึ่งเคยติดเหล้าแต่ได้รับการสัมผัสด้วยฤทธิ์เดชที่ช่วยกู้ของพระกิตติคุณนั่งอยู่ด้วย เขาพูดออกมาว่า “ผมไม่รู้เรื่องที่ทรงเปลี่ยนน้ำเป็นเหล้าองุ่น แต่ผมรู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าสามารถเปลี่ยนเหล้าองุ่นเป็นรองเท้านักกีฬาและของกินของใช้บนโต๊ะของผมได้”

เคยมีคนถามผู้เทศนาคนหนึ่งว่าเขาารู้ได้อย่างไรว่าพระคัมภีร์เป็นความจริง คำตอบที่ชัดเจนว่า “เพราะพระคัมภีร์มีประโยชน์ (ก่อให้เกิดผล)” ก็เพียงพอแล้ว ประสบการณ์เป็นสิ่งที่ขัดข้อโต้แย้งของผู้ที่ไม่เชื่อ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าต้องมีผู้พูดเยาะเย้ยเกี่ยวกับเรือไอน้ำของโรเบิร์ต ฟูลตัน และเครื่องบินของพี่น้องตระกูลไรท์ แต่ความคิดของพวกเขาได้รับการพิสูจน์ว่าถูกต้องด้วยการทดลองที่มีอยู่ พระวามะของพระเจ้าต้องผ่านการทดสอบจริง ก็ยังคงเชื่อถือได้ มีอำนาจและถูกต้องอยู่เหมือนเดิม “ขอเชิญชิมดูแล้วจะเห็นว่าพระเจ้าประเสริฐ คนที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข” (สดุดี 34:8, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์)

ทดสอบความเข้าใจ

1. _____ มักจะสอนว่าไม่มีมาตรฐานภายนอกใดๆ
2. ความคิดว่าการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดและการกระทำทุกอย่างอาจมีข้อแก้ตัวได้ในสถานการณ์บางอย่างคือ _____
3. ความเห็นที่ความจริงขึ้นอยู่กับบุคคลที่ยึดถือความจริงนั้นเรียกว่า _____
4. _____ เป็นคำสั่งาแดงเกี่ยวกับพระเจ้าและทุกสิ่งตามที่พระองค์ทรงเห็น
5. _____ ไม่ยอมรับว่าพระเจ้าทรงมีอยู่
6. เราจะต้องเข้าใจว่า _____ คือใคร จึงจะสามารถรู้จักพระเจ้าได้
7. _____ สงสัยว่าพระคัมภีร์ถูกคริสตจักรโรมันคาทอลิกทำให้เสื่อมทราวม
8. ชาร์ลส ทาซ รัสเซลประกาศว่างานเขียนของเขา มีความสำคัญมากกว่า _____
9. คัมภีร์ที่มีข้อผิดพลาดไม่ _____
10. _____ ทรงรับรองพระคัมภีร์

ประยุกต์ใช้

ในการที่จะเติบโตทางฝ่ายวิญญาณได้ คริสเตียนไม่เพียงแต่ต้องยอมรับอำนาจที่สมบูรณ์ของพระคัมภีร์เท่านั้น แต่ยังต้องอนุญาตให้พระคัมภีร์เปลี่ยนแปลงชีวิตของตนอีกด้วย มีขั้นตอนบางประการที่จะช่วยให้เราได้รับการเปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่ได้ (โรม 12:2)

ประการแรก จงเข้าเฝ้าพระเจ้าในการอธิษฐานและตั้งใจจริงในการขอให้พระองค์สำแดงน้ำพระทัยของพระองค์ให้คุณทราบจากพระวจนะของพระองค์ ขอให้พระองค์ผ่านทะลุลึกเข้าไปในใจของคุณ เปิดเผยให้เห็นความคิด คำพูดหรือการกระทำที่เป็นบาปใดๆ

จากนั้นเปิดพระคัมภีร์ของคุณ และค้นหาด้านที่คุณรู้สึกว่าย่ำแย่อย่างชัดเจน (เช่น อารมณ์ร้าย) การศึกษาค้นคว้าของคุณควรจะให้แนวทางเพื่อการปรับปรุงตัวที่ชัดเจนและให้ความรู้สึกถึงความรักเอาใจใส่ของพระเจ้า

ท้ายที่สุด จงขอบคุณพระเจ้าสำหรับงานใหม่ที่พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นในใจของคุณ

เพิ่มพูนความรู้

ในการเตรียมตัวสำหรับบทต่อไป ขอให้อ่านพระคัมภีร์ตามที่ระบุไว้ได้หัวข้อของบท จากนั้น ใช้ศัพท์สัมพันธ์ที่ดีเล่มหนึ่ง หรือใช้พจนานุกรม *Expository Dictionary of New Testament Words* โดยดับเบิลยู อี ไวน์ เพื่อหาความหมายของคำต่อไปนี้ การสำแดง (*revelation*) ดลใจ (*inspired*) นำ (*moved*) (เหมือนเช่นใน 2 เปโตร 1:21) พระวจนะ (*word*) (เหมือนเช่นใน 1 เธสะโลนิกา 1:8 และ 2 เธสะโลนิกา 3:1) และ ข้อลึกลับ (*mystery*)

2 พระคัมภีร์ พระวจนะของพระเจ้า

“พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม”

2ทิโมธี 3:16

เริ่มด้วยข้อพระคัมภีร์

อพยพ 19; 31; 32

เฉลยธรรมบัญญัติ 9

ผู้ว่าราชการการเมืองของโรมและภรรยาของเขาตั้งใจฟังชายที่อยู่ต่อหน้าพวกเขา ผู้พูดนั้นเป็นนักโทษของโรม แต่เขาพูดด้วยใจกล้าและโน้มน้าวให้เชื่อเกี่ยวกับศาสนาของคริสเตียน เกือบจะเหมือนว่าตัวพวกเขาเองเป็นนักโทษ ไม่ใช่ชายคนนั้น เพราะพวกเขา รู้สึกจับใจกับถ้อยคำที่มีฤทธิ์เดชอำนาจของเขา

ครั้งหนึ่ง ผู้ว่าราชการเมืองอาจเห็นว่าชาวยิวคนนี้เป็นสิ่งแปลก แต่ตอนนี้ไม่อาจปฏิเสธถึงอำนาจในข้อความของเขาได้ เพราะเขื่อนลึกลงไปในจิตสำนึกผิดชอบของตน และผู้ปกครองตัวสั้นเทาเมื่อชาวยิวที่เทศนาคนนี้ “อ้างถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจ และความพิพากษาซึ่งจะมาถึงหน้านั้น” (กิจการ 24:25, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับแปลเก่า)

การประกาศของเปาโลที่ซีซาร์ียาส่งผลกระทบต่อเฟลิกซ์อย่างมาก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลมีความน่าเชื่อถือเพราะตัวเขาเองได้เชื่อ แม้ว่าชีวิตของเขาเองจะตกอยู่ในอันตราย แต่อัครสาวกเปาโลสามารถนำผู้พิพากษาที่โหดร้ายให้รู้สึกกลัวและรู้สึกผิดได้

ผลลัพธ์มักจะเป็นเช่นนั้นไม่ว่าเปาโลจะไปเทศนาพระกิตติคุณที่ใด มนุษย์อาจปฏิเสธคำเทศนาของเขา หรือพวกเขาอาจจะยอมรับ แต่พวกเขาไม่อาจเหมือนเดิมโดยไม่เปลี่ยนแปลงเพราะถ้อยคำที่จับใจของเขาได้ (กิจการ 14:1-2) เปาโลเทศนา “พระวจนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว” (กิจการ 13:5) โดยชี้ให้เห็นจากพระคัมภีร์เก่าว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์อย่างแท้จริง “เปาโลจึงเข้าไปในธรรมศาลานั้นตามอย่างเคยและท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์ ได้ตอบกับเขาได้สามวันสะบาโต และไขข้อความชี้แจงให้เห็นว่า จำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมานแล้วทรงคืนพระชนม์ และกล่าวต่อไปว่า ‘พระเยซูองค์นี้ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์’ “ (กิจการ 17:2-3)

แม้แต่นักวิจารณ์พระคัมภีร์ก็ต้องยอมรับว่าเหตุผลหนึ่งที่อัครสาวกเปาโลส่งผลกระทบต่อโลกเป็นอย่างมากก็เพราะว่าเขาไว้วางใจพระคัมภีร์อย่างแท้จริง เปาโลกล่าวกับทิโมธีหนุ่มผู้ซึ่งเขาเสริมกำลังในงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้อย่างชัดเจนว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า” (2ทิโมธี 3:16)

การสำแดงของพระเจ้า

มนุษย์หวังที่จะรู้จักพระเจ้า “ผู้ประทับในฟ้าสวรรค์” (สดุดี 123:1) ได้อย่างไรนอกจากโดยการสำแดง ถ้าทางของพระเจ้าไม่ใช่ทางของเราและความคิดของพระองค์ไม่ใช่ความคิดของเรา (อิสยาห์ 55:8-9) เหมือนเช่นที่พระคัมภีร์กล่าวไว้แล้ว มนุษย์คงจะไม่มีวันเข้าใจแผนการของพระเจ้าได้เพียงด้วยความสามารถของมนุษย์ เปาโลได้บอกกับชาวโครินธ์ว่า พระเจ้าทรงเลือกที่จะเปิดเผยพระองค์เองทางพระวิญญาณของพระองค์ “ดังที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า สิ่งที่เราไม่เห็นหูไม่ได้ยิน และสิ่งที่มนุษย์คิดไม่ถึงคือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์ พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่งแม้เป็นความล้ำลึกของพระเจ้า” (1โครินธ์ 2:9-10)

สิ่งใดที่เหตุผลของมนุษย์ไม่อาจอธิบายได้ พระเจ้าทรงอธิบายทางการสำแดงด้วยความเมตตาของพระองค์

การสำแดงพิเศษนี้ไม่ใช่แค่ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงมีอยู่ เพราะธรรมชาติได้แจ้งสิ่งนั้นให้กับเราแล้ว แต่บอกให้เราทราบถึงแผนการไถ่บาป ใจความสำคัญของการสำแดงนี้คือพระคริสต์ ผู้ทรงช่วยมนุษย์ที่มีบาปให้รอดจากความตายชั่ววันจันทร์ การสำแดงนี้เป็นการประกาศหรือเปิดเผยถึงความคิดและจุดประสงค์ของพระเจ้าแก่มนุษย์

นิยามของการดลใจ

เรื่องการดลใจก็ถูกผู้ที่สงสัยและไม่เชื่อท้าทายเหมือนเช่นคำสั่งสอนสำคัญอื่นๆ ในพระคัมภีร์ เนื่องจากพระคัมภีร์เป็นหนังสือฝ่ายวิญญาณที่มีความหนา จึงไม่แปลกที่นักวิจารณ์พระคัมภีร์จะทำท้าทายพระคัมภีร์หลายส่วนที่พวกเขาไม่ต้องการหรือไม่สามารถเข้าใจได้

การดลใจอาจจำกัดความได้ว่า อิทธิพลของพระเจ้าโดยตรงต่อมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ในการเขียนข้อพระคัมภีร์ คำภาษากรีกว่า *เทออปนีสตอส* (*theopneustos*) ที่ใช้ใน 2ทิโมธี 3:16 เป็นการรวมคำสองคำไว้ด้วยกัน ได้แก่ *เทออส* (*theo*) ซึ่งหมายถึง “พระเจ้า” และ *พนีสตอส* (*pneustos*) ซึ่งหมายถึง “ลมหายใจ” ดังนั้น การดลใจตามความหมายของพระคัมภีร์ไม่ได้เกี่ยวข้องกับความสามารถในการสร้างสรรค์ของมนุษย์หรือการก่อให้เกิดขึ้นตามธรรมชาติ การดลใจในพระคัมภีร์มีความหมายว่า “ลมหายใจของพระเจ้า” จึงไม่อาจมีข้อสงสัยเกี่ยวกับต้นกำเนิดของพระคัมภีร์ได้

พระคำของพระเจ้าเขียนเอาไว้ในพระคัมภีร์ แม้ว่าบางคนจะได้เถียงว่าตัวถ้อยคำไม่ได้รับการดลใจ เป็นแต่เพียงความคิดที่ [ที่ได้รับการดลใจ] แต่พระคัมภีร์เองมีความชัดเจนในเรื่องนี้ มีการอ้างอิงกว่า 2,000 ครั้งในพระคัมภีร์เก่าว่าผู้เขียนยืนยันว่าถ้อยคำมาจากพระเจ้า *อัครสาวกเปาโล* กล่าวเน้นเช่นกันในพระคัมภีร์ใหม่ว่า “ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้เผยพระวจนะ หรืออยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็ควรยอมรับว่าข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้น เป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (1โครินธ์ 14:37)

การดลใจเป็นมากกว่าอิทธิพลที่มีขีดจำกัดจากพระเจ้า การดลใจเป็นการถ่ายทอดความคิดของพระเจ้าสู่มนุษย์และเป็น การสำแดงโดยตรงถึงน้ำพระทัยของพระองค์

ควรจะสังเกตว่าแม้ว่าพระเจ้าทรงบันดาลใจผู้เขียนพระคัมภีร์ แต่คนเหล่านี้ไม่ได้เป็นเพียงหุ่นยนต์ พวกเขาเขียนในรูปแบบเฉพาะของตนเองในภาษาที่ใช้กันในสมัยของพวกเขา พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเคลื่อนไหวบนพวกเขาและรักษาถ้อยคำของพวกเขาไม่ให้เจือปนด้วยข้อผิดพลาด ดังนั้นพวกเขาจึงพูดความจริง ความจริงที่ไม่ปนเปื้อน ซึ่งเป็น “ประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม” (2ทิโมธี 3:16)

พระคัมภีร์ประกาศตนเองว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า ความจริงนั้นแน่นอน ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เก่าซึ่งยืนยันอยู่เสมอว่าตนกล่าวถ้อยคำของพระเจ้า ประกาศครั้งแล้วครั้งเล่าว่า “พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า” ถ้อยคำส่วนหนึ่งที่ดาวิดกล่าวในช่วงบั้นปลายชีวิต ได้แก่ “พระวิญญาณของพระเจ้าได้ตรัส พระวจนะของพระองค์อยู่ที่ลิ้นของข้าพเจ้า” (2ซามูเอล 23:2) เยเรมีย์ได้รับคำสั่งว่า “เราบัญชาเจ้าอย่างไรบ้างเจ้าต้องพูด” (เยเรมีย์ 1:7) และ “เราเอาถ้อยคำของเราใส่ในปากของเจ้า” (เยเรมีย์ 1:9)

ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ชี้ว่าพระคัมภีร์เป็นการสำแดงของพระเจ้าเช่นกัน ใน 1เธสะโลนิกา 2:13 ผู้เชื่อได้รับคำสั่งจากอัครสาวกเปาโลว่า “เมื่อท่านทั้งหลายได้รับพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งท่านได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้้อย่างเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวจนะของพระเจ้า” พระเยซูคริสต์ทรงประกาศว่า “จะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้” (ยอห์น 10:35) และ “บรรดาคำที่เขียนไว้ในหมวดธรรมบัญญัติของโมเสส และในหมวดผู้เผยพระวจนะและในหมวดสติคุณกล่าวถึงเจ้านั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ” (ลูกา 24:44)

พระคริสต์เป็นใจความสำคัญ

พระเยซูคริสต์ทรงให้เกียรติแก่พระคัมภีร์ และพระคัมภีร์ก็ให้เกียรติแก่พระเยซูคริสต์ด้วย ตามจริงแล้ว พระคริสต์เป็นใจความสำคัญของพระคัมภีร์ทั้งหมด พระองค์ทรงปรากฏว่าเป็นหัวใจสำคัญของสิ่งที่ทรงสร้างขึ้น (โคโลสี 1:15-17) หัวข้อสำคัญของผู้เผยพระวจนะ (อิสยาห์ 53) และศักราชของคริสตจักร (โคโลสี 1:18)

ใครจะสามารถอ่านพระคัมภีร์ด้วยความจริงใจและยังคงสงสัยอำนาจสูงสุดของพระเยซูคริสต์ได้ ถ้าเราพูดถึงตำแหน่งกษัตริย์ พระองค์ทรงเป็น “กษัตริย์เหนือกษัตริย์” ถ้าเราพูดถึงสิทธิอำนาจ พระองค์ทรงเป็น “เจ้านายเหนือเจ้านาย” เรามั่นใจว่าพระเจ้าจะไม่ทรงให้สง่าราศีของพระองค์แก่ผู้อื่น แต่เราได้อ่านว่ามนุษย์ล้มลงนมัสการพระเยซูคริสต์ (มัทธิว 14:33; ลูกา 24:52; ยอห์น 20:28) เมื่ออ่านพระวจนะของพระเจ้าแล้ว ไม่อาจมีข้อสรุปอื่นใดนอกจากว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า “ทรงปรากฏเป็นเนื้อหนัง” (1ทิโมธี 3:16, *พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับแปลเก่า*)

การต่อสู้พระวจนะของพระเจ้าเป็นการต่อสู้ของพระเยซูคริสต์ พวกนักวิจารณ์ที่ไร้ยางอายสอนว่าพระคัมภีร์มีข้อผิดพลาด พวกเขาตัดสินพระคัมภีร์ โดยที่อาจจะตระหนักหรือไม่ตระหนักถึงสิ่งที่ตัวเองกำลังทำอยู่ แต่กระนั้น การวิจารณ์ของพวกเขาดูหมิ่นลักษณะพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ แม้ว่าพวกเขาอาจกล่าวสิ่งที่ดีบางอย่างเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่กลับไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงมีฤทธิ์เดช

พวกเขาไม่ยอมรับความน่าเชื่อถือของพระคัมภีร์ โดยปฏิเสธการอัศจรรย์ทั้งในพระคัมภีร์เก่าและใหม่ การประสูติจากหญิงพรหมจารีและการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เป็นเป้าของความคิดที่ประสงคร้ายของพวกเขา เปาโลพยากรณ์เกี่ยวกับเวลาสุดท้ายไว้ โดยเตือนเราเกี่ยวกับผู้ที่ “มีสภาพธรรมภายนอก แต่ฤทธิ์ของธรรมนั้น เขาปฏิเสธเสียคนอย่างนี้ท่านจงผินหน้าหนีจากเขาเสียด้วย” (2ทิโมธี 3:5, *พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับแปลเก่า*)

พระวจนะของพระเจ้าไร้ข้อผิดพลาด

การไร้ข้อผิดพลาด คือ การเชื่อว่าพระคัมภีร์เชื่อถือได้ปราศจากข้อผิดพลาดโดยรวมและในทุกส่วน ถ้อยคำในพระคัมภีร์ถือเป็นความจริงอย่างแท้จริง ไม่ว่าจะเกี่ยวกับเรื่องอะไร พระคัมภีร์ไม่เพียงแต่สอนความจริงในเรื่องศาสนาเท่านั้น แต่ยังไม่ผิดพลาดในเรื่องอื่นๆ ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็ประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์และการพยากรณ์

มีบางคนประกาศว่าตนเชื่อในการไร้ข้อผิดพลาดที่มีขอบเขตจำกัด แต่คำสอนประเภทนี้เป็นอันตรายอย่างมาก ฮาโรลด์ ลินด์เชล ซีให้เห็นใน *God's Incomparable Word* (Victor Books, S.P. Publications Inc., Box 1825, Wheaton, Illinois 60187) ว่าความคิดเช่นนี้นำไปสู่หายนะทางวิญญาณเพราะหลายเหตุผลด้วยกัน เหตุผลหนึ่งคือว่าพระเจ้าผู้ทรงประพันธ์พระคัมภีร์ถูกสันนิษฐานว่าได้กล่าวถ้อยคำที่ผิดหรือมีข้อผิดพลาด อีกเหตุผลหนึ่งคือว่ามนุษย์ได้รับการยกย่องมากเกินไป นั่นคือ มีผู้คิดว่ามนุษย์ได้ประพันธ์พระคัมภีร์ขึ้น ไม่ใช่พระวิญญาณของพระเจ้า (2เปโตร 1:21)

ความสงสัยไม่ใช่สิ่งใหม่ นักวิจารณ์พระคัมภีร์พยายามที่จะหาสิ่งที่เขาเห็นว่าเป็นหลักฐานถึงข้อผิดพลาดจากพระคัมภีร์ นำแปลกที่คำวิจารณ์ส่วนมากมาจากผู้มีการศึกษาทางศาสนาที่สูง บริบูรณ์เอกไม่ได้รับประกันว่าความเชื่อจะไร้มลทินมากไปกว่ากรรมธรรม์รับประกันว่าชีวิตจะยืนยาว ประตุสุความจริงฝ่ายวิญญาณเปิดออกต่อผู้ที่มีความเชื่อในพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น แต่ปิดแน่นต่อผู้ที่ยื่นกรานตัดสินพระคัมภีร์ด้วยมาตรฐานที่ตนเองนึกคิดเอาไว้ก่อนแล้ว

หลังจากเวลาผ่านไปเกือบสองพันปี พวกนักวิจารณ์ยังไม่สามารถหาหลักฐานที่ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อความน่าเชื่อถือของพระคัมภีร์ได้ บ่อยครั้งสิ่งที่อาจดูเหมือนข้อผิดพลาดกลับได้รับการรับรองจากการค้นคว้าวิจัยเพิ่มเติมหรือจากโบราณคดี เหมือนเช่นที่ ซิดนีย์ คอลเล็ท อธิบายไว้ใน *All About the Bible* (Fleming H. Revell Compnay, Westwood, New Jersey) ว่าชื่อของเบลซัสซาร์ กษัตริย์ของเคลเดีย ไม่พบอยู่ในที่ใดในประวัติศาสตร์นอกไปจากบันทึกในหนังสือดาเนียล สิ่งที่ดูเหมือนรายชื่อกษัตริย์ของบาบิโลนที่ครบถ้วนนั้นขาดชื่อของเบลซัสซาร์ไป แต่กล่าวว่านาโบนิดัสเป็นผู้ปกครอง พวกนักวิจารณ์อาจถือว่าเรื่องจบลงตรงนั้น แต่ในปี 1854 เซอร์เฮนรี่ รอว-ลินสัน ค้นพบกระบอกดินเผาที่กล่าวถึง “เบลซัสซาร์ บุตรชายหัวปีของเรา” ในคำจารึกหนึ่ง

การค้นพบแผ่นจารึกรูปปัลมิในปี1876 เปิดเผยว่า แม้ว่านาโบเนดัสได้หนีไปจากบาบิโลน และถูกชาวเปอร์เซียจับไปเป็นเชลย ใน “คีน...(ที่) กษัตริย์สววรรคต” เนื่องจากเป็นที่รู้กันว่า นาโบเนดัสมีชีวิตอยู่หลายปีหลังจากอาณาจักรของตนล่มสลาย ไม่ต้องสงสัยเลยว่ากษัตริย์ที่สวรรคตนั้นคือเบลซัสซาร์ ผู้สำเร็จราชการแผ่นดินแทนบิดาของพระองค์ ข้อเสนองของเบลซัสซาร์แก่ดาเนียล ให้เป็น “อุปราชตรีในราชอาณาจักร” (ดาเนียล 5:16) เป็นคำยืนยันที่น่าสังเกตุจากเรื่องราวในพระคัมภีร์ นาโบเนดัสคงจะเป็นอุปราชเอก เบลซัสซาร์เป็นอุปราชโท และดาเนียลเป็นอุปราชตรี

ฉบับคัดลอก (manuscripts)

พวกนักวิจารณ์มักจะชี้ให้เห็นว่าต้นฉบับเดิมสาบสูญไปแล้ว อากาศที่ชื้นของปาเลสไตน์ทำให้ต้นฉบับดั้งเดิมของพระคัมภีร์เก่าเสียหายไป นอกจากนี้ อาลักษณ์ชาวอียิปต์ซึ่งนับถือพระคัมภีร์ด้วยความเคารพจนเกือบจะมกมาย ได้ฝังฉบับคัดลอกที่มีอายุมาก มิฉะนั้นแล้ว วัสดุที่ใช้เขียนพระนามอันบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะถูกใช้อย่างไม่ถูกต้อง

สิ่งที่เหลืออยู่เป็นสำเนาของต้นฉบับเดิม แต่ควรจะสังเกตว่าอาลักษณ์ชาวอียิปต์แรกปฏิบัติตามกฎระเบียบที่เคร่งครัดมากเมื่อคัดลอกพระคัมภีร์ อาลักษณ์กลุ่มหนึ่ง ซึ่งคือ แมสโซเรตส์ (Massorettes) เป็นที่รู้จักกันว่าได้นับจำนวนแต่ละข้อ คำและตัวอักษรที่พวกเขาคัดลอก พวกเขาสนใจว่าพระคัมภีร์ไม่มีมลทินมากจนนับจำนวนครั้งที่อักษรแต่ละตัวถูกใช้ในหนังสือเล่มหนึ่ง และคำนวณอักษรที่อยู่ตรงกลางของหนังสือเล่มนั้น

คริสเตียนไม่เพียงแต่เชื่อว่าพระเจ้าทรงดลใจผู้เขียนดั้งเดิมเท่านั้น แต่ยังเชื่อว่ามนุษย์ได้รับการดลใจให้รักษาข้อพระคัมภีร์ไว้อย่างสัตย์ซื่อ คริสเตียนยุคแรกแปลพระคัมภีร์เป็นภาษาต่างๆ และคำวิจารณ์เกี่ยวกับพระคัมภีร์กลับยืนยันความน่าเชื่อถือของฉบับคัดลอก (แทนที่จะทำให้เสียความน่าเชื่อถือ) ความแตกต่างของข้อความเล็กๆ น้อยๆ ที่ค้นพบนั้นไม่ได้ส่งผลกระทบต่อ คำ ำ สั ่ง ส อ น ลั ำ คั ญ ห รื อ พระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าเลย

พระวจนะที่เขียนไว้

การเขียนข้อพระคัมภีร์เป็นเรื่องราวที่น่าทึ่งเกี่ยวกับการเสียสละและการอุทิศตน แม้ว่าจะไม่ทราบว่ามีผู้เขียนดั้งเดิมทั้งหมดเป็นใคร แต่ความคิดและวัตถุประสงค์มีความเป็นหนึ่งเดียวกัน ผู้ประพันธ์ที่ยิ่งใหญ่แห่งสวรค์ทรงนำทางผู้เขียนสามสิบหกถึงสี่สิบคนที่มีภูมิหลังแตกต่างกันเพื่อเรียบเรียงหนังสือที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยเขียนขึ้นมา

พระวจนะของพระเจ้ามาถึงปฐมบรพบุรุษ (ปฐมกาล 15:1) ผู้พยากรณ์ (กัณดาราวี 22:38, ฮีบรู 1:1) และกษัตริย์ (2พงศาวดาร 7:12-22) ได้รับการบันทึกไว้อย่างน่าเชื่อถือ โดยบุคคลที่มีชื่อเสียงเช่น โมเสส ซึ่งได้รับการศึกษาในราชสำนักของอียิปต์ และบุคคลซึ่งเป็นที่รู้จักกันน้อยลงมา เช่น อาโมส ผู้เลี้ยงแกะและแพะ

สิ่งที่โมเสสเขียนส่วนใหญ่นั้นเขาได้รับในท่ามกลางควันและฟ้าร้องที่ภูเขาซีนาย ที่ซึ่งเขาได้รับบัญญัติของพระเจ้า หนังสือ อป ระ วั ต ศ ำ ส ต ร์ ลี บ ส อ ง เ ล้ ม จ ำ ก โยชูวาถึงเอสเธอร์ มักจะเขียนขึ้นเพื่อเป็นพยานถึงเหตุการณ์ที่ครอบคลุมช่วงเวลาประมาณ 1,000 ปี หนังสือบทกวี คือตั้งแต่โยบถึงบทเพลงของซาโลมอน สะท้อนภาพธรรมชาติและแสดงถึงอารมณ์ที่ลึกที่สุดของมนุษย์ ผู้พยากรณ์ซึ่งเป็นผู้พูดที่กล้าหาญของพระเจ้า เตือนผู้ที่ไม่เชื่อฟังถึงการพิพากษาที่ใกล้เข้ามาและทำนายถึงการกลับคืนสู่สภาพเดิมของชนชาติทางพระเมสสิยาห์

ในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ เป็นการเล่าเรื่องและประสบการณ์ส่วนตัวโดยตรง ซึ่งประวัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยเขียนขึ้นมานั้นอยู่ในพระกิตติคุณของชายสี่คนที่รู้จักพระเยซูคริสต์เป็นการส่วนตัว ภาพที่ชัดเจนที่สุดของคริสต์จักรในศตวรรษแรกเขียนขึ้นโดยลูกา ในหนังสือกิจการ จดหมายของเปาโลอย่างน้อยสี่ฉบับ (โคโลสี ฟิเลโมน เอเฟซัส และฟิลิปปี) เขียนขึ้นในขณะที่อัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่

เป็นนักโทษอยู่ จดหมายทั่วไปหลายฉบับ (โดยเฉพาะ 2 เปโตรและยูดา) ดูเหมือนจะชี้ให้เห็นว่าผู้เขียนเองต่อสู้กับผู้สอนเท็จ วิวรรณหนังสือเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์เขียนขึ้นโดยยอห์นเมื่อถูกเนรเทศไปอยู่บนเกาะบัทมอสและบรรยายนิมิตของเขาเกี่ยวกับพระคริสต์

หนังสือซึ่งหาที่เปรียบไม่ได้

เนื่องจากการประพันธ์ที่เลิศเลิศ พระคัมภีร์ได้รับการกล่าวขานว่าเป็น “การอัศจรรย์ของทุกยุคทุกสมัย” พิจารณาจากข้อเท็จจริงว่าพระคัมภีร์ได้รับการบันทึกด้วยสื่ออย่างน้อยสิบอย่าง ตั้งแต่ต้นกกจนถึงหิน ปากกาจนถึงลิว หนึ่งจนถึงดินเหนียว นอกจากนี้ ยังเขียนขึ้นในเวลาสิบหกศตวรรษ นับตั้งแต่ผู้เขียนคนแรกจนถึงคนสุดท้าย (โมเสสเขียนประมาณปี 1500 ก่อนคริสตกาล จนถึงยอห์นประมาณปี ค.ศ. 100 ช่วงเวลาจะยาวนานยิ่งขึ้นหากว่าโยบเขียนขึ้นในช่วงเวลาของปฐมบรรพบุรุษ ประมาณปี 2000 ก่อนคริสตกาล)

เรื่องราวในพระคัมภีร์มีขอบเขตที่กว้าง มีหัวข้อทุกอย่างที่จะนึกออกได้ ใช้รูปแบบงานเขียนมากมาย (บทกวี ร้อยแก้ว เรื่องรัก เรื่องลึกลับ ชิวประวัติ วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ฯลฯ) นอกจากนี้ พระคัมภีร์ยังมีบุคคล (สำคัญ) 2,930 คนและที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ 1,551 แห่งเป็นสถานที่เกิดเหตุการณ์ บรรดาผู้เขียนซึ่งใช้สามภาษา (ฮีบรู อาราเมอิก^๒ และกรีก) นำเราจากจุดเริ่มต้นของประวัติศาสตร์มนุษย์ไปจนถึงอนาคตแห่งสงวราศีของเรา

พระคัมภีร์กล่าวอย่างตรงไปตรงมาถึงเรื่องราวความโศกเศร้าและชัยชนะ การทรยศที่ซัดและความสำเร็จที่กล้าหาญ การพ่ายแพ้ที่เลวร้ายและชัยชนะที่งดงาม ความบาปและความล้มเหลวของวีรบุรุษที่มีบันทึกไว้ชัดเจนยิ่ง ไม่มีการกล่าวเกินจริงในบันทึกที่ศักดิ์สิทธิ์ ข้อเท็จจริงพูดกับจิตสำนึกของมนุษย์อย่างมีอำนาจมากกว่าเรื่องที่แต่งขึ้นใดๆ จะสามารถทำได้ การบรรยายถึง

นุ ค ค ล ใ น

พระคัมภีร์รวดเร็วและได้ใจความ

ประการแรก พระคัมภีร์เป็นหนังสือเกี่ยวกับพระเจ้า เป็นการสำแดงที่ค่อยๆ คลี่คลายและเพิ่มขึ้นของพระเจ้าต่อมนุษย์ แม้ว่าบางคนกล่าวอย่างไม่ถูกต้องว่าพระคัมภีร์เป็นบันทึกเกี่ยวกับมนุษย์ค้นหาพระเจ้า แต่ข้อความที่ศักดิ์สิทธิ์ประกาศสิ่งตรงข้าม พระเจ้าทรงสถิตย์ชื่อที่จะประกาศพระองค์เองต่อมนุษย์ “ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆ มากมายแก่บรรพบุรุษของ

เ ร า ท า ง พ ว ก

ผู้เผยพระวจนะ แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร” (ฮีบรู 1:1-2)

อะไรจะยิ่งใหญ่ไปกว่าการแสดงออกถึงความรักของพระเจ้า ใครจะพูดกับใจที่แตกหักของมนุษย์ได้ดีไปกว่าพระองค์ผู้ทรงสร้างมนุษย์ การเปิดเผยของพระเจ้าต่อมนุษย์ยกมนุษย์ให้สูงกว่าสรรพสิ่งทั้งปวงที่ทรงสร้างในโลกนี้ (สดุดี 8:3-5) ด้วยพระวจนะของพระเจ้า เราได้รับการหนุนใจให้มีส่วนในผลประโยชน์สมบูรณ์ของความรอดและการเป็นบุตรทางฝ่ายวิญญาณ เราควร

จะเก็บรักษาพระคัมภีร์ เชื้อพระคัมภีร์และเชื้อฟังพระคัมภีร์

ทดสอบความเข้าใจ

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้เรียกว่พระวจนะของพระเจ้าว่าอะไรบ้าง

1. สดุดี 119:105 _____
2. เอเฟซัส 6:17 _____
3. ลูกา 8:11 _____
4. 1 เปโตร 2:2 _____
5. ฮีบรู 4:12ข _____

^๒ ภาษาอาราเมอิก บางครั้งเรียกว่า ภาษาแอรามาอิก ภาษาอารามาอิก หรือ ภาษาอาราเมค [ผู้แปล]

พระวจนะของพระเจ้าทำสิ่งใดในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้

6. สดุดี 119:9 _____
7. สดุดี 107:20 _____
8. สดุดี 19:11 _____
9. 1 เปโตร 1:23 _____
10. สดุดี 19:3 _____

ประยุกต์ใช้

บางทีการใช้พระวจนะของพระเจ้าที่ดีที่สุดคือการอ่านทุกวันและเชื่อฟังคำสอนในพระคัมภีร์ นอกจาก [ฟัง] ข้อความที่คุณอาจได้ยินจากผู้รับใช้ที่ธรรมมาสน์แล้ว คุณควรศึกษาด้วยตนเอง ศึกษาพระคัมภีร์ตามหัวข้อ (เช่น การชำระ ความปีติยินดี สงคราม) ศึกษาบุคคลสำคัญในพระคัมภีร์ (เช่น ดาวิด อัครสาวกเปาโล) ศึกษาหนังสือแต่ละเล่มในพระคัมภีร์

ศึกษาพระคัมภีร์พร้อมกับหนังสืออ้างอิง เช่น พจนานุกรมพระคัมภีร์ และศัพท์สัมพันธ์พระคัมภีร์ แต่เหนือสิ่งอื่นใด ศึกษาด้วยทัศนคติที่สอนได้ อนุญาตให้พระวิญญาณบริสุทธิ์นำคุณและชี้แนะคุณไปสู่ความจริงทั้งหมด (ยอห์น 16:13) เมื่อพระเจ้าตรัสกับคุณทางพระวจนะของพระองค์ ให้ขีดเส้นใต้ข้อความสำคัญและบันทึกโน้ตส่วนตัวเพื่อการอ้างอิงในอนาคต

เพิ่มพูนความรู้

อ่าน “เริ่มด้วยข้อพระคัมภีร์” สำหรับบทต่อไป ขอให้สังเกตว่าพระคัมภีร์มีการแบ่งส่วนไว้อยู่แล้ว บางทีคุณอาจสรุปส่วนหลักๆ แต่ละส่วน เขียนรายชื่อหนังสือในแต่ละส่วน และลักษณะของหนังสือเหล่านี้

3 สำนวนพระวจนะ

“ท่านทั้งหลายคำนึงในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในนั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานให้แก่เรา”

ยอห์น 5:39

เริ่มด้วยข้อพระคัมภีร์

เยเรมีย์ 31:31-33	กาลาเทีย 3:24
มัทธิว 5:17	2ทิโมธี 2:15
ลูคา 16:16; 24:27, 44-45	ฮีบรู 8:6-13; 9:15-20
ยอห์น 21:25	2เปโตร 3:15-16

พระคัมภีร์เป็นเหมือนกับตัวต่อจิ๊กซอว์ขนาดใหญ่ที่มี 31, 173 ชิ้นด้วยกัน (นั่นคือจำนวนข้อพระคัมภีร์ที่อยู่ใน 1,189 บท ในหนังสือ 66 เล่ม) ตัวต่ออาจน่าสนุก แต่ลองนึกถึงความท้าทายที่น่าอึดอัดใจที่ต้องต่อชิ้นส่วนเข้าด้วยกันหากว่าเราไม่รู้ว่ภาพรวมควรจะเป็นอย่างไร แต่ถ้ารู้ว่าภาพทั้งหมดเป็นอย่างไร ก็จะมีวิธีจิ๊กอีกแบบหนึ่ง

บทนี้อาจเรียกได้ว่าเป็นภาพด้านหน้าของกล่องตัวต่อ เป็นการสำรวจทุกแง่มุมของ “ภาพ” รวม โดยแสดงว่าพระคัมภีร์แต่ละส่วนต่อกันเป็นอย่างไร

การต่อพระคัมภีร์เข้าเป็นภาพเป็นเรื่องซับซ้อนเพราะมีขนาดใหญ่ พระคัมภีร์มีชื่อคนเกือบ 3,000 คนและสถานที่ทางภูมิศาสตร์กว่า 1,550 แห่ง ซึ่งทำให้ภาพมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ได้แก่ ธรรมเนียมและมารยาทของชาวตะวันออกโบราณของพระคัมภีร์ ช่วงเวลา 1,600 ปีและหัวข้อต่างๆ มากมาย

บางครั้ง คนเราหยิบชิ้นส่วนตัวต่อจิ๊กซอว์จากที่นั่น โดยฟังคำเทศนาที่โบสถ์ อ่านพระคัมภีร์บางครั้งบางคราว อ่านข้ามไปมาในเวลาศึกษาเพียงลำพัง เลือกรื้อชิ้นส่วนนี้ชิ้นส่วนนั้น บางครั้งพวกเขาจำเหตุการณ์และบุคคลปลีกย่อยได้ แต่มักจะรู้สึกสับสนเมื่อพยายามที่จะเรียงลำดับให้ถูกต้อง ผู้ศึกษาใหม่ที่เพิ่งเริ่มสนใจในพระคัมภีร์อาจรู้สึกท้อแท้เพราะความลึกลับมากมายจนพวกเขาจะรู้สึกอยากเลิกพยายามไป

ผู้สอนเท็จอาจนำหลายคนให้หลงไปโดยการเลือกชิ้นส่วนตัวต่อบางชิ้น นั่นคือข้อพระคัมภีร์ที่ไม่อยู่ในบริบทซึ่งประกอบกันไม่พอดี คำสอนเท็จ ลัทธิและคณະปลอมทั้งหมดมีตัวตนอยู่เพราะการไม่รู้ข้อพระคัมภีร์ ผู้พยากรณ์เท็จซึ่งไม่รู้ภาพรวมของตัวต่อละเลยข้อความบางอย่างและนำเสนอชิ้นส่วนข้อพระคัมภีร์เล็กๆ น้อยๆ โดยไม่สนใจว่าตำแหน่งที่แท้จริงในแผนการที่สมบูรณ์นั้นเป็นอย่างไร

กฎแจสำคัญที่จะ “ใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” (2ทิโมธี 2:15) เป็นเพียงการรู้ว่าพระคัมภีร์นั้นแบ่งออกอย่างไร

พระคัมภีร์สองภาค

หนังสือหกสิบหกเล่มในพระคัมภีร์แบ่งออกเป็นพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม (พระคัมภีร์เก่า) สามสิบเก้าเล่ม และพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ (พระคัมภีร์ใหม่) ยี่สิบเจ็ดเล่ม พระคัมภีร์สองภาคนี้แสดงถึงพันธสัญญาสองประการที่พระเจ้าทรงกระทำกับประชากรของพระองค์

พันธสัญญาแรก เรียกว่า พันธสัญญา (ของพระเจ้า) นับตั้งแต่สมัยของโมเสส (อพยพ 24:8) มีใจความสำคัญเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติที่ทรงประทานให้ที่ภูเขาซีนาย ในภายหลัง เยเรมีย์พยากรณ์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงแทนที่

พันธสัญญาเดิมด้วย “พันธสัญญาใหม่” (เยเรมีย์ 31:31) ซึ่งพระเยซูประกาศในเวลาอาหารมื้อสุดท้ายของพระองค์ (มัทธิว 26:28) ในเวลานี้ เราเรียกพันธสัญญาที่ภูเขาซีนายว่าเป็นพระคัมภีร์เก่า และพันธสัญญาในเวลาต่อมาว่า พระคัมภีร์ใหม่ (ดู 1 โครินธ์ 11:23-25; 2 โครินธ์ 3:3, 6; ฮีบรู 8:6; 9:15)

พระคัมภีร์ทั้งสองภาคไม่มีความขัดแย้งกัน พระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้แทนที่พระคัมภีร์เก่าหรือทำให้พระคัมภีร์เก่าหมดความสำคัญ แต่พระคัมภีร์ใหม่ทำให้พระคัมภีร์เก่าสมบูรณ์ (มัทธิว 5:17) ออกัสตินกล่าวว่าถ้อยคำที่มีชื่อเสียงว่า “พระคัมภีร์เก่า [ถูก] เปิดเผยในพระคัมภีร์ใหม่ และพระคัมภีร์ใหม่ถูกปกคลุมในพระคัมภีร์เก่า...” นักเขียนอีกคนหนึ่งกล่าวว่า “พระคัมภีร์ใหม่มีอยู่ในพระคัมภีร์เก่า และพระคัมภีร์เก่าอธิบายอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่”

หลักการสำคัญของพระเจ้าและมาตรฐานทางศีลธรรมไม่ได้เปลี่ยนแปลง ความจริงยังคงเหมือนเดิมไม่ว่าจะสอนจากพระคัมภีร์เก่าหรือพระคัมภีร์ใหม่ และเป็นพระเจ้าเดียวในพระคัมภีร์ทั้งสองภาค พระเยซูว่าที่แห่งพระคัมภีร์เก่าคือพระเยซูคริสต์ในพระคัมภีร์ใหม่

ความแตกต่างที่สำคัญระหว่างพระคัมภีร์เก่าและพระคัมภีร์ใหม่คือว่าธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าเขียนขึ้นบนแผ่นศิลาในพระคัมภีร์เก่า และเขียนไว้บนใจเนื้อของเราในพระคัมภีร์ใหม่ (ดูเยเรมีย์ 31:33; เอเสเคียล 11:19-20; เอเสเคียล 36:26-27; 2 โครินธ์ 3:3) การนมัสการที่เป็นสัญลักษณ์ของระบบการบูชาที่พลับพลา ซึ่งเล็งถึงพระสัญญาที่จะเกิดขึ้นนั้น สำเร็จในพระคัมภีร์ใหม่

ลักษณะการจัดหนังสือพระคัมภีร์เก่า

ชาวยิวเป็นพวกแรกที่แบ่งหนังสือในพระคัมภีร์เก่าออกเป็นธรรมเนียมปฏิบัติและผู้พยากรณ์ จากนั้นแบ่งออกเป็นสามกลุ่มคือ ดั้งเดิม กั้นไว้ ดี แก่ ธรรมบัญญัติ ผู้พยากรณ์และวรรณกรรม ซึ่งจัดลำดับหนังสือตามตำแหน่งของผู้เขียน พระเยซูทรงอ้างถึงการแบ่งออกเป็น “ธรรมเนียมปฏิบัติและผู้เผยพระวจนะ”^๑ นี้หลายครั้ง (ลูคา 16:16; ยอห์น 1:45; มัทธิว 7:12; มัทธิว 11:13) และพระเยซูตรัสถึงการแบ่งเป็นสามกลุ่มในลูคา 24:44 “บรรดาคำที่เขียนไว้ในหมวดธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส และในหมวดผู้เผยพระวจนะและในหมวดสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ”

เมื่อชาวฮีบรูแปลหนังสือพระคัมภีร์เก่าเป็นภาษากรีก ราวๆ ปี 200 ก่อนคริสตกาล ก่อให้เกิดเซ็ปทัวจินท์ (Septuagint) ขึ้นมา ลำดับของหนังสือถูกจัดกลุ่มและแบ่งใหม่ตามหัวข้อ พระคัมภีร์ฉบับเซ็ปทัวจินท์นี้เป็นฉบับแปลที่ใช้กันมากที่สุดในสมัยของพระคริสต์และสมัยก่อนตั้งคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ ดังนั้น รูปแบบหัวข้อของพระคัมภีร์นี้จึงได้รับการยอมรับจากคริสเตียนในยุคแรกอย่างกว้างขวาง และยังคงเป็นรูปแบบดั้งเดิมและเป็นที่ยอมรับกันในปัจจุบัน

ไม่แปลกที่จะได้ยินคนกล่าวอ้างว่าชาวยิวมีหนังสือเพียงยี่สิบสองหรือยี่สิบสี่เล่มในพระคัมภีร์เก่า ชาวฮีบรูรวมหนังสือบางเล่มที่ในปัจจุบันแยกออกจากกันเข้าไว้ด้วยกัน เช่น บทเพลงคร่ำครวญเสริมเข้าไปในตอนท้ายของเยเรมีย์ และรวมเป็นส่วนหนึ่งของหนังสือม้วนผู้วินิจฉัยในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ตามจริงแล้ว มีข้อพระคัมภีร์เหมือนกัน หนังสือสามสิบเก้าเล่มที่มีทุกข้อเหมือนเช่นที่เราใช้ในเวลานี้

ในปัจจุบันนี้ พระคัมภีร์เก่าแบ่งออกเป็นสี่ส่วนสำคัญด้วยกัน

ธรรมเนียมปฏิบัติ หนังสือห้าเล่มเขียนขึ้นโดยโมเสส (ปฐมกาล อพยพ เลวีนิติ กันดารวิถีและเฉลยธรรมบัญญัติ) เป็นรากฐานของพันธสัญญาแรก ในหนังสือเหล่านี้ มีธรรมเนียมปฏิบัติ 613 ข้อที่ทรงประทานให้ที่ภูเขาซีนาย รูปแบบการนมัสการที่พลับพลา และการก่อตั้งชนชาติอิสราเอล

^๑ คำว่า “ผู้พยากรณ์” และ “ผู้เผยพระวจนะ” มาจากคำเดียวกันในภาษาอังกฤษว่า “prophet” [ผู้แปล]

ประวัติศาสตร์ หนังสือสิบสองเล่มต่อมา โยชูวาถึงเอสเธอร์ ประกอบไปด้วยเรื่องราวทั้งหมดของพระคัมภีร์เก่าที่เหลือ ส่วนนี้เป็นประวัติศาสตร์ของชาติอิสราเอล โยชูวาบันทึกเกี่ยวกับชัยชนะในแผ่นดินแห่งพันธสัญญาในช่วงประมาณศตวรรษที่สิบห้าก่อนคริสตกาล ผู้วินิจฉัยครอบคลุมประวัติศาสตร์ระหว่างการปกครองของผู้วินิจฉัยสิบห้าคน เช่น กิเดโอนและแซมซัน ประมาณ 350 ปี ต่อมาเป็นการปกครองของกษัตริย์ (ซาอูล ดาวิด และซาโลมอน) และประวัติศาสตร์ของอาณาจักรที่แยกออก ตลอดเวลาของกษัตริย์ยี่สิบสององค์ที่ปกครองอิสราเอลและยูดาห์ จนกระทั่งการถูกจับเป็นเชลยที่บาบิโลน เอสราและเนหะมีย์กล่าวถึงการกลับจากการเนรเทศและการซ่อมแซมประเทศ เนหะมีย์เป็นหนังสือเล่มสุดท้ายที่เขียนขึ้นก่อนเวลาสี่ร้อยปีที่ไม่มีผู้เผยพระวจนะระหว่างพระคัมภีร์ทั้งสอง

วรรณกรรม โดยปกติ เรียกว่าเป็นหนังสือบทกวี หรือบางครั้งเรียกว่าหนังสือแห่งสติปัญญา งานเขียนเหล่านี้ประกอบไปด้วยหนังสือห้าเล่มที่ให้แรงบันดาลใจ ได้แก่ กลุ่มบทเพลง (สดุดี) สุภาษิต และหนังสือโยบ

ผู้พยากรณ์ หนังสือสิบเจ็ดเล่ม ตั้งแต่อิสยาห์จนถึงมาลาคี เขียนขึ้นโดยผู้พยากรณ์หรือผู้เทศนา หนังสือเหล่านี้บางครั้งแบ่งออกเป็นผู้พยากรณ์ใหญ่ห้าเล่มและผู้พยากรณ์ย่อยสิบสองเล่ม คำว่าใหญ่และย่อยไม่ได้หมายถึงความสำคัญของผู้พยากรณ์ แต่หมายถึงขนาดของหนังสือ ห้าเล่มแรกมีขนาดใหญ่กว่าและสิบสองเล่มต่อมามีขนาดเล็กกว่าหรือสั้นกว่า

การจัดกลุ่มหนังสือพระคัมภีร์ใหม่

พระคัมภีร์ใหม่แบ่งออกเป็นสี่กลุ่มด้วยกัน

พระกิตติคุณ หนังสือสี่เล่มแรกเป็นพระกิตติคุณ ได้แก่ มัทธิว มาระโก ลูกาและยอห์น เป็นเรื่องราวชีวิตและผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ คำว่า *พระกิตติคุณ* หมายถึง “ข่าวดี” พระกิตติคุณสามเล่มแรก (มัทธิว มาระโกและลูกา) เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นพระกิตติคุณเทียบเคียงกัน (*synoptic*) เพราะคาบเกี่ยวกันและครอบคลุมเหตุการณ์เดียวกันเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น เหตุการณ์ การอัศจรรย์หรืออุปมาจำนวนมากที่พบอยู่ในพระกิตติคุณหนึ่งในสามเล่มนี้จะซ้ำกันในพระกิตติคุณอีกเล่มหนึ่งหรืออีกสองเล่ม

น่าสนใจที่จะเปรียบเทียบรูปแบบของพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม มัทธิวเขียนถึงผู้อ่านชาวยิว แสดงภาพของพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์หรือ “กษัตริย์” และมักจะเน้นการทำให้คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เก่าในเรื่องพระคริสต์นั้นสำเร็จสมบูรณ์ มาระโกเขียนขึ้นเพื่อผู้อ่านชาวโรม แสดงภาพพระคริสต์เป็น “ผู้รับใช้” พระกิตติคุณมาระโกดำเนินเรื่องอย่างรวดเร็ว เน้นการปฏิบัติและเน้นการอัศจรรย์ ลูกาเขียนขึ้นสำหรับชาวกรีก แสดงภาพพระเยซูเป็น “บุตรมนุษย์” เขียนขึ้นโดยมีรายละเอียดทางประวัติศาสตร์และเน้นอุปมาของพระเยซู พระกิตติคุณยอห์นมีลักษณะเฉพาะ ครอบคลุมข้อมูลหลายอย่างที่ไม่ได้กล่าวถึงในพระกิตติคุณอีกสามเล่ม เขาเขียนถึงโลกนี้ แสดงภาพพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า ปกป้องลักษณะพระเจ้าของพระองค์ และเน้นคำสั่งสอนและคำสอนของพระองค์

ประวัติศาสตร์คริสตจักร กิจการของอัครสาวกเป็นหนังสือเล่มเดียวในพระคัมภีร์ใหม่ที่เป็นประวัติศาสตร์ของคริสตจักร เป็นหนังสือเพียงเล่มเดียวที่บรรยายถึงการก่อตั้งคริสตจักรขึ้นในวันเพ็นเทกอสต์และประวัติศาสตร์และการเติบโตในสมัยแรก หนังสือในครึ่งหลังมีเนื้อหาเกี่ยวกับอัครสาวกเปาโลในการเดินทางประกาศเมื่อก่อตั้งคริสตจักรต่างๆ ทั่วโลกชาวต่างชาติ

หนังสือกิจการมีเอกลักษณ์เฉพาะคือว่าเป็นหนังสือเล่มเดียวในพระคัมภีร์ที่ให้ตัวอย่างเกี่ยวกับการที่ผู้เชื่อใหม่ได้รับความรอด ในหนังสือเล่มนี้ มีตัวอย่างของผู้ที่ได้รับบัพติศมาเข้าสู่คริสตจักรและรับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ที่ต้องการรู้แผนการแห่งความรอดจะต้องอ่านหนังสือกิจการเพื่อที่จะพบแบบอย่างในพระคัมภีร์

จดหมายฉบับต่างๆ เริ่มต้นจากหนังสือโรม เป็นจดหมายที่เขียนถึงธรรมิกชนและคริสตจักรต่างๆ ที่ได้ก่อตั้งขึ้นแล้ว ดังนั้น จดหมายฉบับต่างๆ จึงประกอบไปด้วยการชี้แนะแก่นุตรของพระเจ้าเกี่ยวกับวิธีการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่มีชัยชนะ และวิธีการเติบโตขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากนี้ ยังมีคำสั่งเกี่ยวกับการนมัสการและระเบียบวินัยสำหรับคริสตจักรด้วย

เนื่องจากจดหมายฉบับต่างๆ เขียนขึ้นสำหรับธรรมิกชนที่ได้รับความรอดแล้ว จึงไม่น่าประหลาดใจที่เราพบว่ามี การกล่าวถึงแผนการแห่งความรอดน้อยมาก ไม่มีตัวอย่างของผู้รับบัพติศมาหรือได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในจดหมายฉบับต่างๆ เลย เพราะพวกเขา มีประสบการณ์ความรอดแล้ว

บางครั้ง จดหมายฉบับต่างๆ แบ่งออกเป็นสองกลุ่มด้วยกัน ได้แก่ จดหมายของเปาโลสิบสี่ฉบับซึ่งเขียนขึ้นโดยอัครสาวก เปาโล และกลุ่มที่สอง จดหมายทั่วไปเจ็ดฉบับซึ่งเขียนขึ้นโดยคนอื่น ๆ จดหมายของเปาโลใช้ชื่อของบุคคลหรือคริสตจักรที่เป็นผู้รับ จดหมายทั่วไป (เขียนถึงคริสตจักรโดยรวม) ใช้ชื่อของผู้เขียน จดหมายทั่วไปเขียนขึ้นโดยยากอบ เปโตร ยอห์น และยูดา

คำพยากรณ์ หนังสือวิวรณ์อาจถือได้ว่าเป็นจดหมายฉบับหนึ่ง แต่เนื้อหาของหนังสือทำให้หนังสือเล่มนี้ไม่เหมือนหนังสือ เล่มใดๆ วิวรณ์กล่าวถึงนิมิตที่ทรงประทานให้แก่ยอห์นบนเกาะปัตมอส และเต็มไปด้วยภาษาที่เป็นสัญลักษณ์ในเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่ จะเกิดขึ้น

ข้อมูลข้างต้นเกี่ยวกับการแบ่งหนังสือต่างๆ นั้น อาจดูเหมือนเป็นความรู้พื้นฐานมาก แต่อาจเป็นข้อมูลที่สำคัญที่สุดอย่าง หนึ่ง ที่ เ ร า จ ะ เ รี ย น ร ู้ ไ ด้ ก ี ย ว กั บ พระคัมภีร์ มิฉะนั้น เราจะรู้ได้อย่างไรว่าจะค้นหาสิ่งต่างๆ จากพระคัมภีร์ได้จากที่ไหน

ลองพิจารณาถึงหัวข้อ *ความรอด* สมมุติว่าคริสเตียนคนหนึ่งเป็นพยานหรือพุดคุยเกี่ยวกับชื่อพระคัมภีร์กับเพื่อนๆ ของ เขา ถ้าพวกเขาต้องตอบคำถามโดยการอ้างข้อความจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับการได้รับความรอด เช่น ชื่อความจาก เอเฟซัส 2 “ท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ... มิใช่โดยตัวท่านทั้งหลายกระทำเอง...” หรือ โรม 10 “รับด้วยปากของท่าน... และเชื่อในจิตใจ...” และ “ผู้ที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด” หรือ 1 ยอห์น “เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความ ตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง” หรือ 1 โครินธ์ 12 “ทุกคนพูดภาษาแปลกๆ หรือ” บุคคลนั้นอาจต้องการเตือนเพื่อนๆ ของ เขาว่า พวกเขากำลังอ้างข้อความจากจดหมาย และจดหมายนั้นเขียนถึงผู้รับเชื่อแล้ว ทุกคนที่จดหมายฉบับต่างๆ เขียนถึงนั้น ได้รับการบัพติศมาในพระนามของพระเยซู และได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด แล้วทุกคน

ถ้ามีผู้ต้องการหาตัวอย่างเกี่ยวกับการที่ผู้เชื่อใหม่ได้รับความรอด เขาควรที่จะอ่านหนังสือกิจการ เมื่อบุคคลหนึ่งต้องการ อ้างข้อความจากเอเฟซัส (จดหมายฉบับหนึ่ง) เกี่ยวกับการรับความรอด เขาควรที่จะหันกลับไปไปที่ซึ่งคริสตจักรเอเฟซัสได้ก่อตั้งขึ้น ตามที่บันทึกไว้ในกิจการ 19 ที่นั่นชาวเอเฟซัสได้รับบัพติศมาและได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 19:5-6)

ถ้า บุ ค ค ล ห ึ่ง ต ้ อ ง ก าร ค ี ก ษ า ฐ ร ร ม บ ั ญ ญ ติ เ ข า ค ว ร จ ะ ดู ใน ส ่ว น ฐ ร ร ม บ ั ญ ญ ติ ถ้า เขา ต ้ อ ง ก าร ค ้ น ห าก าร อ ั ศ จ ร ร ย์ ข อ ง พ ร ะ เ ย ษู เ ข า จ ะ ค ้ น ห าก าร พระกิตติคุณ ถ้าเขาต้องการชื่อพระคัมภีร์เกี่ยวกับการบัพติศมาหรือความรอด เขาต้องศึกษาในหนังสือกิจการ คริสเตียนที่ต้องการ ศึกษาวิธีเอาชนะโลกและเดิบทึขึ้นในพระคริสต์จะต้องศึกษาจดหมายฉบับต่างๆ เราอาจค้นหาในหนังสือบทกวีเพื่อสติปัญญาและ แรงบันดาลใจ

ลำดับเวลา

ตอนนี้เห็นได้ชัดแล้วว่าหนังสือต่างๆ ในพระคัมภีร์ไม่ได้จัดไว้ตามลำดับเวลา ด้วยเหตุนี้ จึงควรพิจารณาถึงเวลาของการ เ ชี ย น เ มี อ ่อ าก ัน ข ี อ ค ว าก าม ใน พระคัมภีร์

โยบเป็นหนังสือเล่มแรกที่เขียนขึ้นและอาจเป็นวรรณกรรมที่เก่าแก่ที่สุดที่มีอยู่เล่มหนึ่ง โยบมีอายุย้อนกลับไปในสมัยของ ปฐมบรรพบุรุษ อาจจจะราวๆ เวลาที่อับราฮัมออกจากแผ่นดินเคลเดีย ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดของอารยธรรมแห่งหนึ่ง

ลำดับต่อมาเป็นงานเขียนของโมเสส หนังสือปฐมกาลกล่าวถึงประวัติศาสตร์ตั้งแต่การสร้างโลกจนถึงยุคก่อนประวัติศาสตร์ เป็นบทนำไปสู่หนังสืออพยพ หนังสืออพยพจนถึงเฉลยธรรมบัญญัติเผยถึงพันธสัญญาธรรมบัญญัติที่ทรงประทานให้ที่ภูเขาซีนาย ประมาณปี 1500 ก่อนคริสตกาล

ต่อมาเป็นหนังสือประวัติศาสตร์ที่มีเรื่องราวของอิสราเอลตั้งแต่โยชูวาผู้วินิจฉัย 1 และ 2 ซามูเอล และ 1 และ 2 พงศกษัตริย์ โดยคาบเกี่ยวบางส่วนกับ 1 และ 2 พงศาวดาร หนังสือที่เหลือในพระคัมภีร์เก่ามีความคาบเกี่ยวกันและอยู่ในสมัยเดียวกับหนังสือประวัติศาสตร์

สวดไบบอทเขียนขึ้นและรวบรวมโดยดาวิด ซึ่งเรื่องราวของเขามีบอกเล่าอยู่ใน 2 ซามูเอล สุภาษิตส่วนใหญ่เขียนขึ้นโดยซาโลมอน ซึ่งอยู่ใน 1 พงศกษัตริย์ งานเขียนของผู้พยากรณ์อยู่ในช่วงเวลาเดียวกับที่มีการกล่าวถึงผู้พยากรณ์ในหนังสือ 1 และ 2 พงศกษัตริย์ และ 2 พงศาวดาร อิสยาห์ โฮเซยา อามอส มีคาห์ เยเรมีย์ และผู้พยากรณ์คนอื่นๆ คาบเกี่ยวกันหนังสือเหล่านั้น

เอเสเคียล และดาเนียลพยากรณ์ในช่วงเวลาการถูกจับไปเป็นเชลยในบาบิโลนในศตวรรษที่หกก่อนคริสตกาล

เอเสราและเนหะมีย์บรรยายถึงประวัติศาสตร์การที่ชาวยิวกลับจากการถูกเนรเทศไป หนังสือเอสเธอร์ รวมทั้งผู้เผยพระวจนะสามเล่ม ได้แก่ ฮักกัย เศคาริยาห์และมาลาคีย์ อยู่ในช่วงเวลาเดียวกับหนังสือสองเล่มนั้น มาลาคีย์และเนหะมีย์เป็นหนังสือเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์เก่า ซึ่งเขียนขึ้นประมาณปี 400 ก่อนคริสตกาล

พระคัมภีร์ใหม่โดยส่วนใหญ่เขียนขึ้นโดยเหล่าอัครสาวกในเวลาไม่นานหลังจากการรับใช้ของพระเยซูคริสต์ และในขณะที่เหตุการณ์ของคริสตจักรที่เชื่อแบบอัครสาวกยังคงดำเนินอยู่ ควรจะตระหนักว่าผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่เป็นพยานรู้เห็นและมีส่วนในเหตุการณ์ที่พวกเขาบรรยายไว้ ชาวลิโอว่าพระคัมภีร์ใหม่เขียนขึ้นในสมัยต่อมาจากเรื่องราวที่เล่าต่อๆ กันมานั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

จดหมายของเปาโลคาบเกี่ยวกับกิจการของอัครสาวก ในการเดินทางประกาศครั้งสี่สอง ตามที่บรรยายเอาไว้ในกิจการ 16-18 เปาโล โอลิเวีย น 1 และ 2 เธสะโลนิกาถึงคริสตจักรที่เขาได้ก่อตั้งขึ้นไม่นานที่เมืองเธสะโลนิกา ในการเดินทางประกาศครั้งที่สาม ตามที่บรรยายเอาไว้ในกิจการ 19-21 เปาโลเขียน 1 และ 2 โครินธ์ โรม อาจจะมีกาลาเทีย และจดหมายที่เขียนขึ้นในคุก (เอเฟซัส โคลโลสี ฟิลิปปี และฟีเลโมน) จดหมายที่เขียนขึ้นในคุกมีชื่อเรียกเช่นนั้นเพราะเปาโลเขียนจดหมายเหล่านั้นในขณะที่ถูกจำคุกอยู่ในโรม น่าสังเกตว่าจดหมายเก้าฉบับแรกของเปาโลเขียนถึงคริสตจักรต่างๆ และจดหมายสี่ฉบับสุดท้าย ซึ่งเขียนขึ้นในเวลาต่อมาในการรับใช้ของเขา เขียนถึงผู้เทศนาหรือศิษยาภิบาล (ทั้งนี้ ไม่รวมถึงจดหมายฮีบรูซึ่งคนส่วนใหญ่ถือว่าเปาโลเป็นผู้เขียน) ดังนั้น จดหมายที่เขียนขึ้นในภายหลังเหล่านี้ ได้แก่ 1 และ 2 ทิโมธี ทิตัส และฟีเลโมน จึงเรียกกันว่าเป็นจดหมายเรื่องการเป็นศิษยาภิบาล

อัครสาวกส่วนใหญ่หรือทุกคนถูกทรมานในเวลาสองสามปีใกล้ๆ กัน ประมาณสามสิบถึงสี่สิบปีหลังจากวันฟื้นเทอดสค์ ยกเว้นอัครสาวกเปาโล ซึ่งมีชีวิตอยู่นานกว่าอัครสาวกคนอื่นๆ ประมาณสามสิบปี โดยเสียชีวิตตามธรรมชาติประมาณปี ค.ศ 100 ใกล้ตอนปลายชีวิตของเขา ยอห์นเขียนส่วนสุดท้ายที่ทำให้พระคัมภีร์สมบูรณ์ ยอห์นไม่เพียงแต่เขียนพระกิตติคุณของตนเท่านั้น แต่ยังเขียนจดหมายทั่วไปสามฉบับที่มีชื่อตามเขา และหนังสือวิวรณ์ด้วย

นั่นเป็นเหตุการณ์ตอนปลายของศตวรรษแรก ตอนท้ายของยุคอัครสาวก ซึ่งปิดสารบบของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ การเขียนพระคัมภีร์ใช้เวลาอย่างน้อย 1,600 ปี อาจจะมากกว่า ถ้าเราสามารถหาเวลาของหนังสือโยบได้

เส้นเวลา

ข้อความจากปฐมกาลจนถึงวิวรณ์เริ่มตั้งแต่การทรงสร้างจนถึงการพิพากษาครั้งสุดท้าย ตั้งแต่เริ่มต้นกาลจนถึงวันสุดท้าย

เรามักจะใช้คำว่า *ยุค (dispensation)* เพื่อบรรยายถึงระยะเวลาที่พระเจ้าทรงพยายามช่วยเหลือมนุษย์ในรูปแบบแผนเฉพาะ พระคัมภีร์บรรยายถึงยุคต่างๆ

ช่วงเวลาแรกของมนุษย์ในสวนเอเดนเป็นยุคความไร้มลทิน ตั้งแต่สวนเอเดน ประมาณปี 4000 ก่อนคริสตกาลจนถึงนี้
ท่วมเป็นอีกยุคหนึ่ง ตั้งแต่ น้ำท่วมจนถึงการทรงเรียกอับราฮัมเป็นอีกยุคหนึ่ง สามยุคนี้ครอบคลุมเวลาประมาณ 2,000 ปีแรกของ
มนุษยชาติ มีสรุปอยู่ในสิบเอ็ดบทแรกของปฐมกาล ณ จุดนี้ เรืองราวในพระคัมภีร์ดำเนินช้าลง และสามสิบเก้าบทต่อมาบันทึก
ประวัติศาสตร์ของคนสี่ชั่วอายุ ยุคนี้ซึ่งเริ่มจากอับราฮัมเรียกว่ายุคของปฐมบรรพบุรุษ

เริ่มตั้งแต่โมเสส เมื่อปี 1500 ก่อนคริสตกาล เป็นยุคธรรมบัญญัติซึ่งครอบคลุมพระคัมภีร์เก้าทั้งหมดยกเว้นหนังสือปฐม
กาล

พระคัมภีร์ใหม่เปิดยุคคริสตจักรหรือยุคพระคุณ ซึ่งดำเนินต่อมาจนถึงปัจจุบัน ยุคนี้จะจบลงด้วยการเสด็จมาครั้งที่สอง
ของพระคริสต์ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่คริสตจักรเชื่อว่าจะเกิดขึ้นในเร็ววัน หลังจากยุคนี้ จะเป็นยุคแผ่นดิน นั่นคือยุคหนึ่งพันปี ซึ่งมีการ
ทำนายว่าเป็นเวลาสันติสุขหนึ่งพันปี ยุคทั้งเจ็ดนี้บวกกันเป็นประวัติศาสตร์มนุษย์ประมาณ 7,000 ปี

นักศึกษาพระคัมภีร์ที่จริงจังควรเขียนเส้นเวลาหรือตารางเพื่อวาดแผนผังของพระคัมภีร์เมื่อศึกษาพระคัมภีร์ และเขียน
เหตุการณ์และบุคคลสำคัญของพระคัมภีร์ไว้ในแผนผังนี้

ความสอดคล้องที่น่าอัศจรรย์

พระคัมภีร์เป็นห้องสมุดที่มีหนังสือหกสิบหกเล่มเกี่ยวกับศาสนา ประวัติศาสตร์ และปรัชญา แต่ก็ยังเป็นหนังสือเล่มเดียว
พระคัมภีร์เป็น “หนังสือของพระเจ้า” แม้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ประพันธ์ที่แท้จริง แต่พระคัมภีร์มีผู้เขียนอย่างน้อยสี่สิบคนที่มีความ
ที่แตกต่างกัน เขียนในรูปแบบที่หลากหลายในช่วงประวัติศาสตร์ 1,600 ปี ไม่มีชุดวรรณกรรมใดที่จะเปรียบได้กับหนังสือเล่มนี้
เพราะพระคัมภีร์มีข้อความเดียวและไม่มีความขัดแย้งกันเลย พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่น่าอัศจรรย์อย่างแท้จริง มนุษย์ที่ฉลาดที่สุดใน
โลกไม่สามารถทำให้เกิดสิ่งใดเหมือนเช่นพระคัมภีร์ได้ พระคัมภีร์เป็นหนังสือของพระเจ้าและเกิดจากลมหายใจของพระองค์

ทดสอบความรู้

1. กุญแจสำคัญที่ จะ “ใช้ พระวจนะ แห่ง ความจริง อย่าง ถูก ต่ อ ง ” เป็น
เพียงการรู้ว่าพระคัมภีร์นั้น _____
2. มี หนังสือ _____ เล่ม ใน พระ คัม ภีร์ เก่า และ
_____ เล่ม ในพระคัมภีร์ใหม่
3. หนังสือที่เก่าที่สุด (เขียนขึ้นก่อน) คือ _____
4. พระคัมภีร์ใหม่เขียนเสร็จสมบูรณ์ในปี ค.ศ. _____
5. พ ระ คัม ภีร์ เก่า แบ่ง ออก เป็น สี่ ส่วน จ ง เขียน ชื่อ ส่วน เหล่า นี้ และ หนังสือ
ที่อยู่ในแต่ละส่วน

6. พ ระ คัม ภีร์ ใหม่ แบ่ง ออก เป็น สี่ ส่วน จ ง เขียน ชื่อ ส่วน เหล่า นี้ และ หนังสือ
ที่อยู่ในแต่ละส่วน

7. แผนการแห่งความรอดมีอยู่ในหนังสือเล่มใด _____
8. ชีวิตของพระเยซูมีอยู่ใน _____
9. จ ด ห ม า ย อ บั บ ต่ า ง ๆ เป็น _____ ที่ เขียน ถึง _____ และ _____
10. หนังสือในพระคัมภีร์เรียงตามลำดับเวลาหรือไม่ _____

ประยุกต์ใช้

ตัดกระดาษแปดแผ่นให้มีขนาดเท่ากับหน้าพระคัมภีร์ของคุณ และสอดแผ่นกระดาษเหล่านี้ไว้ในพระคัมภีร์ของคุณที่หน้าเริ่มต้นของแต่ละส่วน เขียนชื่อของแต่ละส่วนไว้บนกระดาษแต่ละแผ่น พร้อมด้วยข้อมูลที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ที่คุณอาจต้องการรวมเอาไว้ (เช่น คำอธิบายประเด็นเฉพาะของแต่ละส่วน ตารางเส้นเวลา หรือรายการเหตุการณ์และบุคคลสำคัญ)

ทิ้งกระดาษเหล่านี้ไว้ในพระคัมภีร์ของคุณสักสองสามสัปดาห์ เมื่อคุณใช้พระคัมภีร์ของคุณโดยมีกระดาษเสียบอยู่ คุณจะคุ้นเคยกับภาพรวมของโครงร่างพระคัมภีร์

เพิ่มพูนความรู้

ถ้าคุณยังไม่เคยทำให้คุณท่องจำหนังสือทั้งหกสิบหกเล่มในพระคัมภีร์ในสัปดาห์นี้ ถ้าฟังดูเหมือนเป็นงานที่เป็นไปไม่ได้ คุณจะประหลาดใจว่างานนั้นง่ายเพียงใดหากว่าคุณจัดกลุ่มหนังสือเข้าไว้ในตามหัวข้อ และใช้นิ้วของคุณ มองดูหัวนิ้วมือหัวนิ้วของคุณและนับ เมื่อคุณจับนิ้วแต่ละนิ้ว 5-12-5-5-12 ตัวเลขเหล่านี้เป็นจำนวนหนังสือในพระคัมภีร์เก่าในแต่ละส่วนเมื่อคุณแบ่งผู้พยากรณ์ออกเป็นใหญ่และย่อย เมื่อคุณจับนิ้วแต่ละนิ้ว ให้จำไว้ว่า ธรรมเนียมปฏิบัติห้าเล่ม ประวัติศาสตร์สิบสองเล่ม วรรณกรรม (หรือบทกวี) ห้าเล่ม ผู้พยากรณ์ใหญ่ห้าเล่ม ผู้พยากรณ์ย่อยสิบสองเล่ม ในเวลานั้น ก็จะเป็นเรื่องง่ายที่จะจำที่ละส่วน ก่อนอื่นที่ อ ง จั ก เ พิ ย ง ธรรมเนียมปฏิบัติห้าเล่ม ต่อมาหนังสือประวัติศาสตร์สิบสองเล่ม แล้วทำต่อไปในลักษณะเช่นนี้

คุณสามารถทำเช่นนี้ได้กับพระคัมภีร์ใหม่ ให้มองดูนิ้วมือทั้งห้า จำ 4-1-14-7-1 ซึ่งหมายถึงพระกิตติคุณสี่เล่ม ประวัติศาสตร์ (กิจการ) หนึ่งเล่ม จดหมายของเปาโลสิบสี่เล่ม จดหมายทั่วไปเจ็ดเล่ม และคำพยากรณ์ (วิวรณ์) หนึ่งเล่ม คุณสามารถท่องจำรายชื่อทั้งหมดนี้ได้ในสัปดาห์นี้

4 พระวาจาที่สมบูรณ์

“ข้าพเจ้าเป็นพยานแก่ทุกๆ คนที่ได้ยินถ้อยคำในหนังสือนี้ว่า ถ้าผู้ใดจะเพิ่มข้อความในเรื่องราวพยากรณ์ของหนังสือนี้ พระเจ้าจะทรงเพิ่มภัยทรมานที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ให้แก่ผู้นั้นๆ และถ้าผู้ใดจะลดข้อความจากเรื่องราวแห่งหนังสือพยากรณ์นี้ พระเจ้าจะทรงหักส่วนของผู้นั้นไปเสียจากต้นไม้แห่งชีวิต และจากเมืองบริสุทธิ์นั้น และจากข้อความเหล่านั้นที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้”

วิวรณ์ 22:18-19, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับแปลเก่า

เริ่มด้วยข้อพระคัมภีร์

อพยพ 31:18	กาลาเทีย 1:8-9
เฉลยธรรมบัญญัติ 17:18; 31:24-26	เอเฟซัส 2:20
1ซามูเอล 10:25	โคโลสี 4:16
1โครินธ์ 3:10-11; 14:37	2เปโตร 3:15-16

เราสามารถไว้ใจพระคัมภีร์ของเราว่าเป็นความจริงทั้งหมด เป็นพระวาจาของพระเจ้าที่สมบูรณ์ได้หรือไม่ บทนี้จะสร้างความมั่นใจของเราว่าพระคัมภีร์ได้ทรงประทานให้กับเราอย่างถูกต้องและสมบูรณ์ ไม่มีหนังสือเล่มใดหายไป เพิ่มเข้ามาหรือลบออกไป ไม่มีสิ่งใดถูกเขียนขึ้นใหม่ แก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงโดยมนุษย์

ผู้ที่คุ้นเคยกับธรรมเนียมของโรมันคาทอลิกจะทราบว่าปัญหาเรื่องสารบบ มีอยู่อย่างแท้จริง ชาวคาทอลิกอ้างว่าสภาคริสตจักรสมัยแรกของพวกเขาตัดสินว่าพระคัมภีร์คืออะไร ว่าพระคัมภีร์คือหนังสือของคาทอลิก และคริสตจักรอื่นๆ ไม่มีหนังสือทุกเล่มในพระคัมภีร์ของพวกเขา ซึ่งไม่เป็นความจริงเลย

พระคัมภีร์เป็นพระวาจาของพระเจ้ายกก่อนหน้าที่จะมีการประชุมสภาคริสตจักรคาทอลิกใดๆ การดลใจและอำนาจของพระคัมภีร์เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนด มนุษย์ทำได้แต่เพียงตระหนักและยอมรับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบันดาลใจแล้วเท่านั้น

คำว่า สารบบ (canon) (เดิมหมายถึง “ไม้ข้อ”) หมายถึง “มาตรฐานการวัด” ตั้งแต่ศตวรรษที่สี่ มีการใช้คำว่า สารบบ เพื่อหมายถึงรายการหนังสือที่ยอมรับเป็นทางการ ถือว่าเป็นข้อพระคัมภีร์ที่แท้จริง

พระเจ้าทรงกำหนดว่าหนังสือเล่มใดถือเป็นสารบบ หนังสือเล่มหนึ่งเรียกได้ว่าเป็นสารบบ เพราะพระเจ้าทรงดลใจและใส่เอาไว้ในพระคัมภีร์ เมื่อข้อพระคัมภีร์ถูกเขียนขึ้น ข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นมีอำนาจที่สมบูรณ์โดยทันที ไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์ชี้ขาดและตัดสินว่าจะจัดเอาไว้ให้อยู่ในพระคัมภีร์หรือไม่

สารบบพระคัมภีร์เก่า

ที่ภูเขาซีนาย องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานแผ่นศิลาสองแผ่น “จารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า” (อพยพ 31:18) ให้แก่โมเสส เมื่อขึ้นไปบนภูเขาครั้งที่สองหลังจากแผ่นศิลาแรกแตก โมเสสสกัดศิลาอีกสองแผ่น และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงจารึกบัญญัติของพระองค์ลงบนแผ่นศิลานั้นอีกครั้ง (อพยพ 34:1) เป็นเวลาสี่สิบวันบนภูเขาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสให้โมเสสเขียนบัญญัติเพิ่มเติม “พระเจ้าตรัสกับโมเสสอีกว่า ‘คำเหล่านี้จงเขียนไว้...’” (อพยพ 34:27-28) พระวาจาของพระเจ้าได้รับการยอมรับในทันที “ประชาชนทั้งปวงก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า ‘พระวาจาทั้งหมดซึ่งพระเจ้าตรัสไว้ นั้น พวกเราจะกระทำตาม’ โมเสสจึงจารึกพระวาจาของพระเจ้าไว้ทุกคำ...” (อพยพ 24:3-4)

ตั้งแต่ต้น ปุโรหิตชาวเลวี (ผู้รับใช้) เป็นผู้ดูแลสารบบ “เมื่อโมเสสเขียนถ้อยคำของธรรมบัญญัตินี้ลงในหนังสือจนจบแล้ว โมเสสก็บัญชาคนเลวี...ว่า ‘จงรับหนังสือธรรมบัญญัตินี้วางไว้ข้างหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านให้อยู่ที่นั่นเพื่อเป็นพยานปรักปรำท่าน’ (เฉลยธรรมบัญญัติ 31:24-26) ดังนั้นหีบพันธสัญญาในอภิสุทธิสถานในพลับพลา (และต่อมาในพระวิหาร) กลายเป็นสถานที่เก็บรักษาหนังสือศักดิ์สิทธิ์ที่ยอมรับเป็นทางการ

แผ่นศิลาจากภูเขาซีนายได้จัดเก็บไว้ในหีบ (อพยพ 40:20; เฉลยธรรมบัญญัติ 10:2, 5) หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติได้จัดเก็บไว้ที่นั่น (เฉลยธรรมบัญญัติ 31:24-26) เมื่อหนังสือเล่มอื่นๆ เขียนขึ้นมา ก็ได้จัดเก็บไว้ที่นั่นด้วยเช่นกัน

แผ่นศิลาและหนังสือม้วนที่เก็บไว้ในพลับพลาเป็นต้นฉบับของสำเนาทุกฉบับ เฉลยธรรมบัญญัติ 17 แสดงให้เห็นว่า กษัตริย์ทุกองค์จะตั้งองมีสำเนาธรรมบัญญัติของตนเอง และสำเนาที่จะต้องคัดลอกจากหนังสือที่ยอมรับเป็นทางการซึ่งปุโรหิตเก็บรักษาไว้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 17:18)

ดาเนียลนำหนังสือศักดิ์สิทธิ์ไปกับเขาด้วยเมื่อถูกเนรเทศในปี 606 ก่อนคริสตกาล (ดาเนียล 9:2) ก่อนที่ชาวบาบิโลนจะทำลายพระวิหารครั้งที่หนึ่ง การเนรเทศนี้ส่งผลกระทบต่อจิตสำนึกของชาวยิวในเรื่องหนังสือศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา และพวกอาลักษณ์ (เช่น เอสรา) เกิดขึ้นมาเพื่อช่วยรักษาชุดหนังสือม้วนศักดิ์สิทธิ์

หลังจากพระวิหารสุดท้ายถูกทำลาย (ปีค.ศ. 70) และชาวยิวกระจัดกระจายไป ไม่มีปุโรหิตปฏิบัติงานดูแลสารบบที่ยอมรับเป็นทางการอีกต่อไป ผู้นำศาสนาของยิวได้รับคำอนุญาตจากโรมให้จัดตั้งสภาแซนเฮดรินขึ้นใหม่ตามหลักสำคัญทางศาสนา การประชุมสภาที่เมืองยัมเนีย (Jamnia) (ปีค.ศ. 90) เป็นการอภิปรายเกี่ยวกับสารบบภาษาฮีบรูโดยผู้ที่ไม่ใช่ปุโรหิตเป็นครั้งแรก พวกเขาพิจารณาข้อสงสัยทุกประการ แต่รายการ [ของสารบบ] ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

สารบบที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ตามที่ได้กล่าวไปในบทที่แล้ว เดิมพระคัมภีร์เก่าแบ่งออกเป็นสองส่วน ได้แก่ ธรรมบัญญัติและผู้พยากรณ์ ธรรมบัญญัติอยู่ในหนังสือม้วนสิบเจ็ดฉบับ (หนังสือสิบเก้าเล่ม) ผู้พยากรณ์ย่อยรวมอยู่ในหนังสือม้วนฉบับเดียว และชาวยิวยังคงถือว่าเป็นหนังสือเล่มเดียวเรียกว่า “The Twelve” (หนังสือสิบสองเล่ม) เอสราและเนหะมีย์อยู่ในหนังสือม้วนฉบับเดียว หนังสือม้วนสิบเจ็ดฉบับ ได้แก่ โยชูวา ผู้วินิจฉัย ซามูเอลและพงศกษัตริย์ จัดรวมไว้ด้วยกันเป็น “ผู้พยากรณ์สมัยแรก” รุทอยู่ในหนังสือม้วนผู้วินิจฉัย บทเพลงคร่ำครวญอยู่ต่อจากเยเรมีย์

ผู้พยากรณ์เพิ่มหนังสือม้วนสิบเจ็ดฉบับนี้เข้าไปในสารบบเรื่อยๆ เมื่อเขียนขึ้นในช่วงเวลากว่า 1,000 ปี ผู้พยากรณ์คือผู้ที่พูดเพื่อพระเจ้า แต่การเพิ่มเข้าไปในงานเขียนศักดิ์สิทธิ์นั้น บางคนเชื่อว่าผู้พยากรณ์จะต้องได้รับการยอมรับจากปุโรหิตและลงทะเบียนอยู่ในพระวิหาร (ดูเอเสเคียล 13:9)

บางครั้ง ผู้พยากรณ์ที่มีคุณสมบัติและได้รับการดลใจ เขียนหนังสือม้วนฉบับเดิมเสร็จสมบูรณ์ก่อนที่จะเริ่มหนังสือเล่มใหม่ ซึ่งอธิบายว่าทำไมการตายของโมเสสและโยชูวาจึงเพิ่มเข้าเป็นบทเสริมในหนังสือที่พวกเขาเขียน หรือลำดับวงศ์ตระกูลของลูกหลานของรุทเสริมเข้าไปในหนังสือรุทหลังจากเวลาผ่านไปหลายปีได้อย่างไร และทำไมจึงมีข้อความบางตอนที่กล่าวซ้ำในอิสยาห์และเยเรมีย์ อีกนัยหนึ่งคือ ผู้พยากรณ์บันทึกประวัติศาสตร์ที่ศักดิ์สิทธิ์อย่างต่อเนื่อง รวบรวมหนังสือของพวกเขาเข้ากับกลุ่มสารบบ

หนังสือพงศาวดารมีตัวอย่างมากมายเกี่ยวกับวิธีที่ผู้พยากรณ์ทำงานร่วมกันเพื่อเขียนสารบบขึ้นมาทีละเล็กทีละน้อย เช่น ประวัติของดาวิดเขียนขึ้นโดยซามูเอล นาธันและกาด (1พงศาวดาร 29:29) ประวัติของซาโลมอนบันทึกไว้โดยอาหิยาห์ นาธันและอิดิต (2พงศาวดาร 9:29) ประวัติของเรโหโบอัมบันทึกไว้โดย

เซโมอาห์และอิดโด (2พงศาวดาร 12:15) เรื่องราวของเยโฮชาฟัทบันทึกไว้โดยเยชู (2พงศาวดาร 20:34) เรื่องราวของเฮเซเคียห์เขียนไว้โดยอิสยาห์ (2พงศาวดาร 32:32)

หลักฐานอีกประการของสารบบที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ นี้คือวิธีที่ผู้เขียนอ้างถึงหรือกล่าวถึงข้อพระคัมภีร์ที่บันทึกเอาไว้ก่อนหน้านั้น ดังนั้น จึงยอมรับถึงอำนาจของผู้พยากรณ์ก่อนหน้านั้น เอเสเคียลอ้างถึงโยบ (เอเสเคียล 14:14, 20) หนังสือผู้วินิจฉัยอ้างถึงโยชูวา 1พงศัษตรียกกล่าวถึงเรื่องราวของดาวิดที่เล่าอยู่ใน 1 และ 2ซามูเอล และยังมีตัวอย่างอีกมากมายนอกไปจากนี้

พระคัมภีร์เก่าเสรีจสมบูรณ

ในท้ายที่สุด พระเจ้าทรงหยุดจิตใจผู้พยากรณ์และสารบบพระคัมภีร์เก่าที่สมบูรณ นักวิชาการบางคนรู้สึกว่าตอนท้ายของยุคผู้พยากรณ์พระคัมภีร์เก่ามีการทำนายไว้ในข้อความเช่น เศคาริยาห์ 13:2-5 พระคัมภีร์ใหม่ซึ่งอ้างถึงหรือกล่าวถึงข้อพระคัมภีร์เก่านี้บ่อยๆ ข้อ ไม่เคยอ้างถึงสิ่งที่เขียนขึ้นหลังจากมาลาคี พระเยซูทรงใช้คำกล่าวว่า “ตั้งแต่โลหิตของอาเบล จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์” (ลูกา 11:51) การตายของเขา [เศคาริยาห์] มีกล่าวถึงอยู่ใน 2พงศาวดาร 24:21 หนังสือเล่มสุดท้ายในสารบบภาษาฮีบรูเก่า ซึ่งจะเป็นเหมือนกับเราพูดว่า “ตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงมาลาคี”

พยานทางโลกมากมาย เช่น หนังสือม้วนแห่งทะเลตาย (Dead Sea Scrolls) และคัมภีร์มัคคาบี (Maccabees) เป็นพยานว่าการพยากรณ์ในพระคัมภีร์เก่าหยุดลงและสารบบเสรีจสมบูรณ คัมภีร์ทัลมุด (Talmud) ของชาวบาบิโลนเขียนไว้ว่า “หลังจากมาลาคี พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงจะไปจากอิสราเอล” ข้อความอื่นๆ ในทัลมุด อ้างถึงจุดสิ้นสุดของพระคัมภีร์เก่า “จนถึงตอนนี้ ผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์ทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตั้งแต่เวลานี้เป็นต้นไป จงเงี่ยหูและฟังสิ่งที่ผู้มีปัญญากล่าว” (Seder Olam Rabba 30) “หนังสือ Ben Sira และหนังสือใดก็ตามที่เขียนขึ้นตั้งแต่เวลาของเขาไม่ได้อยู่ในสารบบ” (Tosefta Yadaim 3:5)

โจเซฟัส (Josephus) อ้างถึงหนังสือที่เขียนขึ้นหลังจากตอนจบของพระคัมภีร์เก่า แต่หนังสือเหล่านั้นไม่ “ถือว่าควรค่าแก่การเชื่อถือเหมือนสิ่งที่มาก่อนหน้านั้น เพราะลำดับผู้พยากรณ์ที่ถูกต้องจบลงแล้ว แต่ความเชื่อที่เรามีอยู่ในงานเขียนของเราเองมีความชัดเจนเพราะความประพจน์ของเรา เพราะแม้ว่าเวลาจะผ่านไปนานแล้ว แต่ไม่มีใครกล้าเพิ่มสิ่งใดเข้าไปหรือนำสิ่งใดออกมา หรือเปลี่ยนแปลงสิ่งใด” พระคัมภีร์เก่าเสรีจสมบูรณแล้ว

มีหนังสือที่เกี่ยวข้องกับพระคัมภีร์ในทางศาสนาและประวัติศาสตร์อื่นๆ มากมาย รวมทั้งหนังสือปลอมที่แต่งขึ้นซึ่งมีคำอ้างผิดๆ มากมาย แต่พระเจ้าไม่ทรงใส่หนังสือเหล่านั้นให้อยู่ในพระคัมภีร์ และเราไม่ควรจะทำเช่นนั้นด้วย เพียงเพราะว่าหนังสือเหล่านั้นกล่าวถึงคนที่เคร่งครัดศาสนาไม่ได้ทำให้หนังสือเหล่านั้นเป็นข้อพระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจ

พระคัมภีร์เองอ้างถึงหนังสือที่ไม่ได้อยู่ในสารบบ ยูดา 14 อ้างถึง 1Enoch 1:9 อัครสาวกเปาโลอ้างถึงนักปรัชญาออกศาสนา อาราทัส (Aratus) (กิจการ 17:28) และเอปิเมนีส (Epimenides) (ทิตัส 1:12) พระเยซูทรงอ้างถึงพิธีสมรสที่ไม่เป็นที่ยอมรับ (ยอห์น 14:2-3) โยชูวา 10:13 และ 2ซามูเอล 1:8 อ้างถึงหนังสือของยาซาร์ และหนังสือสงครามของพระเจ้ามีอ้างถึงอยู่ในกันดารวิถี 21:14 เนสเซล เขียนอ้างถึงหนังสือที่ไม่ได้อยู่ในสารบบไว้ 132 แห่งในพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีกของเขา หนังสือเหล่านี้ไม่ใช่หนังสือ “ที่หายไป” ของพระคัมภีร์ แต่ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์เลย

หนังสือนอกสารบบหรืออภิกกรรม (Apocrypha)

มีคำถามเรื่องหนังสือนอกสารบบที่สำคัญที่สุดเกิดขึ้น เหตุใดคริสตจักรคาทอลิกจึงเสริมหนังสือนอกสารบบนี้เข้าไปในพระคัมภีร์ของตนในปีค.ศ. 1546

หลักฐานที่เก่าแก่ที่สุดเกี่ยวกับหนังสือนอกสารบบ ได้แก่ ฉบับคัดลอกเซฟท์วจินท์สมัยศตวรรษที่สี่ซึ่งมีหนังสือเสริมสิบห้าเล่ม (สิบแปดเล่มในฉบับต่อมา) แม้ว่าจะไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูก็ตาม หลังจากนั้นไม่นาน คริสตจักรอาร์เมเนียเสริมหนังสือเหล่านี้เข้าไปในฉบับแปลภาษาซีริแอก (Syriac) ของพวกเขา พระคัมภีร์ภาษาซีเรียในสมัยแรกๆ เช่น ฉบับแปล

เพชิตทา (Peshitta) ในศตวรรษที่สอง ไม่ได้รวมหนังสือเหล่านี้เอาไว้ด้วย หนังสือเหล่านี้เพิ่มเข้าไปในฉบับลาตินวุลเกต (Latin Vulgate) หลังจากที่เจอโรม (Jerome) เสียชีวิตลงเนื่องจากเจอโรมไม่ยอมรับและต่อต้านการใช้หนังสือเหล่านี้อย่างมาก

ผู้สนับสนุนหนังสือนอกสารบบ ยังอ้างว่า “ผู้นำ” คาทอลิกบางคนเช่น เทอร์ทูลเลียนในศตวรรษที่สาม และออกัสตินในศตวรรษที่สี่กล่าวถึงหนังสือเหล่านี้ด้วยความเคารพอย่างสูง และกล่าวว่าเป็นหนังสือที่อ่านกันในคริสตจักร แต่ “ผู้นำ” คนอื่นๆ เช่น ออโรจันและซีริลคัสด้านหนังสือเหล่านี้อย่างมาก

คริสตจักรโรมันคาทอลิกหันไปใช้หนังสือนอกสารบบเพื่อตอบโต้การปฏิรูปของโปรเตสแตนต์ในปี ค.ศ. 1546 ประชุมสังคายนาแห่งเทรนต์ (Council of Trent) ซึ่งปฏิรูปคู่แข่งได้ยอมรับหนังสือนอกสารบบเจ็ดเล่มและเพิ่มเข้าไปในพระคัมภีร์ของคาทอลิก อีกห้าส่วนสั้นๆ ถูกเพิ่มในเอสเธอร์และดาเนียล หนังสือนอกสารบบอื่นๆ ไม่ได้รับการยอมรับเลย คริสตจักรกรีกออร์ทอดอกซ์ ยอมรับหนังสือนอกสารบบ ในสภาของตน เริ่มตั้งแต่ปีค.ศ. 1638 แม้ว่าการอภิบาลของพวกเขาหลายคนยังคงปฏิเสธอยู่ และการถามตอบของพวกเขาในปี 1839 ยังคงปฏิเสธว่าไม่เป็นส่วนหนึ่งของข้อพระคัมภีร์ดั้งเดิม

พระคัมภีร์ฉบับคาทอลิกดูอัย (Catholic Douay) มีหนังสือนอกสารบบเจ็ดเล่ม ได้แก่ 1 และ 2 มัคคาบี โทบิท จูดีธ สุภาษิตของซาโลมอน เอเคลซิเอสติคัสและบารุค รวมทั้งข้อพระคัมภีร์เสริมในเอสเธอร์และดาเนียล (หนังสือที่ไม่ได้รับการยอมรับ ได้แก่ 1 และ 2 เอสตราส มหัสเฐร์ 3 และ 4 มัคคาบี และสดุดี 151)

แม้ว่าหนังสือเหล่านี้ ซึ่งส่วนใหญ่เขียนขึ้นจากปี 200 ก่อนคริสตกาล จนถึงปี ค.ศ. 100 อาจมีความน่าสนใจในทางประวัติศาสตร์ แต่ไม่ควรจะได้รับการยอมรับว่าเป็นพระคัมภีร์ เราไม่ยอมรับหนังสือนอกสารบบด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

หนังสือนอกสารบบเองไม่ได้อ้างในที่ใดเลยว่าได้รับการดลใจจากพระเจ้า ตามจริงแล้ว มีหลายข้อความในหนังสือนอกสารบบที่ออกตัวว่าไม่ได้รับการดลใจและกล่าวว่ามีผู้พยากรณ์สิ้นสุดลงแล้ว (1 มัคคาบี 14:41; 2 บารุค 85:3 และ อารัมภบทของจูดีธ และเอเคลซิเอสติคัส)

ชาวิวไม่เคยยอมรับหนังสือเหล่านี้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์เก่า แม้แต่นักวิชาการของโลกนี้เช่น โจซีฟัสและฟีโลไม่ยอมรับหนังสือเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของสารบบปาเลสไตน์

พระเยซูไม่เคยอ้างจากหนังสือนอกสารบบหรือพาดพิงถึงหนังสือเหล่านั้นแม้แต่ครั้งเดียว

พระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งอ้างข้อความจากพระคัมภีร์เก่านั้นน้อยๆ ข้อความ ไม่เคยอ้างถึงหนังสือนอกสารบบ แม้แต่ครั้งเดียวและไม่เคยอ้างสิ่งใดที่เขียนขึ้นหลังจากมาลาคีย์

คริสตจักรยุคแรกและอัครสาวกไม่ใส่ใจหนังสือนอกสารบบ

คริสตจักรต่างๆ เช่น โรมันคาทอลิกและกรีกออร์ทอดอกซ์ ที่ในปัจจุบันรวมหนังสือนอกสารบบ เอาไว้ไม่ได้ทำเช่นนั้นในตอนต้น

หนังสือนอกสารบบ มีเรื่องราวของคนนอกศาสนา เพื่อฝัน ไม่จริงและแม้แต่คำสอนที่ผิดศีลธรรม ตัวอย่างเช่น เรื่องราวเพื่อฝันเกี่ยวกับเบลและมังกร ตำนานที่ไม่จริงของซูซานนา และเรื่องเล่าที่ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์อื่นๆ ไม่ได้รับการดลใจใดๆ นิยายที่แต่งขึ้นเรื่องจูดีธสนับสนุนการโกหกและจริยธรรมตามสถานการณ์ และ 2 มัคคาบี มีคำสอนเท็จ เช่น เรื่องการอธิษฐานสำหรับคนตาย

หนังสือเหล่านี้ยังมีข้อผิดพลาดทางประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์และลำดับเวลามากมาย

สารบบพระคัมภีร์ใหม่

ส่วนสำคัญของพระคัมภีร์ใหม่คือการรับใช้ของอัครสาวก “ท่านจะกล่าวห้ามสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกกล่าวห้ามในสวรรค์” (มัทธิว 16:19) และนับตั้งแต่วันเพ็นเทคอสต์ คริสตจักร “เซมิกเขม่นฟังคำสอนของจำพวกอัครทูต” (กิจการ 2:42) อัครสาวกได้รับการแต่งตั้งและมอบหมายให้เขียนพระคัมภีร์ใหม่

ข้อพระคัมภีร์เก่ามีผู้เขียนคือผู้พยากรณ์ ส่วนข้อพระคัมภีร์ใหม่มีผู้เขียนคืออัครสาวก “ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้น บนรากแห่งพวกอัครทูตและพวกผู้เผยพระวจนะ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นศิลามุมเอก” (เอเฟซัส 2:20) ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดเขียนขึ้นโดยผู้พยากรณ์ (พระคัมภีร์เก่า) หรืออัครสาวก (พระคัมภีร์ใหม่) อัครสาวกเปาโลบอกชาวโครินธ์ว่า “ข้าพเจ้าได้วางรากลงแล้ว...ขอทุกคนจงระวังให้ดีว่าเขาจะก่อขึ้นมาอย่างไร เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว...” (1โครินธ์ 3:10-11)

พวกอัครสาวกตระหนักว่าพวกเขาเขียนพระคัมภีร์อยู่ใช่หรือไม่ [คำตอบคือ] ใช่ “ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้เผยพระวจนะ หรืออยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็ควรยอมรับว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้น เป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (1โครินธ์ 14:37) (ดู 2โครินธ์ 1:13) และในเอเฟซัส 3:1-5 เปาโลกล่าวไว้ว่าพวกเขากำลังอ่าน “พระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายแล้ว และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อล้ำลึก...เหมือนอย่างบัดนี้ ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์และพวกผู้เผยพระวจนะโดยพระวิญญาณ”

อำนาจของอัครสาวกมีความเด็ดขาด เปาโลเขียนว่า “แม้แต่เราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วนั้น ก็จะต้องถูกแช่งสาป ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกแช่งสาป” (กาลาเทีย 1:8-9)

แต่เมื่อเวลาผ่านไป ใครจะเป็นผู้ตัดสินว่า คำสั่งสอนหนึ่ง เป็นของอัครสาวกหรือไม่ พระเยซูทรงสอนอะไรกันแน่ บันทึกที่เขียนเอาไว้โดยพยาน ซึ่งคืออัครสาวกเอง เป็นความจริงที่เขียนไว้อย่างถาวรของเรา “ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัส...แก่บรรพบุรุษของเราทางพวกผู้เผยพระวจนะ แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร...และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์...” (ฮีบรู 1:1-2 และ 2:3-4) งานเขียนของอัครสาวกได้รับการยอมรับโดยทันทีว่าศักดิ์สิทธิ์ ถ้าอัครสาวกเขียนขึ้น ก็สันนิษฐานว่าไม่จำเป็นต้องมีการทดสอบอื่นใดอีกว่าเป็นหนังสือในสารบบหรือไม่

ถ้อยคำของอัครสาวกได้รับความเคารพอย่างสูงแม้หลังจากพวกเขาเสียชีวิตไปแล้ว เมื่อคุณอ่านงานเขียนทางประวัติศาสตร์ในศตวรรษแรกๆ เช่น [งานของ] อิกเนเชียส เคลเมนต์ โพลีคาร์ป จัสติน มาร์เทอร์ และอิเรเนียส จะเห็นว่ามีมีการกล่าวถึงอัครสาวกอยู่เสมอ คำถามเกี่ยวกับ คำสั่งสอน ได้รับคำตอบโดย “อัครสาวกสอน...” หรือ “เราได้รับสิ่งนี้มาจากบรรดาอัครสาวก” วลีเหล่านี้ปรากฏอยู่ซ้ำๆ ในประวัติศาสตร์คริสตจักรยุคแรก และงานเขียนของผู้นำสมัยก่อนสภาไนซีน

สารบบที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ของพระคัมภีร์ใหม่

เจตนาของอัครสาวกที่คริสตจักรได้รับนั้นได้รับการยอมรับโดยทันที และได้รับการคัดลอกและแลกเปลี่ยนกับคริสตจักรอื่นๆ “เมื่อพวกท่านได้อ่านเจตนาฉบับนี้แล้ว จงส่งไปให้อ่านในคริสตจักรที่อยู่เมืองเลาดีเซียด้วย และเจตนาที่มาจากเมืองเลาดีเซียฉบับนั้น ท่านก็จงอ่านด้วย” นักวิชาการคิดว่าเจตนาจากเลาดีเซียคือหนังสือเอเฟซัสหรือฟีเลโมน เปโตรอ้างถึงเจตนาของเปาโลและถือว่าเป็น “ข้ออื่นๆ ในพระคัมภีร์” (2เปโตร 3:15-16)

อัครสาวกเขียนและส่งเวียนพระคัมภีร์ใหม่ในช่วงเวลาที่พวกเขามีชีวิตอยู่ เราต้องปฏิเสธการอ้างของคนสมัยใหม่ว่าตำนานถูกเล่ากันปากต่อปากจนถึงคนรุ่นหลัง และผู้อื่นได้บันทึกไว้ในที่สุดหลังจากเวลาผ่านไปหลายปี ซึ่งไม่เป็นความจริงเลย

ปิดสารบบ

เมื่ออัครสาวกยอห์นเสียชีวิตและวิวรรณ์ที่เขาเขียนขึ้นทำให้พระคัมภีร์ใหม่สมบูรณ์ สารบบของพระคัมภีร์จึงปิดลงชั่วคราวนตร์ พระคัมภีร์สมบูรณ์และ “ข้าแต่พระเจ้า พระวจนะของพระองค์ปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์” (สดุดี 119:89)

หนังสือวิวรณ์จบลงด้วยคำเตือนสุดท้ายนี้ “ข้าพเจ้าเป็นพยานแก่ทุกๆ คนที่ได้ยินถ้อยคำในหนังสือนี้ว่า ถ้าผู้ใดจะเพิ่มข้อความในเรื่องราวพยากรณ์ของหนังสือนี้ พระเจ้าจะทรงเพิ่มภัยทรมานที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ให้แก่ผู้นั้นๆ และถ้าผู้ใดจะลดข้อความจากเรื่องราวแห่งหนังสือพยากรณ์นี้ พระเจ้าจะทรงชกส่วนของผู้นั้นไปเสียจากต้นไม้แห่งชีวิต และจากเมืองบริสุทธินั้น และจากข้อความเหล่านั้นที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้” (วิวรณ์ 22:18-19, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับแปลเก่า)

การยอมรับสารบบ

มาร์ซิออน คนนอกศาสนา (ค.ศ. 140) จัดทำรายชื่อหนังสือในสารบบของพระคัมภีร์ใหม่เป็นครั้งแรก เนื่องจากเขาไม่ชอบ อัครสาวกเปาโล มาร์ซิออนจึงเขียนรายชื่อหนังสือที่เขายอมรับว่าเป็นพระคัมภีร์เพียงสิบเล่มเท่านั้น โดยปฏิเสธหนังสือเล่มอื่นๆ ทั้งหมด คริสตจักรยุคแรกหลายแห่งตอบสนองต่อการกระทำนอกศาสนานี้ โดยเริ่มแบ่งปันรายชื่อหนังสือม้วนที่พวกเขามีไว้ในครอบครองเพื่อดูว่าหนังสือที่พวกเขามีครบบริบูรณ์หรือไม่

สามสิ่งก่อให้เกิดการถกเถียงกันขึ้นในศตวรรษแรกเกี่ยวกับว่าหนังสือเล่มใดเป็นของอัครสาวกซึ่งจะทำให้อยู่ในสารบบ

- การตอบสนองต่อมาร์ซิออน คนนอกศาสนา
- โรมชมแห่งผู้ครอบครองพระคัมภีร์ของคริสเตียน
- การพัฒนาโคเด็กซ์ (codex) [หรือรูปเล่ม] ซึ่งเป็นรูปแบบของฉบับคัดลอกที่เป็นแผ่นกระดาษมัดรวมกันเป็นหนังสือ

แทนที่จะเป็นหนังสือม้วน ทำให้ชุดหนังสือม้วนจำนวนมากของอัครสาวกได้รับการรวบรวมเข้าเป็นชุดเดียว

อย่างไรก็ตาม มีหลักฐานมากมายจากศตวรรษที่สอง (สารบบมูราโตเรียน โคเด็กซ์บาโรคอกซิโอ ฉบับแปลภาษาซีริแอกและลาติน และคำกล่าวอ้างของ “ผู้ปกครอง” ยุคแรก) ว่าพระคัมภีร์ใหม่ของเรามีลักษณะเหมือนกับสิ่งที่ได้รับการยอมรับตั้งแต่ต้น ไม่เคยมีข้อสงสัยที่ร้ายแรงเกี่ยวกับหนังสือยี่สิบเจ็ดเล่มที่เรามีอยู่ในปัจจุบัน

สภาอียิปต์และสภาคาร์เธจกล่าวว่าหนังสือเล่มใดอยู่ในสารบบและอยู่ในรายชื่อหนังสือในสารบบ เช่น รายชื่อหนังสือของอธานเซียส เหมือนกับรายชื่อที่เรามีในปัจจุบัน ข้อเท็จจริงที่ว่าสภาคริสตจักรยุคแรกหลายแห่งอภิปรายเกี่ยวกับสารบบและหนังสือที่อยู่ในรายชื่อ ไม่ได้หมายความว่าสภาเหล่านี้ตัดสินหรือประดิษฐ์พระคัมภีร์ขึ้นมา อย่างดีที่สุด สภาเหล่านี้เพียงแต่ยืนยันสิ่งที่ได้รับการยอมรับกันทั่วไปมานานแล้ว นักประวัติศาสตร์คนหนึ่งกล่าวว่า “พระคัมภีร์ไม่ใช่กลุ่มหนังสือที่ได้รับอำนาจ แต่กลุ่มของหนังสือที่ได้รับอำนาจ”^๔

การประกาศของสภาคริสตจักรทั้งหมดไม่ใช่เพื่อลงชื่อรายการหนังสือที่ได้รับการยอมรับเข้าในสารบบ แต่เพื่อกำจัดหนังสือที่ไม่ได้อยู่ในรายการ ซึ่งป้องกันไม่ให้หนังสือที่ไม่ได้รับการยอมรับถูกเพิ่มเข้าไป

วรรณกรรมอื่นๆ

เหมือนเช่นที่ห้องสมุดมีหนังสือที่นักเขียนสมัยใหม่เขียนไว้มากมาย คริสตจักรยุคแรกมีวรรณกรรมมากมายนอกไปจากพระคัมภีร์ จดหมายของบาร์นาบัส จดหมายของเคลเมนต์ (Epistle of Clement) และเซฟเฟิร์ด ออฟ เฮอรั่มัส (Shepherd of Hermas) เป็นงานบางส่วนที่ทำให้นักวิชาการสนใจ เพราะคริสตจักรยุคแรกในสมัยอัครสาวกอ่านหนังสืออันเป็นที่นิยมเหล่านี้ แม้ว่าหนังสือสมัยแรกๆ เหล่านี้มีความน่าสนใจในทางประวัติศาสตร์ แต่เราต้องจดจำว่าหนังสือเหล่านี้ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ และไม่ควรถูกได้รับการยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์

ศตวรรษที่สองและสามยังคงมีวรรณกรรมมากมาย เช่น หนังสือของพวกนอศติกนอกศาสนา คนนอกกรีตและตำนานเพื่อฝันที่ปลอมนชื่ออัครสาวกในศตวรรษต่อมา แม้ว่าหนังสือเหล่านี้ไม่เคยอ้างว่าเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ แต่เราควรระวังที่จะตระหนักว่าหนังสือเหล่านี้มีตัวตนอยู่

^๔ “The Bible is not authorized collection of books, but a collection of authorized books.”

แม้แต่ลัทธิบางลัทธิยังคงพยายามที่จะเพิ่มงานเขียนของตนเข้าไปในชื่อพระคัมภีร์ เช่น คัมภีร์ของมอร์มอน แต่เราจะต้องไม่ยอมรับงานเขียนเหล่านั้น หนังสือหกสิบหกเล่มในพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าที่เขียนขึ้นอย่างสมบูรณ์ สารบบปิดลงแล้ว ไม่ควรมีใครเพิ่มหรือเอาออกจากสิ่งที่ได้เขียนไว้แล้ว

ทดสอบความรู้

1. ผู้รักษาสารบบพระคัมภีร์เก่าคือ _____
2. ที่มาของพระคัมภีร์ใหม่คือ _____
3. หนังสือพระคัมภีร์เก่าที่ยอมรับกัน ได้รับการเก็บรักษาใน _____
4. จงเขียนเหตุผลในการปฏิเสธหนังสือนอกสารบบ (Apocrypha)

ประยุกต์ใช้

อัครสาวกสอนอะไร เลือกคำสั่งสอนหรือหัวข้อหนึ่ง และเตรียมค้นคว้าพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ตอบคำถามนี้ "อัครสาวกสอนอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้"

เพิ่มพูนความรู้

บทต่อไปมีเนื้อหาเกี่ยวกับวิธีที่พระคัมภีร์ได้รับการรักษาในยุคสมัยต่างๆ ในการเตรียมตัวสำหรับบทนั้น จงหาความหมายของคำต่อไปนี้ โดยใช้พจนานุกรมที่เชื่อถือได้ เช่น พจนานุกรมของเวบสเตอร์

สารบบ (Canon)

การดลใจ (Inspiration)

คูนินฟอร์ม (Cuneiform) [อักษรรูปเล่ม]

อักษรฮีโรกลีฟิกส์ (Hieroglyphic) [อักษรภาพของอียิปต์โบราณ]

ศึกษาชื่อพระคัมภีร์สำหรับบทต่อไปก่อนที่จะอ่านบทนั้น

5 รักษาพระวจนะ

“ข้าแต่พระเจ้า พระวจนะของพระองค์ปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์”

สดุดี 119:89

เริ่มด้วยข้อพระคัมภีร์

เยเรมีย์ 36:21-32

มัทธิว 5:17-18

สดุดี 12:6-7

2ทิโมธี 4:13

หลังจากเวลาเขียนพระคัมภีร์ต้นฉบับเดิม มีการถ่ายถอด คัดลอกและรักษาข้อพระคัมภีร์ไว้สองถึงสามพันปีก่อนจะถึงสมัยของเรา พระคัมภีร์เสียหายในกระบวนการนี้หรือไม่ ไม่เลย เราไม่อาจยอมรับคำกล่าวหาที่ผิดพลาดและไม่แน่นอนของนักวิจารณ์ที่ไม่มีความรู้ได้

เราจะรับรองความน่าเชื่อถือได้ด้วยการเปรียบเทียบข้อความใหม่กับหนังสือม้วนแห่งทะเลตาย หนังสือม้วนโบราณซึ่งค้นพบอยู่ในถ้ำใกล้กับทะเลตายในปี 1947 นั้นอาจเป็นการค้นพบฉบับคัดลอกทางโบราณคดีที่สำคัญที่สุด มีอายุมากกว่าฉบับคัดลอกของแมสไซธิสซึ่งเป็นที่รู้จักกันก่อนหน้านั้นจากศตวรรษที่เก้าหรือสิบถึงกว่าหนึ่งพันปี ลองเปรียบเทียบหลักฐาน

อาร์ แลร์ด แฮร์ริส อธิบายการเปรียบเทียบอิสยาห์ 53 ไว้ข้างกันในหนังสือ *Inspiration and Canonicity of the Bible* ข้อความภาษาฮีบรูสมัยใหม่ [ของอิสยาห์ 53] ซึ่งมีอยู่ 166 คำนั้น มีตัวอักษรหรือเครื่องหมาย 17 ตัวที่ต่างจากหนังสือม้วนแห่งทะเลตายจากถ้ำในคูมราน (Qumran) ในตัวอักษร 17 ตัวนี้ มีสิบตัวที่เป็นเพียงการเปลี่ยนตัวสะกดของคำเดียวกันเนื่องจากเป็นภาษาสมัยใหม่ สี่ตัวเป็นการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของบุพพท เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางภาษาอีกเช่นกัน มีเพียงสามตัวเท่านั้นที่ทำให้คำหนึ่ง (“ความสว่าง” ในข้อ 11) หายไปจากหนังสือม้วนคูมรานนี้ และคำนี้มีสิ่งสนับสนุนว่าพบอยู่ในฉบับคัดลอกอื่นๆ (เช่น เซฟทัวจินท์) หลังจาก 2,000 ปีผ่านไป หนังสือม้วนยังคงกล่าวถึงสิ่งเดียวกันอย่างแน่ชัด พระคัมภีร์เชื่อถือได้

ทำไมจึงเขียน

พระเจ้าอาจตรัสโดยตรงในแต่ละยุคหรืออนุญาตให้บอกเล่ากันปากต่อปากไปยังคนรุ่นต่อมา แต่ “ทางที่ยิ่งใหญ่กว่า” คือเพื่อให้พระวจนะของพระองค์ ซึ่งเป็น “คำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้น” (2เปโตร 1:19) มีอยู่ตลอดไป การที่พระวจนะมีอยู่ตลอดไปนี้มีประโยชน์หลายประการด้วยกัน

การเก็บรักษา บันทึกที่ถาวรดีกว่าการท่องจำที่มีข้อบกพร่องและโอกาสที่จะผิดพลาดโดยบังเอิญเพราะการกล่าวซ้ำถึงสิ่งที่เราได้ยินมา การเล่าซ้ำมีโอกาสนำให้เรื่องราวเปลี่ยนแปลงไปและถูกเสริมแต่ง เราสามารถสังเกตได้โดยกระซิบบ้างเรื่องหนึ่งไปรอบๆ วงกลม และดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร

ความถูกต้อง การเขียนมีความเจาะจงและถูกต้อง การแสดงความเห็นของตนอย่างถูกต้องในงานเขียนจะต้องใช้ความเข้าใจมากกว่าแค่การพูด

การถ่ายถอด สื่อที่บันทึกไว้เผยแพร่ไปหาทุกคนได้ตลอดเวลาโดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับ “ถ้อยคำจากปาก” ชั่วครั้งชั่วคราว

พระเจ้ายังตรัสอยู่ในปัจจุบัน พระองค์ยังทรงประทานของประทานของการพยากรณ์ การพูดภาษาแปลกๆ และการแปลให้แก่คริสตจักร ความฝัน นิมิตและการสำแดงยังเกิดขึ้นได้ แต่สิ่งต่างๆ เหล่านี้ไม่สามารถแทนที่หรือทำหน้าที่แทนพระวจนะของพระเจ้าที่เขียนไว้ได้ ข้อความจากพระเจ้าในปัจจุบันควรได้รับการพิสูจน์ เมื่อมีผู้อ้างว่าพระเจ้าตรัสหรือแสดงให้เห็นสิ่งที่ขัดกับพระวจนะที่เขียนไว้ เราควรเลือกที่จะยึดมั่นกับสิ่งที่เขียนเอาไว้ ฟ้ำสวรรค์และแผ่นดินโลกอาจล่องไปแต่พระวจนะของพระเจ้าจะอยู่ไปชั่วนิรันดร์

การประดิษฐ์การเขียน

พระคัมภีร์เริ่มต้นเมื่อภาษาเขียนเริ่มต้นขึ้น

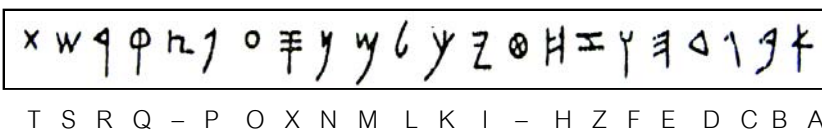
ในเวลา 300 ปีแรกหลังจากน้ำท่วม การพิพากษาของพระเจ้าที่หอบาเบลทำให้เกิดภาษาต่างๆ ขึ้นและทำให้มนุษย์กระจัดกระจายกันไป อับราม (อับราฮัม) ย้ายจากเออร์ไปฮาราน ที่นั่น อับราฮัมเขียนภาษาของเขา (อัครคาเดียน) ด้วยการวาดภาพ เครื่องหมายที่เป็นรูปภาพเหล่านี้พัฒนากลายเป็นแบบตัวเขียนคิวนิฟอรัมรูปสี่เหลี่ยมซึ่งมักจะจารึกกันบนแผ่นดินเหนียวของซูเมอร์และเมโสโปเตเมียในที่สุด

ยาโคบตามโยเซฟบุตรชายไปเพื่อนำชนเผ่าที่ได้ทรงเลือกลงไปที่อียิปต์ (อับราฮัมไปเยี่ยมที่นั่นด้วยเช่นกัน) เครื่องหมายที่เป็นภาพพัฒนามาถึงขีดสุดกลายเป็นงานเขียนฮีโรกลิฟิกส์ แม้ว่าอักษรฮีโรกลิฟิกส์ของอียิปต์จะพัฒนาไปมาก แต่ก็ยังมีข้อบกพร่องสำคัญ ได้แก่ (1) ภาพๆ หนึ่งหมายถึงคำทั้งคำ จึงต้องจำสัญลักษณ์นี้บ่อยนับพันเพื่อสื่อสารกันอย่างง่ายที่สุด (2) การเขียนภาพให้ถูกต้องทุกประการนั้นเป็นเรื่องยาก (3) และสัญลักษณ์หนึ่งมีความหมายที่กว้างขึ้น เช่น วงกลมหมายถึงดวงอาทิตย์แต่ยังแสดงถึงความคิดเกี่ยวกับวัน หรือแสง หรือความร้อน และในเวลาต่อมา ใช้ออกเสียงพยางค์ของคำที่มีเสียงคล้ายคลึงแต่ความหมายไม่เกี่ยวข้อง ภาพผึ้งยังหมายถึงน้ำผึ้ง ความหวาน หรือแม้แต่กิจกรรมที่ยุ่ง ถ้ามนุษย์ในโลกนี้จะสื่อสารกัน จะต้องใช้อักษรที่เป็นตาเสียงของคำ

อักษร (ตาม *World Book Encyclopedia*) ถูกประดิษฐ์ขึ้นโดยชาวเซไมต์ (Seirites หรือ Semites) บนคาบสมุทรซีนายในราวปี 1800 ถึง 1500 ก่อนคริสตกาล ชาวฟินิเซีย (Phoenicians) ปรับปรุงอักษรนี้ให้มีสัญลักษณ์ 22 ตัวสำหรับเสียงต่างๆ ถือเป็นอักษรแรกของโลก ภาษาคานาอัน ซีริค อาราเมอิก โมอับและไฮโร-ปาลเลสไตน์อื่นๆ (รวมทั้งภาษาฮีบรู) นำอักษรนี้มาใช้ในทันที ประตูลูกการแสดงออกด้วยการเขียนเปิดขึ้นเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์

ทำไม [พระเจ้า] ทรงประทานธรรมนูญที่ภูเขาซีนาย ไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่พระเจ้าทรงนำโมเสสออกจากอียิปต์ ข้ามทะเลแดงและไปที่ภูเขาซีนาย บริเวณนี้เป็นสถานที่ต้นกำเนิดของอักษร และธรรมนูญได้ทรงประทานให้ไม่นานหลังจากมีการประดิษฐ์ตัวอักษรขึ้นมา

พระเจ้าทรงเขียนก่อน โดยจารึกธรรมนูญไว้บนแผ่นศิลาที่ซีนาย จากนั้นพระองค์ทรงบัญชาโมเสส “คำเหล่านี้จงเขียนไว้...” (อพยพ 34:27) และ “จงเขียนข้อความต่อไปนี้ลงไว้ในหนังสือเพื่อเป็นที่ระลึก...” (อพยพ 17:14) คนอื่นๆ มากมายได้รับคำสั่งให้เขียนพระคำของพระเจ้าที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะสื่อสารกับประชากรของพระองค์ ตามจริงแล้ว กว่า 450 ครั้ง พระคัมภีร์อ้างถึงการเขียนพระคัมภีร์



ภาพ (ข้างบน) นี้เป็นอักษรฮีบรูที่ใช้กันเป็นเวลาพระคัมภีร์เก่า ในเวลาตอนท้ายของพระคัมภีร์เก่าที่แบบตัวเขียนรูปเหลี่ยมของฮีบรูสมัยใหม่เริ่มแทนที่รูปแบบของเซไมต์เดิม

ประมาณศตวรรษที่สิบก่อนคริสตกาล ชาวกรีกยืมอักษรของฟินิเซีย ทำการแก้ไขเล็กน้อยและเพิ่มสระเข้าไปเพื่อกำหนดอักษรภาษากรีก แบบตัวเขียนสมัยใหม่ที่ใช้กันแพร่หลายทั้งหมดเกิดจากภาษากรีก เช่น อักษรซีริลลิก (ซึ่งใช้ในรัสเซียปัจจุบัน) และตัวอักษรภาษาลาตินที่ใช้ในภาษาอังกฤษ และภาษายุโรปอื่นๆ

ในตอนแรก การเขียนเป็นการเขียนจากขวาไปซ้าย ในเวลาต่อมาจากขวาไปซ้ายและหลัง (เหมือนการไถนาหลังมาหน้า) การเขียนสมัยโบราณเป็นตัวอักษรใหญ่ทั้งหมด (uncial) ไม่มีช่องว่างระหว่างคำหรือประโยค และไม่มีเครื่องหมายวรรคตอน และอักษรก่อนหน้าภาษากรีกไม่มีเสียงสระ

วัสดุที่ใช้ในการเขียน

ปาปรัส ทำขึ้นในอียิปต์จากเส้นของลำแพก กัดเข้าเป็นแผ่นเหมือนกระดาษ ใช้เป็นวัสดุสำคัญที่ใช้ในการเขียนเป็นเวลาหลายศตวรรษ แผ่นปาปรัสนี้สามารถรวมเข้าเล่มเป็นม้วนยาวหรือหนังสือม้วน หนังสือในพระคัมภีร์อาจเขียนขึ้นบนม้วนที่มีความยาวสิบห้า สามสิบหรืออาจจะสี่สิบฟุต

วัสดุที่ใช้ในการเขียนอื่นๆ เช่น แผ่นดินเหนียว (เอเสเคียล 4:1) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในซีเรียและเมโสโปเตเมีย การสลักหินและเครื่องปั้นดินเผา (ออสตราคา) นักโบราณคดีเรียนรู้ได้มากจากออสตราคา เศษหม้อแตกหรือเศษเหยือกแตก และภาชนะเครื่องปั้นดินเผาที่คนทั่วไปใช้เพื่อเขียน

หลังปี 190 ก่อนคริสตกาล มีการใช้กระดาษหนังกันมากขึ้น (หลังจากเปอร์กามัมในเอเชียไมเนอร์เริ่มสนับสนุนการใช้กระดาษหนัง) กระดาษหนังและหนังลูกวัวทำจากหนังสัตว์ ล้างด้วยปูนขาว ยืด ชูตและทำให้ขาว

การประดิษฐ์กระดาษของชาวจีนไม่ได้เข้ามาถึงโลกตะวันตกจนกระทั่งสงครามศาสนาในยุโรปกับพวกมุสลิมในช่วงปลายศตวรรษที่ 1100 แม้แต่ในเวลานั้น กระดาษทำด้วยมือจากเนื้อเยื่อผ้าจนกระทั่งการปฏิรูปอุตสาหกรรมในศตวรรษที่ 19 ก่อให้เกิดเครื่องจักรที่สามารถสร้างกระดาษจำนวนมากได้จากเยื่อไม้ที่ผ่านกระบวนการทางเคมี

การประดิษฐ์ที่ยิ่งใหญ่

มักจะกล่าวกันว่าเครื่องพิมพ์แบบเคลื่อนย้ายได้ของโยฮัน กูเทนเบิร์ก (ประดิษฐ์ขึ้นราวปี 1440-1450) เป็นสิ่งประดิษฐ์ที่สำคัญที่สุดในโลก การก้าวกระโดดในการสื่อสารนี้เป็นรากฐานสำหรับการปฏิรูป สมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา การปฏิรูปอุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์สมัยใหม่

หนังสือเล่มแรกที่พิมพ์ขึ้นเป็นพระคัมภีร์ภาษาละติน กูเทนเบิร์กต้องใช้เวลาทั้งวันเพื่อเรียงพิมพ์สำหรับแต่ละหน้า และเครื่องพิมพ์ทำงานได้เร็วที่สุดสิบแผ่นต่อชั่วโมง ต้องใช้เวลาสองปีเพื่อผลิตพระคัมภีร์ฉบับพิมพ์ครั้งแรกได้ 150 เล่ม แม้ว่าจะช้ามากเมื่อเทียบกับมาตรฐานในปัจจุบัน แต่ก็เป็นการพัฒนาอย่างเหลือเชื่อจากต้นฉบับที่คัดลอกด้วยมือ

การรักษาหนังสือศักดิ์สิทธิ์

อาลักษณ์ชาวยิวมีความเคารพพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์มากจนเมื่อฉบับคัดลอกเริ่มแสดงให้เห็นร่องรอยความสึกหรอ ก็จะเลิกใช้และกำจัดด้วยความนับถือ โดยเก็บไว้ในตู้หนังสือพิเศษ (เยนิซาค์ - *genizah*) เมื่อเยนิซาค์ศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้เต็ม ฉบับคัดลอกจะถูกฝังหรือกำจัดโดยมีพิธี “ฝัง” อย่างประณีต ทศพัสสมบัติที่มีความศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ไม่ได้รับอนุญาตให้ตกอยู่ในมือที่ “มีมลทิน”

การเตรียมฉบับคัดลอกใหม่อาจใช้เวลาหลายปี เพราะข้อบังคับทางอาซีฟที่เคร่งครัด อาลักษณ์ที่ล้มเหลวแก่แก่จะไม่เริ่มงานที่ยาวนานและน่าเบื่อหน่ายของตนในแต่ละวันจนกว่าจะอธิษฐานในเวลาเช้า อาบน้ำและสวมเสื้อผ้าตามพิธีกรรมของยิวอย่างเต็มที่ ให้สังเกตข้อบังคับบางประการจากทัลมุด

(1) เขา [อาลักษณ์] สามารถใช้ได้แต่กระดาษหนังคุณภาพพิเศษจากหนังสัตว์ที่ “ไร้มลทิน” และหมึกที่ทำจากวิธีการ “โคเฮอร์” (koher) พิเศษ

(2) กระดาษแต่ละแผ่นจะต้องตีเส้นน้ำที่แน่นอน มีแถวที่มีจำนวนแน่นอนเหมือนกันทั้งหมด เขียนไม่น้อยกว่าสามสิบตัวอักษรและไม่มากกว่าสี่สิบแปดตัวอักษรทางด้านกว้าง และไม่มากกว่าหกสิบบรรทัด แต่ละแผ่นจะวางแผ่นไว้ล่วงหน้าเพื่อที่ค่าสุดท้ายในตอนท้ายของโทรห์จะจบลงพอดีกับบรรทัดสุดท้าย

(3) การเขียนตัวหนังสือมีกฎเฉพาะในเรื่องรูปร่างและช่องว่างโดยไม่ให้ตัวอักษรสองตัวสัมผัสกัน และมีช่องว่างซึ่งมีขนาดเท่ากับเส้นผมจำนวนหนึ่ง

(4) ห้ามเขียนตัวอักษรใดๆ แม้แต่ โยด (yod) จากความทรงจำ จะต้องดูทุกตัวอักษรและออกเสียงก่อนที่จะเขียนลงไป

(5) ในการเขียนพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะต้องทำความสะอาดปากกาก่อน ขำระตัวอักษณ และจะต้องไม่ตอบสนองต่อสิ่งรบกวนในขณะที่เขียนแม้ว่ากษัตริย์จะตรัสด้วยก็ตาม

(6) ถ้าต้องแก้ไขมากกว่าสามตัว จะไม่สามารถใช้กระดาษหนึ่งแผ่นนั้นทั้งแผ่นได้ เขาจะต้องเริ่มต้นใหม่ ห้ามไม่ให้แก้ไขหลังจากเขียนเสร็จไปแล้วสามสัปดาห์ ถ้าพบข้อผิดพลาดแม้เพียงอย่างเดียวในฉบับคัดลอกที่มีอยู่ จะต้องทำลายเพื่อป้องกันไม่ให้นำมาใช้

(7) ในตอนท้ายของกระดาษแต่ละแผ่น จะต้องนับทุกคำและทุกตัวอย่างมีระบบ

หลังจากศตวรรษที่ 5 ธรรมเนียมของแมสซาชูเซตส์ที่สควบคุมการแลกเปลี่ยนของอักษณอย่างเคร่งครัดมากยิ่งขึ้น อักษณของแมสซาชูเซตส์คนหนึ่งทำงานต่อหน้าผู้อ่านตรวจทานซึ่งตรวจสอบแต่ละคำก่อนที่จะดำเนินการต่อไปได้ กฎระเบียบที่แน่นอนเช่นนั้นอาจทำให้ต้องใช้ใช้เวลาทำงานที่ยาวนานและน่าเบื่อหน่ายนานสัปดาห์เพียงเพื่อให้ได้หนังสือม้วนโทรอาร์เพียงม้วนเดียว พวกแมสซาชูเซตส์เคารพงานเขียนศักดิ์สิทธิ์มากจนแม้แต่ข้อผิดพลาดที่ทราบกัน (ที่อักษณคนก่อนได้ทำไว้) จะไม่ได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง แต่จะเขียนหมายเหตุไว้ด้านข้างเท่านั้น

อักษณเหล่านี้เป็นผู้ชำนาญเรื่องเล็กๆ น้อยๆ พวกเขาับจำนวนคำและตัวอักษร และบอกได้ว่าคำที่อยู่ตรงกลางหรืออักษรที่อยู่ตรงกลางในแต่ละเล่มคืออะไร พวกเขาับจำนวนครั้งที่ตัวอักษรแต่ละตัวปรากฏอยู่ในหนังสือแต่ละเล่ม ความหุยมหุยมเช่นนี้ทำให้งานของพวกเขามีความถูกต้องมากยิ่งขึ้น

เนื่องจากฉบับคัดลอกใหม่เป็นสำเนาที่เหมือนกับฉบับที่ทำสำเนาไว้ทุกประการ และเนื่องจากความเก่าไม่ใช่ข้อได้เปรียบสำเนาเก่าจะถูกทำลายไป ซึ่งอธิบายว่าทำไมมีฉบับคัดลอกภาษาฮีบรูเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่เหลือมาจนถึงทุกวันนี้

สำหรับพระคัมภีร์ใหม่นั้น กลับมีลักษณะตรงกันข้าม แทนที่จะขาดแคลน กลับมีต้นฉบับมากมาย แม้ว่าคริสตจักรมักจะมีอักษณผู้อุทิศตนทำสำเนาหนังสือพระคัมภีร์ใหม่ที่มีคุณภาพ แต่ก็มึสำเนาที่มีถ้อยคุณภาพอยู่อย่างแพร่หลาย เพราะความตื่นเต้นที่ได้รับจดหมายของอัครสาวกและความปรารถนาที่จะแบ่งปันกับคริสตจักรอื่นๆ ทำให้เกิดความต้องการที่จะทำสำเนาขึ้นมากมาย ผู้เชื่อใหม่ซึ่งมีความร้อนรนมีความกระตือรือร้นมากกว่ามีทักษะ จึงเขียนสำเนาของตนเองขึ้นอย่างรวดเร็ว

อย่างไรก็ตาม การที่มี [สำเนาพระคัมภีร์ใหม่] มากเกินไปเช่นนี้เป็นสิ่งป้องกันในตัวของมันเอง แม้ว่าต้นฉบับของอัครสาวกและผู้ทำการในพระคัมภีร์ใหม่คนอื่นๆ ไม่ได้รับการเก็บรักษาไว้ (บางทีเพื่อที่เราจะนมัสการพระเจ้าแห่งพระวจนะมากกว่าบูชาอนุสรณ์แห่งพระวจนะ) มีสำเนามากนับพันๆ ฉบับเพื่อใช้เปรียบเทียบจนสามารถตรวจพบและเปรียบเทียบข้อผิดพลาดได้

บางครั้ง นักวิจารณ์อ้างว่างานแปลพระคัมภีร์ใหม่กว่า 200,000 ฉบับพิสูจน์ว่าพระคัมภีร์ไม่น่าเชื่อถือ การอ้างนี้ไม่ถูกต้อง ความแตกต่างที่อ้างกันส่วนใหญ่คือการสะกดคำ และถ้าคำสะกดที่แตกต่างกันปรากฏอยู่ในสำเนาฉบับคัดลอก 3,000 ฉบับ นักวิจารณ์ถือว่า 3,000 ฉบับนั้นแตกต่างกัน

เรื่องนี้ รวมทั้งข้อผิดพลาดที่เห็นได้ชัดอื่นๆ ที่ไม่มีนักวิชาการคนใดถือว่าสำคัญ กำจัดรายการของนักวิจารณ์ได้ 99.8% เราเหลือฉบับที่แตกต่างกันเพียง 400 ฉบับจากฉบับคัดลอกนับพันๆ ฉบับและเพียง 50 เท่านั้นที่มีความสำคัญ และไม่มีฉบับใดส่งผลกระทบต่อคำสอน ช่างเป็นความถูกต้องอันน่าอัศจรรย์

การตรวจสอบของนักวิจารณ์ ไม่ได้ทำให้พยานหลักฐานของพระคัมภีร์อ่อนลง แต่กลับทำให้แข็งแกร่งขึ้น ชาฟฟ์อ้างคำกล่าวของสกริวเวอร์ ว่า “เรามีฉบับคัดลอกและหลักฐานอื่นๆ มากมายจนเราไม่มีข้อสงสัยในข้อความแม้แต่ข้อความเดียว เรายืนยันความถูกต้องของข้อความได้มากกว่าหนังสืออื่นใดในโลก”

พระวจนะที่ได้รับการพิสูจน์

พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ได้รับการเก็บรักษาที่ดีที่สุดในโลก โดยมีต้นฉบับพระคัมภีร์ใหม่ที่เขียนด้วยมือ (ทั้งหมดหรือบางส่วน) กว่า 13,000 ฉบับ ในจำนวนนี้มี 5,000 ฉบับเป็นภาษากรีก ไม่มีงานเขียนโบราณอื่นใดที่เรามีฉบับคัดลอกมากมาย

เช่นนี้ งานที่ได้รับการพิสูจน์ว่าดีที่สุดในอกไปจากพระคัมภีร์คือ อิลีียด (*Iliad*) ของโฮเมอร์ ซึ่งมีฉบับคัดลอกอยู่ 643 เล่ม (น้อยกว่าพระคัมภีร์ใหม่ 13,000 ฉบับมากนัก) และร้อยละ 5 ของอิลีียด เป็นฉบับแปลที่แตกต่างกัน

งานเก่าแก่ที่สำคัญส่วนใหญ่ตกมาถึงเราเพียงเล็กน้อย บางทีมีฉบับคัดลอกเพียงฉบับเดียว เช่น งานของอริสโตเติลมีเพียงห้าฉบับเท่านั้น ฉบับที่เก่าที่สุดมีอายุ 1400 ปีหลังจากที่เขาเสียชีวิตอยู่ งานของเพลโตมีฉบับคัดลอกเพียงเจ็ดฉบับ ฉบับที่เก่าที่สุดมีอายุ 1200 ปีหลังจากที่เขาเสียชีวิตแล้ว งานของเฮโรโดตัสมีฉบับคัดลอกแปดฉบับ 1300 ปีหลังจากที่เขาเสียชีวิตแล้ว งานเขียน Gallic War ของซีซาร์ มีสำเนาอยู่เพียงสิบฉบับ ซึ่งคัดลอกขึ้น 900 ปีหลังจากที่เขาเสียชีวิตไป แต่กระนั้น ไม่มีนักวิชาการที่ศึกษาเอกสารโบราณคนใดกล้าที่จะกล่าวว่าฉบับคัดลอกเหล่านี้ไม่ใช่ของจริง

เซอร์เฟรดริก เคนยอนกล่าวไว้ใน *The Story of the Bible* ว่า “เรายืนยันว่า...ข้อความในพระคัมภีร์ไม่ผิดพลาดจำนวนฉบับคัดลอก (และหลักฐานอื่นๆ) มีมากจน...แน่นอนว่าเนื้อหาที่แท้จริงของข้อความที่น่าสงสัยทุกข้อความได้รับการเก็บรักษาไว้...เราไม่อาจกล่าวเช่นนี้ได้เกี่ยวกับหนังสือโบราณเล่มใดในโลก”

พระวณะที่ไม่อาจทำลายได้

กษัตริย์เยโฮยาคิมแห่งยูดาห์เกลียดชังพระวณะมากจนส่งเยชูดีไปเพื่อนำหนังสือม้วนของเยเรมีย์มาจากห้องของอาลักษณ์ “เมื่อเยชูดีอ่านไปได้สามหรือสี่แถบ พระราชาทรงเอามีดอาลักษณ์ตัดออก และทรงโยนเข้าไปในไฟที่ในโถไฟจนหนังสือม้วนนั้นถูกไฟเผาผลาญหมด ถึงกระนั้นพระราชาหรือข้าราชการของพระองค์ผู้ได้อินถ้อยคำเหล่านี้หาได้เกรงกลัวหรือฉีกเสื้อผ้าของตนไม่” (เยเรมีย์ 36:23-24)

การพิพากษาของพระเจ้าได้ประกาศต่อเยโฮยาคิม “แล้วเยเรมีย์จึงเอาหนังสืออีกม้วนหนึ่ง มอบให้บารุคบุตรเนริยาห์เสมียน ผู้เขียนถ้อยคำทั้งสิ้นในนั้นตามคำบอกของเยเรมีย์ คือถ้อยคำในต้นหนังสือม้วนซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผาเสียในไฟ” (เยเรมีย์ 36:32)

ให้ลองนึกภาพ เขาใช้มีดตัดพระคัมภีร์บางส่วนออกไป แต่กระนั้น บรรดากษัตริย์และกองทัพมักจะพยายามทำลายพระวณะ อันติโอซุส เอพิฟานีสกรูกรานเยรูซาเล็มในปี 170 ก่อนคริสตกาล ดูหมิ่นพระวิหารโดยการสังเวทและตั้งรูปเคารพของซุส (Zeus) ขึ้นมา กองทัพของเขาพยายามทำลายพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมด พวกเขาเผาฉบับคัดลอกที่พบทั้งหมด เหตุการณ์นี้ก่อให้เกิดการกบฏมคคาเบียที่โด่งดัง

การข่มเหงคริสเตียนยุคแรกของพวกโรมเริ่มต้นขึ้นจาก [จักรพรรดิ] เนโร (ค.ศ. 64) เมื่อเปาโลและอัครสาวกคนอื่นๆ อยู่ในกลุ่มผู้พลีชีพ^๕ ในเวลากว่า 200 ปีต่อมา การข่มเหงมากมายทำให้คริสเตียนนับร้อยถูกโยนให้กับสิงโต เผาทั้งเป็นหรือถูกตรึงที่ไม้กางเขน ทั้งนี้ การข่มเหงรุนแรงถึงขีดสุดประมาณ ค.ศ. 300 ในการข่มเหงจักรวรรดิโรมที่ร้ายแรงที่สุด แต่กระนั้นในการข่มเหงนี้ จักรพรรดิไดโคลีเซียน พยายามอย่างมากในการทำลายพระคัมภีร์ กองทัพโรมไปตามชนบทเพื่อทำลายคริสตจักรต่างๆ และค้นหาพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เพื่อนำมาเผาที่ละหน้าต่อหน้าสาธารณชน

มีคำกล่าวว่า มีผู้นำฉบับคัดลอกบางฉบับมาให้กับไดโคลีเซียนเพื่อที่เขาจะเผาฉบับคัดลอกนั่นเองเพื่อนำน้ำร้อนอาบคำสั่งทำลายพระคัมภีร์ของเขาแพร่กระจายไปมากจนโรมวางแผนการฉลวง (มีการทำเหรียญขึ้นแล้ว) เพื่อฉลวงชัยชนะของจักรวรรดิเหนือศาสนาคริสต์ มีคำประกาศว่าคริสตจักรถูก “กำจัดและความเชื่อของคริสเตียนถูกทำลาย” สิ่งน่าขันทางประวัติศาสตร์คือว่าคอนสแตนตินจักรพรรดิโรมคนต่อมา มอบหมายให้ยูซีเปียสจัดเตรียมพระคัมภีร์ฉบับคัดลอกห้าสิบฉบับโดยใช้เงินของรัฐบาล

Fox's Book of Martyrs บันทึกประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการข่มเหงร้ายแรงจำนวนมากเมื่อหลายพันคนถูกฆ่าตาย บางครั้งเพียงเพราะมีพระคัมภีร์ในครอบครอง

^๕ ผู้พลีชีพ (martyr) หมายถึง ผู้ที่ยอมตายแต่ไม่ยอมเปลี่ยนความเชื่อ

สภาตุลุต (Council of Toulouse) ในปี 1229 “ห้าม” ไม่ให้ผูใดมีพระคัมภีร์ในครอบครอง (ยกเว้นเจ้าหน้าที่คริสตจักรที่ได้รับอนุญาต) แม้ล่วงเลยมาจนถึงปี 1559 ในรายชื่อ “หนังสือต้องห้าม” ของสันตะปาปาปอลที่สี่ มีพระคัมภีร์ภาษาท้องถิ่น (ที่ไม่ใช่ภาษาลาติน) ทุกเล่มรวมอยู่ด้วย

เป็นเวลาหลายปี ประเทศอังกฤษเปลี่ยนแปลงไปมาระหว่างการสนับสนุนและประกาศห้ามพระคัมภีร์ กษัตริย์เฮนรี่ที่เจ็ด (1530) ทรงลงนามในประกาศห้ามเป็นเจ้าของพระคัมภีร์ภาษาพื้นเมือง แต่สิบปีต่อมา ทรงกำหนดให้ขายพระคัมภีร์ในคริสตจักรทุกแห่งในราชอาณาจักร ในปีต่อมา (1541) พระองค์ทรงเริ่มห้ามการพิมพ์พระคัมภีร์อีกครั้ง และตั้งกฎให้ผู้ชายสามารถอ่านพระคัมภีร์ได้ในที่ส่วนตัวเท่านั้น และห้ามไม่ให้ผู้หญิงอ่านพระคัมภีร์เลย

ราชินีแมรีที่ 2 แห่งอังกฤษในปี 1553 ทรงออกกฎหมายห้ามไม่ให้อ่านพระคัมภีร์ในที่สาธารณะ และห้ามตีพิมพ์หรือนำเข้าพระคัมภีร์ ทหารถูกส่งไปค้นหาโรงพิมพ์เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีการพิมพ์พระคัมภีร์ ผู้ที่ถูกจับได้ว่าฝ่าฝืน พระคัมภีร์ไว้จะถูกตัดหัวหรือเผา คนอังกฤษกว่า 300 คนถูกเผาเพราะมีพระคัมภีร์ไว้ในครอบครอง

ชนบทของเยอรมันถูกกวาดล้างด้วยสงครามสามสิบปี (Thirty Years War) (1618-1648) ส่วนหนึ่งเป็นสงครามศาสนา โปรเตสแตนต์/คาทอลิก ทหารชาวสเปนค้นหาพระคัมภีร์อย่างไม่ลดละ ยึดและเผาพระคัมภีร์ทุกเล่มเมื่อพบเห็น พระคัมภีร์นับแสนรวมทั้งฉบับคัดลอกเก่าแก่ที่มีค่ามากที่สุดหลายฉบับ ถูกทำลาย

ไม่มีหนังสืออื่นใดถูกโจมตีอย่างมากมาย ต้องต่อสู้กับความมั่งร่ำรวยและความสงสัย ถูกประณามและวิจารณ์อย่างละเอียดถี่ถ้วนทุกบรรทัด นับพันๆ ครั้ง คนนอกศาสนาวางแผนที่จะกำจัดพระคัมภีร์ แต่คนเหล่านั้นกลับเป็นผู้ที่เสียชีวิตไป แต่พระคัมภีร์ยังคงมีอยู่

วอลแตร์ คนนอกศาสนาชาวฝรั่งเศสผู้มีชื่อเสียง (1778) ทำนายว่าภายใน 100 ปี ศาสนาคริสต์จะไม่มีตัวตนอยู่อีก และพระคัมภีร์จะไม่เป็นที่รู้จักกันและถูกลืม สิ่งที่น่าขันคือว่าห้าสิบปีหลังจากวอลแตร์เสียชีวิต สมาคมพระคัมภีร์เจนีวา (Geneva Bible Society) ใช้โรงพิมพ์ในบ้านของวอลแตร์พิมพ์พระคัมภีร์ชุดใหม่

ทดสอบความรู้

ถูกหรือผิด

- _____ 1. การค้นพบหนังสือม้วนแห่งทะเลตายอาจเป็นการค้นพบทางโบราณคดีที่สำคัญที่สุดของศตวรรษนี้
- _____ 2. พระเจ้าอาจเลือกที่จะตรัสโดยตรงกับคนรุ่นต่อๆ มา แทนที่จะให้พระวจนะของพระองค์ได้บันทึกไว้
- _____ 3. ตามจริงแล้ว การมีพระวจนะของพระเจ้าในรูปแบบการเขียนไม่มีข้อได้เปรียบสำคัญใดๆ
- _____ 4. การเขียนมีความเจาะจงและถูกต้อง
- _____ 5. พระคัมภีร์เริ่มเขียนขึ้นหลายปีหลังจากการประดิษฐ์ภาษาเขียน
- _____ 6. พระเจ้าเองทรงจารึกบัญญัติของพระองค์ลงบนแผ่นศิลาชุดแรกที่ขึ้นาย
- _____ 7. งานเขียนโบราณมีตัวอักษรใหญ่และเล็ก
- _____ 8. วัสดุที่ใช้ในการเขียนที่สำคัญอย่างหนึ่งในช่วงเวลาการเขียนพระคัมภีร์คือปาปรัส
- _____ 9. กระดาษถูกประดิษฐ์ขึ้นในยุโรป
- _____ 10. พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ได้รับการเก็บรักษาดีที่สุดในโลก

ประยุกต์ใช้

คุณลองนึกภาพการทำสำเนาฉบับคัดลอกพระคัมภีร์ใหม่ทั้งหมดได้ใหม่ ไม่ต้องพูดถึงพระคัมภีร์ทั้งเล่ม การตระหนักถึงความพยายามอย่างมากของคนจำนวนมากมายที่จะรักษาพระวจนะของพระเจ้าไว้ทำให้เราเห็นคุณค่าของพระคัมภีร์มากยิ่งขึ้น

เลือกหนังสือในพระคัมภีร์ใหม่เล่มเล็กๆ เล่มหนึ่ง หรือพระคัมภีร์เล่มใหญ่หลายบทและคัดลอกด้วยมือ การทำเช่นนี้จะช่วยให้คุณเห็นคุณค่าของพระคัมภีร์ได้อย่างแน่นอน รวมทั้งปรับปรุงการเรียนรู้สิ่งที่เขียนไว้ด้วย หลังจากทำแบบฝึกหัดนี้แล้วกลับไปตรวจสอบงานของคุณ มีโอกาสที่คุณจะพบข้อผิดพลาดบางอย่าง ลองนึกดูว่าจะต้องใช้ความระมัดระวังมากเพียงใดที่จะป้องกันไม่ให้มีข้อผิดพลาดในพระคัมภีร์

เพิ่มพูนความรู้

ใช้สารานุกรมพระคัมภีร์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับต้นกำเนิดของการแปลพระคัมภีร์ใหม่ฉบับต่างๆ น่าประหลาดใจที่จะเห็นว่าฉบับแปลต่างๆ กันมากมายเกิดมาจากเอกสารภาษากรีกที่สำคัญเพียงสองฉบับเท่านั้น แบบฝึกหัดเล็กน้อยนี้จะเตรียมคุณสำหรับบทต่อไป

6 แปลพระวจนะ

“แต่มาบัดนี้ได้เปิดเผยให้ปรากฏแล้ว และโดยคัมภีร์ผู้เผยพระวจนะทรงให้ชนชาติทั้งปวงเห็นประจักษ์ ตามซึ่งพระเจ้าผู้ทรงดำรงถาวร ได้ทรงบัญชาไว้เพื่อให้เขาได้เชื่อ”

โรม 16:26

เริ่มด้วยข้อพระคัมภีร์

เฉลยธรรมบัญญัติ 32:3 สดุดี 68:11
อิสยาห์ 52:7 กิจการ 8:30
โยนาห์ 3:7 โรม 10:18
วิวรณ์ 1:11

ลักษณะเฉพาะของข้อพระคัมภีร์ทำให้พระคัมภีร์แตกต่างจากเอกสารอื่นๆ ที่เกิดจากความนึกคิดของมนุษย์ เอกลักษณ์ไม่ได้อยู่ที่ต้นฉบับ (เอกสารดั้งเดิม) เพียงเท่านั้นแต่ยังรวมถึงสำเนาและฉบับแปลต่างๆ ด้วย อำนาจของพระเจ้าในพระวจนะของพระองค์ไม่ได้สิ้นสุดเมื่อผู้เขียนดั้งเดิมเขียนเสร็จสิ้น แต่ยังขยายมาถึงสมัยของเราด้วย

เป็นไปได้ว่าอาจมีฉบับคัดลอกที่มีข้อผิดพลาดและฉบับแปลที่ไม่ดี และมักจะเป็นเช่นนั้น แต่พระเจ้าทรงมีอำนาจที่จะลดอิทธิพลของงานที่ต่างพร้อยนี้ได้และทรงเพิ่มอิทธิพลของพระวจนะที่ได้รับการรักษาอย่างสมบูรณ์และได้รับการแปลอย่างถูกต้อง

หากมีแต่ต้นฉบับดั้งเดิมที่ได้รับการดูแลและปราศจากข้อผิดพลาด และไม่ถูกต้องที่จะคัดลอกหรือแปลต้นฉบับดั้งเดิมแล้ว เรา ก็ จะ ไม่ มี พ ร ะ ว ะ จ ะ น ะ ข อ ง พระเจ้าเช่นทุกวันนี้ มีคนน้อยนิดในประวัติศาสตร์ที่ได้อ่านต้นฉบับดั้งเดิม แม้แต่บรรดาอัครสาวกก็คงจะไม่เคยได้เห็นพระคัมภีร์อันปราศจากข้อผิดพลาดทั้งเล่ม เพราะไม่มีการรวมต้นฉบับเดิมเข้าเป็นเล่มเดียว

หากว่าพระวจนะที่ปราศจากข้อผิดพลาดมีแต่ในภาษาฮีบรู ภาษาอาราเมอิกและภาษากรีกที่ไม่ได้แปล ก็จะมีน้อยคนที่ได้อ่านพระวจนะของพระเจ้า

แต่มีการยืนยันมากมายในพระคัมภีร์ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีอิทธิพลในการเก็บรักษาสำเนาและฉบับแปลด้วย (ดู สดุดี 12:6-7) เมื่อพระเยซูทรงบัญชาให้เหล่าสาวกของพระองค์ไปสอนชนทุกชาติในชื่อที่ให้ เห็นว่าสามารถแปลพระคำของพระองค์เป็นภาษาต่างๆ ของคนทั้งปวงในทุกยุคทุกสมัย และยังคงเป็นพระวจนะของพระองค์อยู่

ประวัติศาสตร์การแปลตอนต้น

เชื่อกันว่าฉบับแปลเซฟท์ัวจันที่มีที่มาราวๆ ปี 250 ก่อนคริสตกาล กล่าวกันว่างานแปลดังกล่าวมีผู้แปลคือผู้เชี่ยวชาญชาวยิวเจ็ดสิบสองคน ที่เมืองอเล็กซานเดรียในอียิปต์ ด้วยเหตุนี้ เซฟท์ัวจันที่จึงเป็นฉบับแปลแรกสุดของพระคัมภีร์เก่า มีข้อสงสัยบ้างเกี่ยวกับหลักฐานเรื่องเวลา เนื่องจากมีหลักฐานน้อยมาก เช่น จดหมายของอาริสเตอัส (*Letter of Aristeas*) บางคนกล่าวว่า ต ำ ม ะ จ ะ ร ิ ง แ ล ้ว เซฟท์ัวจันที่เป็นเอกสารที่เขียนขึ้นหลังจากที่ศาสนาคริสต์มีอิทธิพลลดน้อยลงแล้ว โดยมีหลักฐานสนับสนุนมากพอควร

อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงแสดงความเห็นชอบข้อพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูที่ใช้กันในสมัยของพระองค์ พระองค์ไม่เคยตรัสเป็นนัยว่าข้อพระคัมภีร์ที่ใช้กันอยู่นั้นด้อยค่าไปกว่าพระวจนะของพระเจ้าที่ไร้ข้อผิดพลาด

งานขุดค้นทางโบราณคดีในช่วงปลายทศวรรษ 1940 ที่เมือง Masada เผยให้เห็นสำเนาหนังสือพระคัมภีร์เก่าที่สามารถนับอายุย้อนไปถึงค.ศ. 70 ได้อย่างแน่นอน เป็นไปได้มากกว่าสำเนาเหล่านั้นมีอายุย้อนกลับไ้มากกว่านั้น เกือบจะเป็นเวลาตั้งแต่

ค . ศ . 35 -40 นี้ อ ห า ใน น ห ึ่ง ส ี อ ม ้ว น มี ล ัก ษ ณะ เ ห มี อ น กั บ แ อ ก ส ำ ร
แมสไซรีที่สภานาฮีบรูที่ได้รับการยอมรับในปัจจุบัน แม้แต่การเว้นวรรค

เมื่อหนังสือพระคัมภีร์ใหม่ได้เขียนขึ้นและส่งไปให้ผู้รับ ผู้เชื่อที่อุทิศตัวจะเริ่มคัดลอกสำเนา

แต่การทำสำเนาภาษากรีกเช่นนี้ไม่เพียงพอเมื่อพระกิตติคุณเข้าไปถึงกลุ่มคนที่ไม่ได้พูดภาษากรีกอย่างรวดเร็ว ดังนั้นจึง
จ ำ ก ำ เ ป ็ น ต ำ อ ง แ บ บ ล ำ น ึ่ง ส ี อ
พระคัมภีร์ใหม่เป็นภาษาอื่น ๆ

พระคัมภีร์ใหม่แปลเป็นภาษาซีรีแอคเป็นภาษาแรก ตามด้วยภาษาอียิปต์ เอธิโอเปีย อามาเนียและภาษาลาตินโบราณ
ฉบับแปลที่เก่าแก่ที่สุดมีอายุอยู่ในช่วงห้าสิบปีหลังการตายของอัครสาวกยอห์น

ข้อพระคัมภีร์แปลเป็นภาษาเยอรมัน (Germanic) หรือโกธิค (Gothic) ประมาณปี ค.ศ. 350 โดยภาษาดังกล่าวนั้นเป็น
ต้นแบบของภาษาอังกฤษ หลังจากนั้นไม่นาน เจโรมแปลพระคัมภีร์เป็นภาษาลาติน งานของเขาเป็นที่รู้จักกันว่า ลาติน วุลเกต
(Latin Vulgate) ซึ่งเป็นฉบับมาตรฐานของคริสตจักรโรมันคาทอลิกเป็นเวลาหลายศตวรรษ ฉบับแปลของเจโรมเป็นฉบับแปล
สุดท้ายที่แปลจากภาษาเดิมจนกระทั่งจักรวรรดิไบเซนไทน์ตกอยู่ในการปกครองของพวกเขาในปี 1454

ประวัติศาสตร์การแปลตอนกลาง

ใน ปี 1378 จอห์น ไวคลิฟ มีภาระหนักที่จะให้คนทั่วไปสามารถอ่าน
พระคัมภีร์ในภาษาของตนเองได้ จึงแปลฉบับ Latin Vulgate เป็นภาษาอังกฤษ รางวัลตอบแทนความพยายามของเขาคือการถูก
ขับไล่ออกจากศาสนาโดยคริสตจักรโรมันคาทอลิก

อิทธิพลที่มีอำนาจและชกุงของคริสตจักรโรมส่งผลให้เกิดคำสั่งห้ามรัฐสภาอังกฤษไม่ให้แจกจ่ายพระคัมภีร์
ภาษาอังกฤษ โทษของการครอบครองสำเนาของงานเขียนที่ต้องห้ามนั้นมักจะเป็นการพลีชีพ เวลานั้นผ่านไปหนึ่งศตวรรษกว่าจะมี
การแปลพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษอีกฉบับหนึ่ง

หนึ่งร้อยปีพอดีหลังจากที่ไวคลิฟเสียชีวิต วิลเลียม ทินเดลเกิดขึ้นมา เขามีการศึกษาดี (มีความรู้เจ็ดภาษา) และอุทิศตัว
เป็นผู้นำในความพยายามที่จะแปลพระคัมภีร์ใหม่จากภาษากรีกเป็นภาษาอังกฤษ โดยที่ไม่ได้รับการสนับสนุนจากคริสตจักรแห่ง
อังกฤษ

ไวคลิฟไม่มีฉบับคัดลอกภาษาฮีบรูและภาษากรีก แต่คริสเตียนที่หนีจากจักรวรรดิไบเซนไทน์เมื่อตุรกีรุกรานใกล้เข้ามา
ได้นำฉบับคัดลอกเหล่านั้นกลับมาทางตะวันตก คริสตจักรโรมันตะวันออกได้เก็บรักษาฉบับคัดลอกในภาษาดั้งเดิมเหล่านี้ไว้
อย่างระมัดระวังเป็นเวลาหลายศตวรรษแต่คริสตจักรโรมันตะวันตกพอใจกับพระคัมภีร์ภาษาลาติน เพราะได้ฉบับคัดลอกโบราณและ
สำเนาฉบับคืนมา จึงมีความสนใจที่จะศึกษาภาษาฮีบรูและภาษากรีกกันอีก

ในปี 1476 และ 1503 มีการพิมพ์หนังสือไวยากรณ์ภาษากรีกและภาษาฮีบรูขึ้นตามลำดับ พระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก
จัดพิมพ์ครั้งแรกโดยเออร์สมัส (Erasmus) ในปี 1516 เออร์สมัส ผู้เชี่ยวชาญภาษากรีกมีฉบับคัดลอกภาษากรีกโบราณที่ดีที่สุด
เอกสารภาษากรีกส่วนใหญ่ซึ่งมีเนื้อความเหมือนกัน เรียกว่า เป็นฉบับ Majority Text ที่เรามีในปัจจุบัน (หรือที่เรียกว่า
Received Text, Textus Receptus, Byzantine Text หรือ Traditional Text)

เมื่อทินเดลซึ่งถูกเนรเทศได้แปลภาษากรีกเป็นภาษาอังกฤษ เขาใช้เอกสารฉบับ Textus Receptus มาร์ติน ลูเธอร์ก็ใช้
เอกสารฉบับเดียวกันเมื่อแปลพระคัมภีร์เป็นภาษาเยอรมัน

ในปี 1536 เมื่อทินเดลถูกรัดคอและเผาที่เสา เขาอธิษฐานว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงเบิกพระเนตรของกษัตริย์แห่ง
อังกฤษ” คำอธิษฐานของเขาได้รับคำตอบสามปีต่อมาเมื่อคริสตจักรแห่งอังกฤษอนุญาตให้แปลพระคัมภีร์ฉบับขนาดยักษ์ (Great
Bible)

ซึ่ง ก่อนหน้านั้น ในปี 1535 มีการพิมพ์พระคัมภีร์ฉบับ
คัฟเวอร์เดล (Coverdale) เป็นการส่วนตัวแล้ว พระคัมภีร์ฉบับแมทธิว (Matthew's Bible) (แมทธิวเป็นนามแฝงของผู้ปฏิรูปที่พล

ซีพีในรัชสมัยของราชินีแมรี่ผู้บังคับถือคาทอลิก) ปรากฏขึ้นในปี 1537 งานเหล่านี้ทั้งหมด และงานอื่นๆ โดยพื้นฐานแล้วเป็นการปรับปรุงแก้ไขฉบับของทินเดล

เมื่อราชินีเอลิซาเบธขึ้นครองบัลลังก์อังกฤษ ผู้ปฏิรูปกลับจากเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์มายังประเทศอังกฤษ โดยนำพระคัมภีร์ฉบับเจนีวา (Genevan Bible) มาด้วย ฉบับแปลนี้เป็นพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษที่มีบทบาทสำคัญเป็นเวลาหกสิบปี เป็นพระคัมภีร์ฉบับแรกที่แบ่งออกเป็นข้อๆ และตัดหนังสือออกสารบบออกไป

เมื่อพระนางเอลิซาเบธสวรรคตในปี 1603 กษัตริย์เจมส์แห่งสกอตแลนด์ซึ่งเป็นญาติห่างๆ ได้สืบทอดบัลลังก์ เมื่อพระองค์และผู้ติดตามของพระองค์กำลังเสด็จจากสกอตแลนด์ไปอังกฤษ พระองค์ได้รับคำร้อง Millenary Petition ซึ่งมีลายมือชื่อของผู้รับใช้ 1,000 คน หนึ่งในคำร้องเรียนคือการขอราชานุญาตให้แปลพระคัมภีร์ฉบับใหม่ได้

ฉบับแปลแต่ละฉบับก่อนหน้านั้นมีข้อเสีย ได้แก่ ฉบับขนาดยักษ์ มีชื่อดังกล่าวเพราะมีขนาดใหญ่ จึงไม่นิยมใช้กัน ฉบับเจนีวาแปลขึ้นภายใต้การดูแลของจอห์น คาลวิน จึงมีหมายเหตุที่ทำให้ผู้ที่เชื่อว่ากษัตริย์มีอำนาจจากสวรรค์รู้สึกขุ่นเคือง ศัพทมูลวิทยาไม่ได้อ้างว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญเหมือนเช่นทินเดลและฉบับแปลของเขาแปลมาจากภาษาเยอรมันและลาติน ไม่ใช่ภาษาฮีบรูและกรีก พระคัมภีร์ฉบับบิชอป (Bishop) เป็นฉบับแปลที่ไม่ดี

ในเดือนมกราคม 1604 มีการจัดประชุมบิชอปและผู้นำเพียวริตันขึ้นที่แฮมพ์ตัน คอร์ทต่อพระพักตร์ของกษัตริย์เจมส์ ดร. จอห์น เวย์ น์ ล ด์ ส ที่ ง เ ปี น เพียวริตันเป็นผู้แถลง กษัตริย์ทรงยินยอมต่อคำเรียกร้องขออนุญาตให้มีฉบับแปลใหม่ และภายในเดือนกรกฎาคม ผู้เชี่ยวชาญห้าสิบสี่คนจากทั่วอังกฤษได้รับการแต่งตั้งเพื่อทำหน้าที่แปล กษัตริย์เจมส์ทรงรับสั่งให้ฉบับแปลมีความหมายตรงกับเอกสาร

แผนการที่คณะแปลปฏิบัติตามมีรายละเอียดมากและมีข้อเรียกร้องมาก พระคัมภีร์แต่ละข้อได้รับการตรวจสอบสิบสี่ครั้ง เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนจะได้ใช้ความรู้และความเข้าใจของตนอย่างมากที่สุด แม้ว่าคณะแปลจะมีความรู้และความชำนาญมาก แต่ผู้แปลไม่ได้จำกัดอยู่เพียงเท่านั้น มีผู้รู้มากมายมีส่วนร่วมในงานแปลนี้ตามความชำนาญของตน

วัตถุประสงค์คือเพื่อให้การแปลภาษาดั้งเดิมที่ดีที่สุด ดังนั้น จึงต้องตรวจสอบกับฉบับแปลก่อนหน้านั้นและผู้อธิบายอย่างระมัดระวัง เช่น เคลเดีย ฮีบรู ซีเรียส กรีก ลาติน สเปน ฝรั่งเศส อิตาลีและดัตช์ การแปลนั้นจะต้องแก้ไขแล้วแก้ไขอีกด้วยความระมัดระวัง ความเคารพ ความรอบคอบและความชำนาญ ผลลัพธ์คืองานแปลซึ่งได้รับการตีพิมพ์ในปี 1611 ยังคงถือว่าเป็นผลงานชิ้นเอกตลอดกาล แม้แต่ผู้ที่สับสนประมาทก็ถือเช่นนั้น

ประวัติศาสตร์การแปลในปัจจุบัน

ในการปฏิบัติตามบัญชาของพระคริสต์ให้ออกไปและสั่งสอนชนทุกชาติ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงผลักดันให้เกิดการแปลข้อพระคัมภีร์เป็นภาษาต่างๆ ในโลก เอกสารภาษาฮีบรูและภาษากรีกเดียวกันซึ่งได้รับการแปลเป็นฉบับราชานุญาต (Authorized Version) นั้นในปัจจุบันได้รับการแปลเป็นภาษาอื่นๆ อีกเกือบ 900 ภาษา ชายและหญิงทุกหนทุกแห่งผู้ปรารถนาที่จะรู้จักกับพระองค์จึงมีพระวาทะของพระเจ้าอ่าน

ฉบับแปลภาษาอังกฤษสมัยใหม่

แม้ว่าในปัจจุบันจะมีฉบับแปลภาษาอังกฤษที่ได้รับการยอมรับบ้างประมาณยี่สิบห้าฉบับ แต่ยังคงกล่าวกันว่าพระคัมภีร์ให้เลือกเพียงสองฉบับเท่านั้น ทำไมจึงพูดได้ง่ายเช่นนั้น คำตอบนั้นเข้าใจได้ง่ายคือว่า มีเอกสารสำคัญที่ผู้แปลใช้เพียงสองฉบับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพระคัมภีร์ใหม่ แม้ว่าเอกสารเหล่านั้นจะมีชื่อเรียกต่างๆ กัน แต่เป็นที่รู้จักกันอย่างง่าย ๆ ว่า Majority Text และ Minority Text เอกสารภาษากรีกสองฉบับนี้แตกต่างกันไม่ต่ำกว่า 6,000 แห่ง จึงไม่อาจถูกต้องทั้งหมดได้ทั้งสองฉบับ คำถามคือว่า เอกสารใดเป็นพระวาทะของพระเจ้า

Majority Text เอกสาร Majority Text (Textus Receptus, Received Text, Traditional Text, Byzantine Text) เป็นต้นฉบับแปลของพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ (King James Version) เป็นเอกสารภาษากรีกฉบับแรกที่ได้รับการตีพิมพ์โดยเอิร์สมัส ผู้จัดพิมพ์จากฉบับคัดลอกที่ประกอบกันเป็นเอกสารที่คริสตจักรถือว่าเป็นพระคัมภีร์ ในปัจจุบัน มีฉบับคัดลอกภาษากรีกอยู่ประมาณ 5,225 ฉบับ โดยร้อยละ 80-90 ของฉบับคัดลอกเหล่านั้นมีความสอดคล้องกัน นั่นคือเหตุผลว่าทำไมจึงเรียกว่าเป็น "Majority Text"

Minority Text เอกสาร Minority Text (Westcott-Hort, Nestle, Nestle-Aland, United Bible Societies Greek New Testament) เป็นต้นฉบับของฉบับแปลภาษาอังกฤษเกือบทุกฉบับนับตั้งแต่ฉบับปรับปรุงใหม่ (Revised Version) ของปี 1881 แม้ว่าเอกสารนี้จะต่างจาก Majority Text ประมาณ 6,000 แห่ง แต่ฉบับแปลของเอกสารนี้เป็นภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกันมากมายกว่านี้ นั่นคือพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับ KJV และ RV แตกต่างกันประมาณ 36,000 แห่ง ซึ่งรวมถึงข้อความทั้งข้อความ ข้อพระคัมภีร์ทั้งข้อความ ข้อพระคัมภีร์บางส่วนและคำเดี่ยวๆ ถูกตัดออกหรือเสริมเข้าไป

แม้ว่าเอกสาร Majority Text จะปรากฏอยู่ในฉบับคัดลอกภาษากรีกฉบับพันๆ ฉบับ แต่เอกสาร Minority Text เกิดจากฉบับคัดลอกห้าฉบับเป็นส่วนใหญ่ ฉบับที่สำคัญที่สุดจากห้าฉบับนั้น ได้แก่ โคเด็กซ์ซีนายทิคัส (Codex Sinaiticus (Aleph)) และโคเด็กซ์วาติกัน (Codex Vaticanus (B)) เมื่อฉบับคัดลอกสองฉบับนี้ความแตกต่างกัน ซึ่งก็มีความแตกต่างกันนับพันๆ แห่ง (การหาข้อพระคัมภีร์ที่แตกต่างกันง่ายกว่าการหาข้อที่เหมือนกัน) มักจะถือเอาตาม B มากกว่า

ฉบับพิมพ์ครั้งแรกของเอกสาร Minority Text ใหม่นี้จัดทำโดยเวสต์ค็อทท์ (Westcott) และฮอร์ต (Hort) ผู้แปลหลักสองคนในคณะผู้แปลฉบับ Revised Version ในปี 1881 พวกเขาทำงานร่วมกันเพื่อรวมเอกสาร Aleph และ B ที่เพิ่งจะค้นพบก่อนหน้านี้ไม่นานเข้าด้วยกันก่อนที่จะเริ่มการแปล

คณะแปลอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้นำคริสตจักรหัวอิสระที่ไม่เชื่อ ทั้งนี้ มีผู้รับใช้ยูนิทาเรียนคนหนึ่งซึ่งไม่ยอมรับว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าและยืนติดกับการแปล 1ทิโมธี 3:16 ใหม่ ทั้งเวสต์ค็อทท์และฮอร์ตเอนเอียงไปทางโรมันคาทอลิก สมาชิกอีกคนหนึ่งไม่เชื่อว่าหนังสือห้าเล่ม (เพนทาเทอช - Pentateuch) เป็นงานของโมเสส และเชื่อว่าพระวจนะของพระเจ้าอยู่ในหนังสือศักดิ์สิทธิ์มากมายออกไปจากพระคัมภีร์

เมื่อเปรียบเทียบฉบับคัดลอกภาษากรีก เวสต์ค็อทท์และฮอร์ตมีกฎสามข้อที่ใช้ตัดสินว่าฉบับนั้นเหมือนกับต้นฉบับหรือไม่ ได้แก่

- เนื้อหาที่ยากที่สุดดีกว่า
- เนื้อหาที่มีแนวโน้มว่าเป็นต้นแบบของเนื้อหาอื่นๆ ดีกว่า
- เนื้อหาที่สั้นกว่าดีกว่า

โดยสรุป พวกเขามีได้ทำหน้าที่ของตนโดยคำนึงว่าเป็นไปได้ที่พระเจ้าได้ทรงรักษาพระวจนะของพระองค์ไว้ในฉบับคัดลอกส่วนใหญ่ แต่พวกเขากลับ *สันนิษฐาน* โดยไม่มีหลักฐานใดๆ ว่าเมื่อเวลาผ่านไป พวกอาลักษณ์ทำให้เนื้อหาง่ายและไพเราะและ รวมเล่ม (เพิ่มเข้าไว้ด้วยกัน) เนื้อหาจากฉบับคัดลอกต่างๆ ดังนั้น ถ้าเนื้อหาที่มีความไพเราะและเป็นธรรมชาติ ก็น่าสงสัย ถ้าค้นพบฉบับคัดลอกที่มีเนื้อหาสั้นกว่า (นั่นคือ ละเนื้อหาไว้) ก็จะต้องใกล้เคียงกับต้นฉบับมากกว่า

เอกสารที่มีข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเพราะเหตุนี้ยังคงมีอยู่ โดยส่วนใหญ่แล้วคือเอกสารภาษากรีกที่ผู้แปลจำนวนมากในปัจจุบันใช้ นั่นคือเอกสารในฉบับปรับปรุงใหม่ (Revised Version) ฉบับอเมริกัน สแตนดาร์ด (American Standard Version) ฉบับมาตรฐานปรับปรุงใหม่ (Revised Standard Version) ฉบับนิวอเมริกัน สแตนดาร์ด (New American Standard Bible) ฉบับนิวอินเตอร์เนชั่นแนล (New International Version) ฉบับแอมพลิฟาย (Amplified Bible) ฉบับแปลใหม่ของมอฟเฟตต์ (Moffat's New Translation) และพันธสัญญาใหม่ภาษาอังกฤษปัจจุบันโดยฟิลลิปส์ (Modern English (Phillips))

คำถามนั้นเข้าใจได้ง่ายคือว่า เราเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงรักษาพระวจนะของพระองค์ไว้ให้แก่คนทุกยุคสมัยในฉบับคัดลอกส่วนใหญ่ ตามที่พระองค์ทรงสัญญา หรือเราเชื่อว่าพระวจนะของพระเจ้าถูกค้นพบใหม่ภายในศตวรรษครึ่งที่ผ่านมา หลังจากหายไปเป็นเวลา 1500 ปี และเชื่อว่าพระวจนะของพระเจ้ามีอยู่ในผลงานฉบับคัดลอกที่เขียนไว้ไม่ดีเพียงไม่กี่ฉบับ

ทำไมเราเลือกฉบับคิงเจมส์ (King James Version)

ฉบับแปลใหม่เกือบทุกฉบับตัดข้อความออกจากข้อพระคัมภีร์ ตามที่ได้กล่าวไว้แล้ว เอกสาร Minority Text ต่างจากเอกสาร Majority Text ภาษากรีก 6,000 แห่งด้วยกัน ตัวอย่างที่น่าสังเกตมากยิ่งขึ้น ได้แก่ ยอห์น 7:53-8:11; มาระโก 16:9-20; ยอห์น 3:13; ยอห์น 5:4; กิจการ 8:37; มัทธิว 17:21; 18:11; 23:14; มาระโก 11:26; 15:28

ฉบับแปลใหม่เกือบทุกฉบับทำการเปลี่ยนแปลงซึ่งส่งผลต่อคำสั่งสอนที่สำคัญ ในหลายแห่ง เอกสาร Minority Text ไม่เพียงแต่ลบคำๆ หนึ่งออกไปเท่านั้น แต่ยังเปลี่ยนคำๆ หนึ่งซึ่งส่งผลต่อคำสั่งสอนที่สำคัญอีกด้วย ตัวอย่างที่เด่นชัด ได้แก่ ลูกา 23:42; ยอห์น 3:16; 6:47; 6:69; 9:35; โรม 1:16; 14:10; โคลโลสี 1:14; 1ทิโมธี 3:16

ฉบับแปลบางฉบับมีความลำเอียงในคำสั่งสอน ตัวอย่างที่เด่นชัดที่สุด ได้แก่ ฉบับนิวเวิลด์ทรานสเลชัน (New World Translation) ซึ่งเป็นพระคัมภีร์ฉบับทางการของกลุ่มพยานพระยะโฮวา แม้ว่าจะถือกันว่าแปลมาจากเอกสารเดียวกับฉบับแปลใหม่อื่นๆ แต่ฉบับนี้มีข้อผิดพลาดมากกว่าเพราะความพยายามในการทำให้ข้อพระคัมภีร์สอดคล้องกับคำสั่งสอนของผู้พิมพ์ ตัวอย่างที่ชัดเจนอย่างหนึ่ง ได้แก่ ยอห์น 1:1 “พระวาทาทรงเป็นพระเจ้าหนึ่ง” คำแปลที่ไม่ถูกต้องนี้ไม่ได้รับการรับรองจากผู้แปลที่เชี่ยวชาญ แม้แต่ผู้แปลหัวอิสระที่สุดด้วย ถ้าสำนักพิมพ์ Watchtower ไม่ได้พิมพ์ Diaglott ของเบนจามิน วิลสันแล้ว งานของเขา คงจะเลิกใช้ไปนานแล้ว

ฉบับแปลใหม่เกือบทุกฉบับเสริมข้อความเข้าไปในข้อพระคัมภีร์ แม้จะมีทฤษฎีว่า “เนื้อหาที่สั้นกว่าดีกว่า” แต่ฉบับแปลใหม่ส่วนใหญ่มีเนื้อหาที่ยาวกว่าเหมือนเช่นเนื้อหาของ Minority Text ตัวอย่างที่เด่นชัดหนึ่ง ได้แก่ 1เปโตร 2:2 ซึ่งฉบับแปลใหม่บอกเป็นนัยว่าเราเติบโตไปสู่ความรอด

“ฉบับแปล” ใหม่บางฉบับจริงๆ แล้วเป็นการถอดความ การถอดความไม่ใช่การแปลเลย แต่เป็นการเปลี่ยนสำนวนการแปลใหม่ ฉบับที่นิยมกันที่สุดในปัจจุบันคือ เดอะ ลิฟวิง ไบเบิล (The Living Bible) ในฉบับพิมพ์นี้ เคนเน็ธ เทย์เลอร์ถอดความจากฉบับอเมริกัน สแตนดาร์ด (American Standard Version) ซึ่งเป็นฉบับพิมพ์ของอเมริกาของฉบับปรับปรุงใหม่ (Revised Version) ของปี 1881 คำแปลส่วนใหญ่ของฉบับนี้เป็นเพียงความคิดเห็นและข้อเสนอของเขา โดยไม่ได้กระทำการใดตามหลักวิชาการเลย คริสเตียนควรระวังการถอดความนี้และใช้เพื่อเป็นหนังสืออธิบายเท่านั้น หากว่าจะใช้

ฉบับแปลบางฉบับย่อพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ฉบับรีเดอर्स ไดเจสท์ (Reader's Digest Bible) ตัดทอนพระวจนะศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าอย่างมาก แม้ว่าผลลัพธ์ที่ได้จะทำให้คำแปลน่าสนใจโดยไม่ต้องสงสัย แต่ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ พระเยซูตรัสว่ามนุษย์ต้องดำรงชีวิตอยู่ด้วยพระวจนะทุกคำที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า ไม่มีมนุษย์คนใดไม่ว่าจะมีทักษะในการแก้ไขเอกสารของมนุษย์ดีเพียงใด มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะฝึกฝมือกับพระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจ

ฉบับแปลบางฉบับเปลี่ยนความหมาย หนังสือที่ “ไม่กีดกันทางเพศ” ใหม่ซึ่งตีพิมพ์โดย National Council of Churches อย่างห้าวหาญ และกำจัดสิ่งทีถือว่าการกีดกันทางเพศในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์อย่างไม่มีหลักฐาน ด้วยความพยายามอย่างมากที่ จ ะ ก ำ จ ัด ก ำ พ ล ัก ษ ณ์ เ พ ศ ข า ย ข อ ง พ ร ะ เ จ้ า ที่ แ ส ด ง อ ยู ่ ใน พระคัมภีร์ ยอห์น 3:16 จึงกลายเป็น “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนพระเจ้าได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” พระเจ้าไม่ได้เป็นพระบิดาอีกต่อไปแต่เป็น “พระบิดา (และมารดา)”

ฉบับคิงเจมส์ (King James Version) เป็นพระคัมภีร์ที่ได้รับการยอมรับให้ใช้ในสหคริสตจักรเพนเทคอสต์

ในวันที่ 15

พฤษภาคม 1953 การประชุมภาคีลินอยส์ของ

สหคริสตจักรเพนเทคอสต์มีมติไม่ใช้ฉบับมาตรฐานปรับปรุงใหม่ (Revised Standard Version) ในคริสตจักรของเรา มตินี้ได้

นี้ เ ส น อ ต์ อ ที่ ป ร ะ ชู ม ไ ห ญ์ ข อ ง
สทคริสตจักรเพนเทคอสต์ระหว่างประเทศและมีผลบังคับใช้ มติส่วนหนึ่งเขียนไว้ว่า “ในเวลา นี้ เรามีมติว่า เรายังคงยอมรับพระ
คัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ (King James Version) ว่าเป็นพระคัมภีร์ฉบับแปลที่ถูกต้องที่สุดเพื่อใช้ในคริสตจักรของเราและในกลุ่มสมาชิก
ของเรา”

แม้ว่าจะไม่มีถ้อยแถลงอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับฉบับแปลใหม่ๆ มากมายที่เกิดขึ้นหลังจาก RSV แต่ข้อผิดพลาด
เดียวกันที่ทำให้เราไม่ยอมรับฉบับ RSV ทำให้เราไม่ยอมรับฉบับภาษาใหม่ทั้งหมดที่มีรูปแบบเช่นนั้น นอกจากข้อเท็จจริงที่ว่าฉบับ
แปลใหม่ๆ ใช้เอกสารพระคัมภีร์ใหม่ภาษกรีกเดียวกันกับที่ฉบับ RSV ใช้ เราสามารถกล่าวถึงคำแปลใหม่ๆ เหมือนเช่นพี่น้องของ
เรากล่าวถึงฉบับ RSV ว่า “...สิ่งสำคัญมากมายเกี่ยวกับความเชื่อและคำสั่งสอนคริสเตียนของเราถูกเปลี่ยนแปลงและทำให้เกิด
ความเข้าใจผิดอย่างมาก...ผู้แปล...ส่วนใหญ่...ได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นคนหัวคิดสมัยใหม่และนักวิชาการหัวอิสระ...และ...ไม่มี
หลักฐานว่าพวกเขายึดตามการดลใจของพระคัมภีร์ที่สมบูรณ์อย่างแท้จริง”

พระเจ้าทรงพอพระทัยทุกครั้งที่มีผู้เชื่อและเทศนาพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ (King James Version) พระคัมภีร์ฉบับนี้เป็น
มาตรฐานที่ได้รับความนิยมที่ฉบับแปลใหม่ทุกฉบับใช้เปรียบเทียบ

เป็นไปได้ว่า มีฉบับปรับปรุงใหม่ที่ถูกต้องที่มาจากเอกสารเดียวกับฉบับคิงเจมส์ (King James Version) ฉบับคิงเจมส์
(King James Version) ได้รับการแก้ไขในปี 1629, 1638, 1762 และ 1769 ในปี 1982 สำนักพิมพ์ Thomas Nelson Publishers
จัดพิมพ์ฉบับปรับปรุงแก้ไขใหม่ คือ ฉบับนิวคิงเจมส์ (New King James Version)

เรายังคงเทศนาพระวจนะต่อไปด้วยความเชื่อมั่นว่าในฉบับคิงเจมส์ (King James Version) เรามีพระคัมภีร์อย่างแท้จริง
เ ร า เ ชี อ ว า เ ร า ส า ม า ร ถ ถื อ
พระคัมภีร์ไว้ในมือของเราและกล่าวว่า “นี่เป็นพระวจนะของพระเจ้า” เราไม่สะทกสะท้านเพราะผู้ที่มีความสงสัยที่ชี้ให้เห็น “ข้อ
ขัดแย้ง” และความแตกต่างที่อนุমানขึ้น

เรารู้สึกเหมือนเช่นโรเบิร์ต ดิก วอลสัน ผู้เชี่ยวชาญสืบทอดภาษา เมื่อเขาเรียนอยู่หน้าชั้นเรียนที่โรงเรียนสอนศาสนา
Princeton Theological Seminary ในสมัยที่โรงเรียนระมัดระวังเรื่องความบริสุทธิ์ เขากล่าวว่า “สิ่งที่ผมไม่เข้าใจใน
พระคัมภีร์ ผมจัดเข้าไว้ในความเขลาของผมเอง”

ทดสอบความรู้

1. เมื่อกษัตริย์ผู้ชั่วร้ายได้ตัดต้นฉบับดั้งเดิมที่ผู้พยากรณ์เยเรมีย์ส่งมา
ให้พระองค์ ไม่มีอันตรายนใดเกิดขึ้นกับ _____ ของ _____
2. พระวจนะของพระเจ้าเป็น _____ ในพระองค์ และตั้งอยู่
ตลอดไปใน _____
3. พระคัมภีร์ใหม่แปลเป็น _____ เป็นภาษาแรก
4. _____ แปลพระคัมภีร์เป็นภาษาละตินก่อน
5. จอห์น ไวคลิฟ มีภาระหนักที่จะให้คนทั่วไปสามารถอ่านพระคัมภีร์ใน
ภาษาของตนเองได้ จึงแปล _____ เป็น _____
6. ราววัลตอบแทน ความพยายามของเขาคือ _____
โดยคริสตจักรโรมันคาทอลิก
7. วิลเลียม _____ ซึ่งบุกเบิกความพยายามในการ
แปลพระคัมภีร์เป็นภาษาอังกฤษ ถูกวิพากษ์และเผาที่เสา

8. กษัตริย์ _____ ทรงอนุญาตให้ มี ฉบับ แปล ใหม่ และ ได้ แต่ง ตั้ง ผู้ เชี่ยว ชาญ ที่ เก่ง ที่ สุด จำนวน _____ คน จากทั่วอังกฤษเพื่อทำหน้าที่แปล
9. มี เอก ส าร ภา ษา ก รีก ที่ แ ต ก ต่ า ง กั น ส อ ง ฉบับ ที่ ผู้ แปล ใช้ ได้ แก่ _____ Text และ _____ Text
10. พ ระ คั ม กี ร ุ ฉบับ คิง _____ แปล มา จาก เอก ส าร _____ Text

ประยุกต์ใช้

เพื่อเป็นข้อมูลส่วนตัวของคุณเอง ให้เขียนรายชื่อฉบับแปลสมัยใหม่ที่สำคัญที่คุณคุ้นเคย ไปห้องสมุดหรือร้านหนังสือคริสเตียน แล้วดูปกของฉบับแปลแต่ละเล่มที่คุณเขียนรายชื่อไว้และดูความเป็นมาและต้นฉบับของงานแปล เขียนบันทึกไว้เป็นพิเศษว่าฉบับแปลนั้นมาจากเอกสารใด

เพิ่มพูนความรู้

ถ้าเป็นไปได้ คุณอาจซื้อหนังสือ *What Was That Verse Again?* โดยเบน จอห์นสัน คุณจะพบว่าเป็นหนังสือที่ดีเยี่ยมที่จะช่วยเตรียมตัวคุณสำหรับบทที่เจ็ด หนังสืออีกเล่มที่จะเป็นประโยชน์อย่างมากในเรื่องการท่องจำพระคัมภีร์คือ *The Memory Book* โดยเจอร์รี ลูคัส และ แฮร์รี ลอร์เรน

อ่านข้อพระคัมภีร์ในหัวข้อ “เริ่มด้วยข้อพระคัมภีร์” ก่อนเริ่มบทที่เจ็ด

7 ช้อนพระวจนะ

“ข้าพระองค์ได้สะสม [ช้อน] พระคำรัสของพระองค์ไว้ในใจของข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์”

สดุดี 119:11

เริ่มด้วยข้อพระคัมภีร์

โยชูวา 1:8

สดุดี 1

เราเกิดความเห็นอกเห็นใจเมื่อได้ยินเกี่ยวกับคริสเตียนในประเทศที่มีการมีพระคัมภีร์เป็นสิ่งผิดกฎหมาย เราควรอธิษฐานเพื่อพวกเขาและทำทุกอย่างเท่าที่เป็นไปได้เพื่อพวกเขาจะได้มีพระคัมภีร์อ่าน

แต่คริสเตียนส่วนใหญ่มีพระคัมภีร์ให้อ่านและศึกษา ไม่ว่าจะรัฐบาลจะมีนโยบายเช่นใดในเรื่องนี้ อย่างไรก็ตาม ข้อพระคัมภีร์ที่บุคคลหนึ่งมุ่งมั่นที่จะท่องจำนั้นเป็นข้อที่จะช่วยเหลือเขาเมื่อเขาอ่อนลงในยามค่ำคืน เมื่อเขาทำงานหรือขับรถอยู่บนถนน และเมื่อเขาประสบกับวิกฤตการณ์ที่ทำให้ต้องตอบสนองจากพระวจนะของพระเจ้าอย่างไม่รีรอ

เนื่องจากพระคัมภีร์ที่พิมพ์ขึ้นหาได้ยาก คริสเตียนจำนวนมากในประเทศที่ถูกกดขี่จึงท่องจำข้อพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ไว้ จึงเป็นไปได้ที่บางครั้งพวกเขาจะเข้าใจข้อพระคัมภีร์ได้ดีกว่าผู้ที่ไม่เห็นความสำคัญของพระคัมภีร์ที่พิมพ์ขึ้น

แม้ว่าคริสเตียนควรจะเห็นค่าของพระคัมภีร์ที่พิมพ์ขึ้นและรู้สึกขอบคุณพระเจ้าอยู่เสมอที่ทำให้พวกเขามีพระคัมภีร์ แต่เราควรเห็นความสำคัญของคำสั่งในพระคัมภีร์จำนวนมากที่ให้ท่องจำออกไปจากการอ่าน คริสเตียนทุกคนสามารถกระทำได้ ไม่ว่าจะเคยประสบความสำเร็จในการท่องจำมาก่อนหรือไม่ เราควรจะเห็นว่าการท่องจำพระคัมภีร์เป็นสิ่งจำเป็น ไม่ใช่ทางเลือก

ดาวิดกล่าวว่า “ข้าพระองค์ได้สะสม [ช้อน] พระคำรัสของพระองค์ไว้ในใจของข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์” (สดุดี 119:11)

วิธีเดียวที่จะช้อนพระวจนะของพระเจ้าไว้ในใจของเราได้คือด้วยการท่องจำ เหมือนเช่นที่ดาวิดได้บอกไว้ การท่องจำเป็นสิ่งที่ยับยั้งการทดลองที่มีอำนาจมากที่สุดอย่างหนึ่ง พระเยซูเองเมื่อทรงประสบกับการทดลองของซาตานหลังจากที่อดอาหาร ทรงต่อสู้โดยการอ้างพระคัมภีร์ออกมา

ผลตอบแทนของการรู้พระวจนะ

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลือกโยชูวาให้ดำรงตำแหน่งผู้นำที่ว่างไปเพราะการตายของโมเสส ในคำสั่งแรกๆ ของพระองค์ต่อโยชูวา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสถึงคำบัญชาที่จะประกันความสำเร็จของโยชูวาว่า “อย่าให้หนังสือธรรมบัญญัตินี้ห่างเหินไปจากปากของเจ้า แต่เจ้าจงตรึงตรองตามนั้นทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเจ้าจะได้ระวังที่จะกระทำตามข้อความที่เขียนไว้ในทุกประการ แล้วเจ้าจะมีความจำเริญ และเจ้าจะสำเร็จผลเป็นอย่างดี” (โยชูวา 1:8)

คำบัญชาส่วนแรกเกี่ยวกับการกล่าวหรือการอ้างพระวจนะของพระเจ้า โยชูวาจะต้องไม่ละจากการกล่าวพระวจนะ เขาจะต้องท่องถ้อยคำของตัวเองเพื่อพระวจนะของพระเจ้า เมื่อต้องตัดสินใจ เขาต้องไม่พึ่งพาสติปัญญาของมนุษย์ แต่พึ่งพาสั่งที่ “พระเจ้าตรัสดังนี้” เห็นได้ชัดว่าจำเป็นต้องท่องจำ [พระวจนะ] เพราะไม่มีพระคัมภีร์ฉบับกระดาษให้โยชูวาพกไว้กับตัวเพื่อเปิดดูเมื่อต้องใช้

คำบัญชาส่วนที่สองเกี่ยวกับการตรึงตรอง ความหมายที่ถูกต้องที่สุดของการตรึงตรองคือการคิด มนุษย์ทุกคนเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรึงตรอง

การตรึงตรองไม่ใช่ศิลปะที่ซับซ้อนที่ต้องใช้การฝึกฝนอย่างมาก แต่เป็นเพียงการคิดเกี่ยวกับพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม การ

โยชูวา จะ ต้อง ตริ ก ทร อ ง ใน พ ระ ว ะ จ ณะ ของ พ ระ เจ้า ทั้ง วัน แ ละ ค ึ น ซึ่ง ไม่ ใ ช้ ก าร ถี อ พระ ค ัมภีร์ ติด ตั ว ไป เพื่อ อ ่าน แต่ หมาย ถึง ก าร ท ่อ ง จ ำ พ ระ ค ัมภีร์

ค ำ บ ัญชา ส่วน ที่ สาม ก ี ย วก ับ ก าร เชื้อ พ ัง แม้ ว่า คริส เตีย น อาจ ต ่อ ง ก าร เชื้อ พ ัง พ ระ เจ้า แต่ เขา จะ ไม่ มี วัน ปร ะ สบ ค ว ม สำ ร ะ จ ใ ด ใ จ น ก ว ่า จะ ท ่อ ง จ ำ ตริ ก ทร อ ง แ ละ ก ล ำ ว พ ระ ว ะ จ ณะ ของ พ ระ เจ้า ก าร ก ะ ท ำ เป็น ผล ของ ค ว ม ค ิด ค ว ม ค ิด ที่ ผิด ท ำ ให้ ก ิ ด ก าร ก ะ ท ำ ที่ ผิด ค ว ม ค ิด ที่ ถู ก ต ่อ ง ท ำ ให้ ก ิ ด ก าร ก ะ ท ำ ที่ ถู ก ต ่อ ง เ รื่ อ ง นี้ มี ก ล ำ ว ใ ไว้ ใน โ ร ม 12:2

ส่วน ส ุ ด ท ำ ย ของ โ ย ชู วา 1:8 แ ส ด ง ถึง ผล ล ั พ ์ ของ ก าร ท ่อ ง จ ำ ก าร ตริ ก ทร อ ง แ ละ ก าร ก ล ำ ว พ ระ ว ะ จ ณะ ของ พ ระ เจ้า “แล้ว เจ้า จะ มี ค ว ม จ ำ ร ะ ย ุ และ เจ้า จะ สำ ร ะ จ ผล เป็น อย่าง ดี” สิ่ง ไ ด หรือ ไ ค ร เป็น ผู้ ก ำ น หนด ค ะ ต วั บ ค ว ม สำ ร ะ จ และ ค ว ม จ ำ ร ะ ย ุ ใน ชี วิ ต ของ บุ ค ค ล หนึ่ง “เจ้า จะ มี ค ว ม จ ำ ร ะ ย ุ”^๖ เมื่ อ บุ ค ค ล หนึ่ง เชื้อ พ ัง บ ัญชา ที่ พ ระ เจ้า ท ร ง ปร ะ ท าน ให้ แก่ โ ย ชู วา เขา ท ำ ให้ ก ิ ด ช ี เ ห ตุ ก าร ณ์ ที่ จะ ส ่ง ผล ให้ ก ิ ด ค ว ม จ ำ ร ะ ย ุ และ ค ว ม สำ ร ะ จ ตาม อย่าง พ ระ ค ัมภีร์ อย่าง หลีก เลี ย ง ไม่ ได้

ท ั้ง นี้ จะ ต ่อ ง ท ่อ ง จ ำ พ ระ ค ัมภีร์ อย่าง แม้ น ย ำ เรา ต ่อ ง ไม่ เ พิ ม หรือ ต ัด อ อ ก จาก พ ระ ว ะ จ ณะ ของ พ ระ เจ้า เมื่ อ เรา ท ่อ ง จ ำ ได้อย่าง แม้ น ย ำ เรา จะ มี ค ว ม มั่น ใจ และ มี ก ำ ล ัง เป็น อย่าง มาก

การ ไม่ ใ ส ใจ พ ระ ว ะ จ ณะ ของ พ ระ เจ้า ก ่อ ให้ ก ิ ด ช ี พ ระ ค ัมภีร์ ปร ะ ล อ ม ช ึ น มาก มาย แต่ พ ระ ว ะ จ ณะ ของ พ ระ เจ้า มี ค ว ม สำ ค ัญ มาก จ น ค น ุ หนึ่ง ต ่อ ง มี ค ว ม ใ ส ใจ พ ระ ค ัมภีร์ เป็น อย่าง มาก

การ อู ติ ส เวลา อ ่าน พ ระ ว ะ จ ณะ

แม้ ว่า บิ ดา ของ ทิ โมธี จะ เป็น ชา ว กรีก และ เป็น ผู้ ที่ ไม่ เชื้อ อย่าง ไม่ ต ่อ ง ส ่ง ส ัย แต่ ทิ โมธี ก็ เ ตี บ โ ต ช ึ น พ รั อ ม ัก ับ ค ว ม เชื้อ ที่ มั่น ค ง ซึ่ง โดย ส่วน ใหญ่ ได้ มา จาก ยาย และ แม่ ผู้ เชื้อ พ ระ เจ้า ของ เขา (ดู 2 ทิ โมธี 1:5) ผู้ หนุง เ หล่า นี้ ใช้ วิ ธี ก าร ไ ด ใน ก าร ให้ ค ว ม เชื้อ แก่ ทิ โมธี หนุ่ ม พวกเขา ส อน ช ี พ ระ ค ัมภีร์ ให้ เขา อย่าง ส ั ต ย ช ี อ “และ ต ั้ง แต่ เด็ ก มา แล้ว ที่ ท ำ น ได้ รั พ ระ ค ัมภีร์ อัน ส ัก ด ี ลี ทิ ธิ ซึ่ง สามารถ ส อน ท ำ น ให้ ถึง ค ว ม ร อด ได้ โดย ค ว ม เชื้อ ใน พ ระ เย ชู คริส ต์” (2 ทิ โมธี 3:15)

ใน ก าร ที่ พ ระ ว ะ จ ณะ ของ พ ระ เจ้า จะ ส ่ง ผล ต ่อ บุ ค ค ล หนึ่ง ได้อย่าง เต็ม ที่ นั้น เขา จะ ต ่อ ง อ ่าน พ ระ ว ะ จ ณะ ทุก วัน เขา ไม่ อาจ จ ำ ก ัด ค ว ม ส น ใจ ใน พ ระ ว ะ จ ณะ ให้ เป็น เพียง ใน ก าร ปร ะ ชู ม คริส ต จ ัก ร ่วม ก ัน เ ท ำ น ั น เรา จะ ต ่อ ง อ ่าน พ ระ ว ะ จ ณะ ของ พ ระ เจ้า เป็น ก าร ส่วน ต ัว และ อ ่าน ใน ค ร อบ ค ร วั พ ระ บ ัญชา ที่ สำ ค ัญ อย่าง หนึ่ง ใน พ ระ ค ัมภีร์ เก ำ คือ ใน เ ฉ ล ย ธรรม บ ัญ ญ ติ 6:4-15 มี ก ล ำ ว ใ ดัง นี้ “และ จ ะ ให้ ถ้อย ค ำ ที่ ข ำ พ เจ้า บ ัญชา พวก ท ำ น ใน วัน นี อ ยู ใน ใจ ของ ท ำ น และ พวก ท ำ น จ ะ อู ต ส ำ ร ์ ส อน ถ้อย ค ำ เ หล่า นั้น แก่ บุ ทร หล่า น ของ ท ำ น เมื่ อ ท ำ น ั น ั ง อ ยู ใน เ รื่ อ น เ ดิ น อ ยู ตาม ท ำ ง และ น อน ล ง หรือ ลู ก ช ึ น จ ะ พู ด ถึง ถ้อย ค ำ นั้น” (เ ฉ ล ย ธรรม บ ัญ ญ ติ 6:6-7)

แต่ ละ ค ะ น ค ว ร จะ มี เวลา ส ื่อ ส าร ัก ับ พ ระ เจ้า เป็น ก าร ส่วน ต ัว ทุก วัน แต่ ละ ค ะ น จะ มี รู ป แบบ แ ต ก ต ำ ง ก ัน แต่ ค ว ร จะ ปร ะ ก อบ ด ้วย ก าร อ ่าน พ ระ ค ัมภีร์ และ ก าร อู ติ ส ฐ าน

คริส เตีย น ไม่ ค ว ร ล ัง เล ที่ จะ ท ำ เ รื่ อ ง หมาย ใน พ ระ ค ัมภีร์ ของ ต ้น เมื่ อ ค ว ม จ ริง หนึ่ง ช ั ด เ จ น ช ึ น มา ก าร ใช้ ส มุ ต บ ัน ทิ ก เพื่อ บ ัน ทิ ก ค ว ม เข้า ใจ ที่ ได้ ใน ระหว่าง เวลา ก าร อู ติ ส ต ้น เป็น วิ ธี ที่ ง่าย อย่าง หนึ่ง ใน ก าร ท ำ ให้ เวลา มี ค ว ม หมาย และ ก ิ ด ผล มาก ย ิ่ง ช ึ น

การ อ ่าน พ ระ ค ัมภีร์ และ อู ติ ส ฐ าน รั ว ่ม ก ัน ใน ค ร อบ ค ร วั ย ัง มี ค ว ม สำ ค ัญ ใน ก าร ส ำ ร ะ ย ุ ก าศ ของ บ ำ น ที่ มี พ ระ คริส ต์ เป็น ส ุ น ย ัก กล ำ ง อี ก ด ้วย ก าร ปร ำ บ ติ เ ช น นั้น เ ปิ ด ไ อ ก าศ ให้ ส อน ท ัง จาก แบบ อย่าง และ ค ำ พู ด และ เ ห มี อ น เ ช น ก าร อู ติ ส ต ้น ส่วน ต ัว ก าร อู ติ ส ต ้น รั ว ่ม ก ัน เป็น ค ร อบ ค ร วั มี หล่า ย รู ป แบบ เ ช น ก ัน

หล่า ย ค ร อบ ค ร วั ก ิ ด ค ว ม อี ด ั ต ใจ ใน ค ว ม พ าย ำ ม ที่ จะ ก ำ น หนด แบบ แ พ น ใน ก าร อู ติ ส ต ้น และ ย อ ม แ พ้ ไป แ น ว ท ำ ง ที่ ง่าย อย่าง หนึ่ง คือ ให้ เวลา นี้ เป็น เวลา ที่ ผ ่อ น คล่า ย และ เป็น ก ัน เ อ ง ค ว ร จะ เป็น เวลา ที่ น ำ เ พ ลิด เ พ ลิน และ แม้ แต่ ส ุ ก ส าน สำหรับ เด็ ก เล็ ก ุ พ ่อ แม่ อาจ ให้ มี ก าร ท ำ น ำ มี มือ อ ่าน เ รื่ อ ง คริส เตีย น ดู ภาพ ที่ เล็ ก มา หรือ พ ัง เ ท บ เ รื่ อ ง ร าว ต ำ ง ุ โดย อาจ ท ำ ให้ ก าร อู ติ ส ต ้น นี้ มี ค ว ม ส ำ ร ะ ย ุ ค ์ เ ห มี อ น เ ช น ใน ช ั น เ รื่ ย น โ ร ง เ รื่ ย น วัน อ ำ ทิ ต ย ์

^๖ ภาษาอังกฤษว่า “Thou shalt make thy way prosperous.” ซึ่งหมายถึง “เจ้าจะทำให้ทางของเจ้ามีความจำเจริญ”

ตัวอย่างจากพระคัมภีร์ไม่ใช่การสั่งสอนที่แข็งและเป็นทางการกล่าวว่าการสอนจะบรรลุผลได้ทางการดำเนินการปกติธรรมดา เช่น การลุกขึ้น การเดิน การนั่ง การนอนลง พ่อแม่ควรตระหนักว่าวิธีที่ได้ผลมากที่สุดในการสั่งสอนลูกของตนเกี่ยวกับความจริงของพระเจ้าคือผสมผสานความจริงนั้นเข้าในเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิต ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่าพ่อแม่จะอ้างพระคัมภีร์ทุกครั้งที่ตอบคำถามที่ลูกถาม แต่คำตอบของพ่อแม่จะสะท้อนถึงความจริงของพระวจนะของพระเจ้า

การอ่านพระวจนะร่วมกัน

ตอนปลายของทุกเจ็ดปีในชาติอิสราเอล จะต้องอ่านธรรมบัญญัติร่วมกันเพื่อให้ประชากรได้ยิน ไม่ใช่แต่เพียงผู้ชายเท่านั้น แต่ผู้หญิง เด็กและคนแปลกหน้าด้วย วัตถุประสงค์คือเพื่อชาวอิสราเอลจะได้ยินและเรียนรู้ข้อพระคัมภีร์ เกรงกั้วพระเจ้า และรักษาบัญญัติของพระองค์ การอ่านร่วมกันเป็นปกตินี้ยังมีหน้าที่สำคัญในการรักษาข้อพระคัมภีร์ไว้ด้วย (ดูเฉลยธรรมบัญญัติ 31:9-13)

เมื่อชาติอิสราเอลกลับจากการถูกจับไปเป็นเชลยที่บาบิโลน เสร้าอ่านธรรมบัญญัติต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อคนทั้งหลายจะได้ยิน พวกเขาให้ความสนใจและตอบสนองด้วยการนมัสการและสรรเสริญเมื่อมีการอ่านพระวจนะอย่างชัดเจน ที่ประชุมมีความปีติยินดี และคนทั้งหลายกิน ดื่มและสงของขวัญให้ผู้อื่น พระคัมภีร์เขียนไว้ว่าพวกเขา “เปรมปรีดิ์กันเป็นที่ยิ่งเพราะเขาทั้งหลายเข้าใจถ้อยคำซึ่งประกาศให้เขาฟังนั้น” (ดูเนหะมีย์ 8:1-12)

มีสถานที่แน่นอนสำหรับการอ่านพระวจนะของพระเจ้าร่วมกันในคริสตจักรในปัจจุบัน บางครั้งอ่านโดยผู้รับใช้เพียงคนเดียวจากธรรมาสัน บางครั้งอ่านโต้ตอบกัน และบางครั้งที่ประชุมร่วมกันอ่านออกเสียงพร้อมกับผู้รับใช้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม ควรจะอ่านและฟังพระวจนะด้วยความตั้งใจอย่างมาก และตอบสนองด้วยความปีติยินดีที่เราสามารถอ่านพระวจนะและเข้าใจได้

เราจะต้องไม่ลดความสำคัญของพระวจนะของพระเจ้า พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าทรงเชิดชูพระวจนะของพระองค์เหนือนามทั้งปวงของพระองค์(ดูสดุดี 138:2)

ประโยชน์ของการท่องจำพระวจนะ

ในหลายแห่ง พระคัมภีร์อนุญาตว่า ผู้ที่สัตย์ซื่อที่ท่องจำพระวจนะของพระเจ้า ตัวอย่างหนึ่ง เช่น สดุดี 1 “ความสุขเป็นของบุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย แต่ความปีติยินดีของผู้ผู้นั้นอยู่ในพระธรรมของพระเจ้า เขาภาวนาพระธรรมของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน” (สดุดี 1:1-2)

วลีหลังเขียนว่า “เขาภาวนาพระธรรมของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน” แสดงถึงการท่องจำ ตัวอย่างอื่นๆ เช่น ถ้อยคำของดาวิดในสดุดี 119:11 และบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าต่อโยชูวาในโยชูวา 1:8

มีคริสเตียนน้อยคนที่จะสงสัยว่าการท่องจำพระคัมภีร์มีความสำคัญจริงหรือไม่ แต่หลายคนเชื่อมั่นว่าตนไม่สามารถท่องจำได้หรืองานนั้นยากไม่คุ้มกับผลตอบแทน ซึ่งเป็นการสันนิษฐานที่ไม่ถูกต้อง ทุกคนท่องจำ และไม่ว่าต้องใช้ความพยายามอะไรในการท่องจำพระคัมภีร์ ผลตอบแทนมีค่าเกินกว่าสิ่งที่ต้องเสียไป

มีหนังสือเกี่ยวกับเทคนิคการท่องจำมากมาย มีหลายสิ่งๆ ที่ทำได้เพื่อปรับปรุงความสามารถในการท่องจำของเรา เบน อี จอห์นสัน เขียนไว้ในหนังสือ *What Was That Verse Again?* (Santa Barbara, CA: Quill Publications, 1976) เกี่ยวกับหลักช่วยจำเจ็ดประการ

ท่องจำความคิดทั่วไป ก่อนที่จะพยายามท่องจำพระคัมภีร์ส่วนหนึ่งแบบทีละคำ ให้ทบทวนข้อพระคัมภีร์นั้นให้พอที่จะเข้าใจเนื้อหาทั่วไป การเข้าใจความสัมพันธ์ของแนวคิดและใจความสำคัญอย่างชัดเจนจะทำให้การท่องจำรายละเอียดง่ายยิ่งขึ้น

ตั้งใจที่จะจำ หลายสิ่งถูกลืมเพียงเพราะไม่มีความมุ่งมั่นที่จะท่องจำ ความตั้งใจที่จะท่องจำจะเพิ่มความตื่นตัวของเรา

ได้ตอบอย่างคล่องแคล่ว ความจำมีสองประเภท ได้แก่ ความจำจากความประทับใจ (passive) และความจำจากความพยายาม (active) ความจำจากความประทับใจเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ บางเหตุการณ์มีความสำคัญมากจนประทับอยู่ในความทรงจำ และเรียกกลับขึ้นมาด้วยความพยายามเพียงเล็กน้อยหรือไม่ต้องพยายามเลย ความจำจากความพยายามต้องใช้ความพยายามหลักสี่ประการต่อไปนี้ เป็นวิธีทางที่จะทำให้ได้มาซึ่งความจำจากความพยายาม

พูดซ้ำ การพูดซ้ำหรือการท่องจำได้ผลในการท่องจำเสมอ อย่างไรก็ตาม วิธีและความถี่ในการพูดซ้ำสามารถส่งผลกระทบต่อผลของการท่องจำ จอห์นสันชี้ให้เห็นเห็นว่า “ในการศึกษาหนึ่งที่เปรียบเทียบผลของการอ่านเอกสารทางเทคนิคซ้ำห้าครั้งในหนึ่งวันกับการอ่านวันละครั้งเป็นเวลาห้าวัน หนึ่งเดือนหลังจากอ่าน ผู้ที่อ่านห้าครั้งในเวลาห้าวันสามารถจำได้มากกว่าผู้ที่อ่านซ้ำห้าครั้งในหนึ่งวันได้ถึงสามเท่า”

จดใส่กระดาษ-อ่านออกเสียง การเขียนข้อพระคัมภีร์ที่จะท่องจำด้วยมือจะช่วยให้การจดจำ

การอ่านข้อพระคัมภีร์ออกเสียงดังซ้ำๆ เป็นวิธีท่องจำที่ได้ผล การออกเสียงช่วยส่งเสริมการมองเห็น การท่องจำจะเพิ่มขึ้นได้ด้วยการใช้ประสาทสัมผัสให้มากที่สุด

จัดไว้เป็นกลุ่ม หากแบ่งเนื้อความเป็นกลุ่มที่เล็กลง จะทำให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น เช่น การท่องจำข้อพระคัมภีร์หลายข้อจากข้อความต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเดียวกันจะง่ายกว่าการท่องจำข้อพระคัมภีร์จำนวนเท่ากันจากข้อความเดียวที่หัวข้อเปลี่ยนไป

ทบทวนเป็นประจำ จอห์นสันให้ข้อคิดเห็นว่า “ผู้ใหญ่ส่วนใหญ่จะลืมสองในสามของสิ่งที่อ่านภายในสี่สัปดาห์ และประมาณ 90% ภายในหนึ่งสัปดาห์ การลืม...เกิดขึ้นมาก...สองสามวันแรก เกือบจะแยกแยะ...สองสามสัปดาห์แรก แต่ช้าลงหลังจากนั้น ดังนั้นทุกสิ่งที่สามารถรักษาเอาไว้ได้ในเวลาสองสัปดาห์แรกมีโอกาที่จะอยู่กับคุณไปตลอด” การทบทวนสิ่งที่ท่องจำอยู่เป็นประจำในสองสัปดาห์แรกจะช่วยให้ความทรงจำเป็นแบบถาวรได้มาก

การตรึงตรองพระวจนะ

องค์การ Institute in Basic Youth Conflicts ให้คำแนะนำเกี่ยวกับสามขั้นตอนในการตรึงตรอง ได้แก่

- **ท่องจำ** เป็นไปไม่ได้เลยที่จะตรึงตรองถึงสิ่งที่ไม่ได้ท่องจำมาก่อน
- **ทำให้เป็นของตนเอง** เมื่อท่องจำข้อความหนึ่งได้ทั้งข้อความแล้ว ให้ใส่บุรุษที่หนึ่งเข้าไปและทูลข้อความนั้นต่อพระเจ้า

เช่น สดุดี 1:2 จะเป็น “แต่ความปิติยินดีของข้าพระองค์อยู่ในพระธรรมของพระเจ้า ข้าพระองค์จะภวนาพระธรรมของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน”

- **นึกภาพ** เป็นการนึกภาพแต่ละคำ ในสดุดี 1:1 จะมีคำถามว่า “เป็นสุขหมายความว่าอย่างไร” คำนี้ก่อให้เกิดภาพใดๆ บ้างหรือไม่ การเป็นสุขเฉพาะหรือเปล่า แล้วคำว่า *บุคคล* ละ

บุคคลที่ตรึงตรองสามารถทำให้ตนเองอยู่ในที่นั้นได้ คำว่า *ดำเนิน* จะนึกภาพได้ง่าย เหมือนเช่นคำว่า *นั่ง* และ *ยืน* เมื่อนึกภาพแต่ละคำได้แล้ว จะเกิดความเข้าใจใหม่และมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับข้อความนั้น

พระวจนะของพระเจ้าเป็นพื้นฐานสำคัญของชีวิตคริสเตียน ไม่มีสิ่งใดแทนที่ความรู้เกี่ยวกับพระวจนะ การอ่านพระวจนะ การท่องจำพระวจนะ และการตรึงตรองพระวจนะได้ การตั้งใจที่จะปฏิบัติสิ่งต่างๆ เหล่านี้อย่างสัตย์ซื่อจะช่วยให้คริสเตียนมีฤทธิ์เดช ทิศทางและวัตถุประสงค์ใหม่ โดยสรุป เขาจะเริ่มปฏิบัติตามคำตักเตือนในพระคัมภีร์ที่จะไม่ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยอาหารเพียงอย่างเดียว “แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4)

ทดสอบความรู้

คำสำคัญของบทนี้ตามรายการด้านล่างซ่อนอยู่ในปริศยานี้ ให้หาแต่ละคำ และวงกลมไว้ และพิจารณาว่ามีความเกี่ยวข้องกับอย่างไรกับบทเรียนนี้

Scriptures (พระคัมภีร์)	Heart (ใจ)	Communication (การสื่อสาร)
Memorize (ท่องจำ)	Temptations (การทดลอง)	Preservation (การเก็บรักษา)

Committed (มุ่งมั่น)	Success (ความสำเร็จ)	Repetition (การพูดซ้ำ)
Possess (เป็นเจ้าของ)	Mediate (ตรีศตรง)	Write (เขียน)
Appreciation (การรู้สึกขอบคุณ)	Daily (ทุกวัน)	Visualize (นึกภาพ)

ชื่อพระวจนะของพระเจ้า

F A N Y G Y A C M S H P D A X F D C
M G J E U G S E E F R B R U X N Q Y
N F A T N G D R A E E Q Z R Y N A U
D K S N Z I U X S H Z H A T V T R W
P L T Z T T P E S U C C E S S E T C
F I Z A P O R N K J M N Y A O M W P
N E T I S V N O I T A I C E R P P A
G E R S A X V I Z C T L W L O T Y U
P C E T W D N T U D K J Y Y R A H P
S S I L Q E M A B Y A A J X E T M Y
S O J G I T Z C V Z G I N J P I E A
N E E I S T Z I X M U G L L E O M B
O Z P F N I Q N L M I T F Y T N O P
E I T G X M O U I A Y X U N I S R W
O T G A K M X M N T U G T S T K I B
E N I A X O X M N Y D S O K I V Z V
C X K R K C O O L Y R B I X O X E H
H W F R W I U C G T O X M V N P W P

ประยุกต์ใช้

จะเป็นการทำทนายที่ดีที่จะให้ชั้นเรียนของคุณท่องจำชื่อพระคัมภีร์ส่วนหนึ่งด้วยกัน วินัยของการท่องจำในชั้นเรียนสามารถช่วยให้นักเรียนให้เริ่มท่องจำพระคัมภีร์ไปตลอดชีวิต

พระคัมภีร์ส่วนหนึ่งที่เหมาะสำหรับการเริ่มต้น ได้แก่ สดุดี 1 หากชั้นเรียนของคุณตั้งเป้าที่จะท่องจำชื่อพระคัมภีร์หนึ่งข้อในแต่ละวัน นักเรียนจะสามารถท่องจำสดุดีบทนี้ทั้งหมดได้เมื่อเข้าเรียนในครั้งต่อไป แต่ละคนอาจท่องออกเสียงหนังสือสดุดีหน้าชั้นเรียน หรือทั้งชั้นอาจท่องออกเสียงร่วมกัน

เพิ่มพูนความรู้

บทต่อไปมีเนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า ในการเตรียมตัวศึกษา ให้อ่านชื่อพระคัมภีร์ตามรายการ “เริ่มด้วยชื่อพระคัมภีร์” นอกจากนี้ให้รวบรวมอุปกรณ์ช่วยศึกษาพระคัมภีร์ทั้งหมดที่คุณมีเพื่อใช้อ้างอิงในขณะศึกษาบทนี้ด้วย

8 ศึกษาพระวจนะ

“จงอุตส่าห์สำแดงตนว่าได้ทรงพิสูจน์แล้ว เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย ใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง”

2ทิโมธี 2:15

เริ่มด้วยข้อพระคัมภีร์

ยอห์น 5:39

กิจการ 17:11

2ทิโมธี 4:13

ความสำคัญของการศึกษาพระวจนะ

เรามีชีวิตอยู่ในเวลาของการหิวโหยพระวจนะของพระเจ้า (อาโมส 8:11-12) คนจำนวนมากไม่ต้องการคำสอนอันมีหลัก แต่ติดตามผู้สอนเท็จซึ่งสนองหูที่คัน โดยประกาศเพียงสิ่งที่คุณต้องการที่จะได้ยิน (2ทิโมธี 4:3-4) อย่างไรก็ตาม เราจะพบข้อความเรื่องความรอดได้ทางพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น

พระเยซูตรัสแก่ฟาริสีว่า “ท่านทั้งหลายคันคูดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในนั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานให้แก่เรา” (ยอห์น 5:39) ชาวยิวเชื่ออย่างถูกต้องว่าพระคัมภีร์เปิดเผยให้เห็นทางแห่งความรอด พระเยซูไม่ได้ว่ากล่าวเขาด้วยเรื่องนี้ แต่พระองค์ทรงบัญชาให้พวกเขาศึกษาพระคัมภีร์ บริบทของข้อความนี้แสดงให้เห็นชัดเจนว่า พระองค์ทรงว่ากล่าวพวกเขาที่ปฏิเสธพระองค์ ผู้ซึ่งพระคัมภีร์เล็งถึง

ชาวยิวในเบโรธาไม่ได้เป็นเช่นนั้น เปาโลและซิลลาสมาที่เบโรธาหลังจากที่ชาวยิวที่ไม่เชื่อในเรสเสโลนิกาบังคับให้พวกเขาออกจากเมืองนั้น เมื่อพวกเขาเทศนาพระกิตติคุณของพระเยซูผู้ซึ่งเป็นพระเมสสิยาห์ ชาวยิวที่เบโรธาศึกษาข้อพระคัมภีร์เพื่อดูว่าคำสั่งสอนนี้ถูกต้องหรือไม่ พระคัมภีร์เรียกพวกเขาว่า “มีจิตใจสูงกว่าชาวเมืองเรสเสโลนิกา ด้วยเขามีใจเลื่อมใสรับพระวจนะของพระเจ้า และคันคูดูพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่าข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่” (กิจการ 17:11) ผลลัพธ์คือว่าพวกเขาหลายคนเชื่อและรับความรอด (กิจการ 17:12)

บางคนเชื่อว่ายิ่งเขาศึกษาพระคัมภีร์น้อยเท่านั้น พระเจ้าจะทรงเรียกร้องเขาจากพวกเขาอันน้อยเท่านั้น แต่ความเขลาไม่ใช่ข้อแก้ตัว ในเวลาสุดท้ายนี้ พระเจ้าได้เปิดเผยสารของพระองค์เกี่ยวกับการกลับใจใหม่แก่ทั้งโลก “ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังไร้เดียงสา พระเจ้ามิได้ทรงถือโทษ แต่เดี๋ยวนี้ พระเจ้าได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่” (กิจการ 17:30) โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเขลาอย่างสมัครใจไม่ใช่ข้อแก้ตัวแต่เป็นการกล่าวโทษ

เราได้รับคำเตือนให้ศึกษาหรือบากบั่นที่จะรับความเห็นชอบจากพระเจ้า เพื่อหลีกเลี่ยงความน่าอายนี้ (ดู 2ทิโมธี 2:15) เราทำเช่นนี้โดย “ใช้ [พระวจนะแห่งความจริง] อย่างถูกต้อง” ใช้พระวจนะด้วยความชำนาญ อีกนัยหนึ่ง ถ้าเราหวังที่จะรับความเห็นชอบจากพระเจ้า เราต้องอ่าน ศึกษา แปลความ เทศนาและสอนพระคัมภีร์อย่างขยันขันแข็งด้วยความระมัดระวัง ถี่ถ้วน และถูกต้อง

โดยสรุป พระคัมภีร์เป็นสิ่งเดียวที่จะสอนเราในเรื่องคำสั่งสอนและคำสั่งในเรื่องความรอด (2ทิโมธี 3:15-17) เราต้องวินิจฉัยผู้เทศนา ทูตสวรรค์ คำพูดและวิญญาณต่างๆ ด้วยพระวจนะ (ดูเฉลยธรรมบัญญัติ 13:1-4; กาลาเทีย 1:8-9; 1โครินธ์ 14:29, 37; 1ยอห์น 4:1) มีแต่การศึกษาพระวจนะเท่านั้นที่จะป้องกันเราจากผู้เผยพระวจนะเท็จ คำสั่งสอนที่ผิดและวิญญาณชั่ว

วิธีการศึกษาพระวจนะ

วิธีที่ดีในการศึกษาพระคัมภีร์คือ การศึกษาหนังสือที่ละเอียดในขณะที่ยังอ่านพระคัมภีร์เป็นประจำทุกวัน สำหรับหนังสือแต่ละเล่ม ผู้อ่านควรถามข้อมูลเกี่ยวกับผู้เขียน ผู้อ่านดั้งเดิม เวลาและสถานที่เขียนและวัตถุประสงค์ของหนังสือ มีคำแนะนำหลายประการที่อาจช่วยในการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าได้

- เขียนโครงร่างหนังสือ บท หรือข้อความ
- หาความหมายของคำสำคัญ
- ค้นหาคำข้อความอ้างอิงที่อื่น
- เขียนหมายเหตุไว้ด้านข้าง
- ขีดเส้นใต้ เน้นสีหรือระบายสีคำและวลีสำคัญ

นอกจากการศึกษาพระคัมภีร์ที่ละเอียดแล้ว ยังมีวิธีที่มีประโยชน์อื่นๆ บ่อยครั้ง ผู้ศึกษาพระคัมภีร์อาจต้องการเลือกหัวข้อเฉพาะ เช่น การไถ่บาป ความบริสุทธิ์ การบัพติศมาด้วยน้ำ หรือทูตสวรรค์ และค้นหาคำนั้นทั่วทั้งพระคัมภีร์ จะมีประโยชน์หากจะกำหนดสีสำหรับหัวข้อคำสั่งสอนสำคัญ เช่น การบัพติศมาด้วยน้ำใช้สีเขียว การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้สีเหลือง พระเจ้าองค์เดียวใช้สีแดง ความบริสุทธิ์ใช้สีฟ้า นอกจากนี้ การศึกษาชีวประวัติบุคคล เช่น ดาวิดหรือเปาโลอาจเกิดประโยชน์เป็นอย่างมาก

เพื่อให้การศึกษาพระคัมภีร์เกิดประโยชน์ การศึกษาไม่ควรจะเป็นเพียงแบบฝึกหัดทางวิชาการที่ไร้อารมณ์ แต่ควรจะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตการอุทิศตนที่ประกอบด้วยการอธิษฐานและการร่วมประชุมในคริสตจักรอย่างสัตย์ซื่อ

เครื่องมือในการศึกษา

บางคนมีความภูมิใจในการไม่ใช้หนังสืออื่นในการศึกษาพระคัมภีร์ แม้ว่าแต่ละคนจะมีความสามารถในการอ่าน เข้าใจ และเชื่อมโยงข้อความในพระคัมภีร์ แต่ผลงานการค้นคว้าทางภาษา โบราณคดีและวัฒนธรรมจากหลายศตวรรษสามารถช่วยให้เข้าใจพระคัมภีร์ได้ เปาโลใช้หนังสืออ้างอิงในการศึกษาพระคัมภีร์เพราะเขาขอให้โธมัสนำหนังสือและแผ่นหนังของเขามาให้เขา (2ทิโมธี 4:13)

ในปัจจุบัน มีเครื่องมือศึกษาพระคัมภีร์มากมาย

พระคัมภีร์ฉบับศึกษา พระคัมภีร์ส่วนใหญ่มีข้อพระคัมภีร์อ้างอิงที่ด้านข้างซึ่งนำผู้อ่านไปยังข้อความอื่นในหัวข้อเดียวกัน พระคัมภีร์จำนวนมากมีสิ่งช่วยมากมาย เช่น หมายเหตุด้านข้าง ข้อความอ้างอิงต่อเนื่อง ศัพท์สัมพันธ์ แผนที่ โครงร่างและสิ่งช่วยเหลืออื่นๆ

ศัพท์สัมพันธ์ ศัพท์สัมพันธ์แสดงรายการข้อพระคัมภีร์ที่มีคำๆ หนึ่งปรากฏอยู่ ศัพท์สัมพันธ์มีประโยชน์ในการหาข้อพระคัมภีร์เฉพาะและในการศึกษาหัวข้อเฉพาะ ศัพท์สัมพันธ์ที่ละเอียดเช่น *Strong's Exhaustive Concordance* แสดงรายการข้อพระคัมภีร์ทุกข้อของคำทุกคำที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์

สิ่งช่วยศึกษาคำ มีพจนานุกรมอธิบายหรือหนังสือศึกษาคำมากมาย เช่น พจนานุกรมของไวน์ เนลสัน วิลสัน โรเบิร์ตสัน วินเซนต์และวสต์ แทนที่จะให้นิยามของคำภาษาอังกฤษ หนังสือเหล่านี้ให้นิยามของคำภาษาฮีบรูและกรีกที่แฝงอยู่ ซึ่งช่วยผู้ที่ไม่รู้ภาษาดั้งเดิมของพระคัมภีร์ได้เป็นอย่างมาก

สำหรับผู้รู้อักษรภาษาฮีบรูและกรีก ศัพท์เฉพาะทางจะมีประโยชน์มาก ศัพท์เฉพาะทางคือพจนานุกรมที่มีคำในภาษาดั้งเดิมและนิยามในภาษาอังกฤษ ศัพท์เฉพาะทางซึ่งจัดรหัสไว้ใน *Strong's Exhaustive Concordance* เป็นหนังสือสำหรับผู้รู้แต่ภาษาอังกฤษ

พจนานุกรมและสารานุกรมพระคัมภีร์ หนังสืออ้างอิงประเภทนี้ให้ข้อมูลที่ครอบคลุม เกี่ยวกับหัวข้อในพระคัมภีร์ ได้แก่ คน สถานที่ สัตว์ พืชและวัฒนธรรม

สมุดแผนที่ สมุดแผนที่ที่มีประโยชน์ในการศึกษาสิ่งต่างๆ เช่น การเดินทาง สงคราม ชีวิตของบุคคลในพระคัมภีร์และการพยากรณ์

ข้ออธิบาย (Commentaries) ข้ออธิบายอภิปรายและอธิบายข้อความในพระคัมภีร์ นำความรู้จากแหล่งมากมายมารวมกัน (เช่น แหล่งต่าง ๆ ตามที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น) เพื่อค้นหาความหมายที่สมบูรณ์ของข้อความที่อภิปราย ข้ออธิบายมีประโยชน์อย่างมากในการนำเสนอรายละเอียดการวิเคราะห์ วิธีคิดใหม่ๆ คำแปลแบบอื่นและคำอธิบายเกี่ยวกับข้อความที่ยาก ตามธรรมดาแล้ว ข้อมูลที่รวบรวมจากข้ออธิบายต่างๆ ควรจะได้รับการประเมินอย่างระมัดระวังเมื่อพิจารณาถึงความจริงและความคิดตามพระคัมภีร์ทุกประการ

ฉบับแปลต่างๆ ฉบับแปลที่แตกต่างกันแสดงถึงระดับความแตกต่างในความหมายและคำที่เลือกใช้ซึ่งบอกเป็นนัยจากเอกสารภาษาดั้งเดิม ฉบับแปลเหล่านี้ยังเป็นการศึกษาคำหรือข้ออธิบายอย่างย่ออีกด้วย ฉบับปรับปรุงใหม่ๆ เช่น ฉบับนิวคิงเจมส์ (New King James Version) ทำให้คำที่คลุมเครือและโบราณทันสมัยขึ้น อย่างไรก็ตาม เหมือนเช่นที่กล่าวถึงในบทที่หก ควรจะระมัดระวังในการใช้ฉบับแปลต่างๆ เพราะไม่ใช่ว่าฉบับแปลทั้งหมดมาจากเอกสารที่น่าเชื่อถือ

หลักสืบประการเกี่ยวกับการตีความพระคัมภีร์

เพื่อให้เกิดความเข้าใจเมื่อศึกษาพระคัมภีร์ เราต้องตีความพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง ศิลปะและศาสตร์ของการตีความพระคัมภีร์ เรียกว่าวิทยาแห่งการแปล (hermeneutics) ต่อไปนี้เป็นหลักที่สำคัญสืบประการเกี่ยวกับวิทยาแห่งการแปล

เราควรใช้วิธีตีความพระคัมภีร์ตามตัวอักษรมากกว่าใช้วิธีเปรียบเทียบ หมายถึงการใช้ความหมายตามธรรมชาติหรือปกติ นั่นคือความหมายปกติและชัดเจนของคำศัพท์ ในทางตรงกันข้าม วิธีเปรียบเทียบพยายามที่จะหาความหมาย “ทางวิญญาณ” ที่ซ่อนอยู่ภายใต้ความหมายที่ชัดเจน

พระวิญญาณต้องให้ความเข้าใจ ใจทางเนื้อหนังไม่สามารถเข้าใจสิ่งสารพัดของพระเจ้าได้ (โรม 8:7; 1 โครินธ์ 2:11-16) เราควรศึกษาพระวจนะของพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน อนุญาตให้พระวิญญาณของพระเจ้าเปิดความเข้าใจของเราและนำเราไปสู่ความจริง (ยอห์น 15:26; 16:12-13; 1 ยอห์น 2:20-27) คริสเตียนไม่ควรจะแยกการศึกษาพระคัมภีร์จากประสบการณ์ทางฝ่ายวิญญาณและความสัมพันธ์กับพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่

พระคัมภีร์มีความชัดเจนและมีวัตถุประสงค์ให้เข้าใจได้ ไม่มีคำสั่งสอนสำคัญซ่อนอยู่ในข้อความที่คลุมเครือ ความยากลำบากในการเข้าใจพระคัมภีร์โดยปกติเกิดขึ้นเพราะความแตกต่างทางวัฒนธรรม ภาษาและบริบทจากเอกสารดั้งเดิม หรือเพราะการขาดความเข้าใจทางฝ่ายวิญญาณ

พระคัมภีร์เขียนขึ้นเพื่อที่มนุษย์ทั่วไปจะเข้าใจได้ พระคัมภีร์ต้องแสดงความจริงในคำศัพท์และแบบแผนความคิดของมนุษย์ที่มีขอบเขต แม้ว่าจะไม่เคยมีข้อผิดพลาดเลย บางครั้ง ภาษาที่ใช้ในพระคัมภีร์ไม่ได้สอนความหมายตามตัวอักษรทางร่างกายหรือทางโลก แต่แสดงถึงความจริงฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่กว่าในวิธีที่มนุษย์สามารถเข้าใจได้ดีที่สุด เช่น พระคัมภีร์บรรยายว่าพระเจ้ามีใจ ตา หู จมูกและปาก แต่พระองค์ไม่ใช่มนุษย์ยักษ์ สัตว์ร้ายหรือสัตว์ปีก ทองคำบนถนนในสวรรค์ไม่ใช่ทองคำของโลก แต่มีลักษณะใส ไฟนรกไม่ใช่ไฟบนโลก แต่มีอยู่ชั่ววันรันดร์และอยู่ในสถานที่มืด

พระเจ้าทรงเผยความจริงอย่างต่อเนื่องจากพระคัมภีร์เก่าถึงพระคัมภีร์ใหม่ การก้าวไปข้างหน้านั้นเริ่มจากทางกายสู่วิญญาณ เหมือนเช่นความจริงทางฝ่ายวิญญาณสอนด้วยแบบทางกายก่อน

ข้อพระคัมภีร์ตีความข้อพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ทั้งเล่มเป็นบริบทสำหรับการตีความข้อความหนึ่ง ข้อพระคัมภีร์ที่ชัดเจนช่วยตีความข้อที่คลุมเครือ

ข้อพระคัมภีร์มีความสอดคล้องกัน ข้อพระคัมภีร์สอนศาสนศาสตร์เดียวโดยไม่มีข้อขัดแย้งภายใน เราควรพยายามที่จะ
ทำให้ข้อความทั้งหมดสอดคล้องกัน

ไม่มีคำสั่งสอนใดเขียนอยู่เพียงลำพังอย่างแท้จริง พระเจ้าทรงใช้พยานสองหรือสามปากเพื่อพิสูจน์ความจริง (2โครินธ์
13:1) เราไม่ควรละเลยหรือลดค่าข้อความใดๆ แต่ถ้าบางคนใช้ข้อความๆ เดียวเป็นคำสั่งสอน เขาอาจจะแปลข้อความนั้นผิด

ข้อความแต่ละข้อความมีความหมายสำคัญเพียงอย่างเดียว แต่อาจประยุกต์ใช้ได้มากมาย เราควรหาความหมายก่อนที่
จะประยุกต์ใช้

เราควรใช้เหตุผล พระเจ้าไม่ทรงขาดเหตุผล

การใช้วิธีการแปลตามตัวอักษร

หลักการแรกที่เขียนไว้ข้างต้น ซึ่งคือการใช้วิธีแปลตามตัวอักษรนั้น เป็นสิ่งสำคัญมากจนเราควรพิจารณากันต่อไป
ต่อไปนี้เป็นหลักเกณฑ์สิบประการในการหาความหมายตามตัวอักษรของข้อความหนึ่ง

วิธีการแปลตามตัวอักษรประกอบด้วยการนำความหมายออกจากข้อความ (exegesis) ไม่ใช่การใส่ความหมายลงใน
ข้อความ (eisogesis) (ใส่ความหมายลงในข้อความ) เราศึกษาข้อความหนึ่งโดยถามว่า “ข้อความนี้กล่าวอะไร” ไม่ใช่ “ข้อความนี้
สนับสนุนความเห็นของฉันหรือไม่” หรือ “ฉันอยากให้ข้อความนี้กล่าวอะไร”

ศึกษาคำ เราค้นหาความหมายพื้นฐาน ตามธรรมเนียม ทางสังคมตามที่อธิบายไว้ในภาษาและวัฒนธรรมดั้งเดิม

ไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค เครื่องหมายวรรคตอน วงเล็บ เพศ (ชาย หญิง ไม่มีเพศ) รูปกาล (อดีต ปัจจุบัน อนาคต
ฯลฯ) สภาพ (ประธาน กรรม ฯลฯ) จำนวน (เอกพจน์ พหูพจน์) และสรรพนามส่งผลต่อความหมายของข้อความๆ หนึ่ง

ภูมิหลัง การที่จะเข้าใจข้อความหนึ่งได้อย่างแท้จริงนั้น เราควรหาข้อมูลเกี่ยวกับผู้เขียนหรือผู้พูด (ใคร) ผู้อ่านเดิม (ถึง
ใคร) โอกาส (เมื่อไร ที่ไหน อย่างไร) และวัตถุประสงค์ (ทำไม) ผู้พูดได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้าหรือไม่ พระคัมภีร์เพียงแต่
บันทึกสิ่งที่เขาพูดและทำ หรือรับรองสิ่งที่เขาพูดและทำ ผู้อ่านเดิมจะเข้าใจการแปลของเราหรือไม่ การแปลของเราสอดคล้องกับ
โอกาสและวัตถุประสงค์เดิมหรือไม่

บริบท เราควรพิจารณาประโยค ข้อความ หนังสือ พันธสัญญา และ
พระคัมภีร์ทั้งหมด ประโยคหรือข้อความทั้งหมดช่วยให้เข้าใจคำหรือวลีหนึ่งๆ อย่างไร ข้อความๆ หนึ่งสอดคล้องกับใจความสำคัญ
ของหนังสือทั้งเล่มหรือไม่ มีความหมายอะไรหรือไม่ที่ข้อความนี้อยู่ในพระกิตติคุณแทนที่จะอยู่ในกิจการ หรืออยู่ในพระคัมภีร์เก่า
แทนที่จะอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่ ข้อความเดียวกันและข้อความอ้างอิงช่วยให้เราเข้าใจได้อย่างไร

การใช้อุปมาอุปไมยและสัญลักษณ์ วิธีการแปลตามตัวอักษรไม่ได้ละเว้นการใช้อุปมาและสัญลักษณ์ แต่ยอมรับการใช้
นี้มีอุปมาอุปไมยที่ให้เห็นชัดเจนน
พระคัมภีร์ใช้อุปมาและสัญลักษณ์มากเท่ากับที่เราใช้ในการสื่อสารในปัจจุบัน ไม่ใช่เพื่อให้เป็นไปตามตัวอักษรอย่างมาก แต่เพื่อ
แสดงความจริงในรูปแบบบทกวีหรืออุปมา ตัวอย่างได้แก่ อุปมา^{๑๔} (ฮีบรู 12:29) อุปมา^{๑๕} (อพยพ 24:17)
อติพจน์^{๑๖} (ผู้วินิจฉัย 7:12) บุคลาธิษฐาน^{๑๗} (สุภาพิต 1:20-33) นามนัย^{๑๘} (สดุดี 51:18) สัมพจน์^{๑๙} (ปฐมกาล 3:19; มาระโก 1:5)

^{๑๔} อุปมา (metaphor) หมายถึง การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับสิ่งอื่นที่มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกัน โดยไม่ใช้คำว่า “เหมือน” [ผู้แปล]

^{๑๕} อุปมา (simile) หมายถึง การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับสิ่งอื่น โดยใช้คำว่า “เหมือน” [ผู้แปล]

^{๑๖} อติพจน์ (hyperbole) หมายถึง การอุปมาเกินจริงเพื่อเร้าความรู้สึก [ผู้แปล]

^{๑๗} บุคลาธิษฐาน (personification) หมายถึง การอุปมาเป็นตัวบุคคล [ผู้แปล]

^{๑๘} นามนัย (metonymy) หมายถึง การใช้สิ่งที่เกี่ยวข้องกับสิ่งหนึ่งแทนค่านั้น เช่น มงกุฏ แทนพระราชอำนาจ [ผู้แปล]

^{๑๙} สัมพจน์ (synecdoche) หมายถึง การเปรียบเทียบโดยใช้ส่วนหนึ่งเพื่อหมายถึงทั้งหมด หรือทั้งหมดเพื่อหมายถึงบางส่วน [ผู้แปล]

(1พงศ์ษัตริย์ 18:27; 22:15)

รูปแบบ (ลักษณะ) การประพันธ์ พระคัมภีร์มีรูปแบบการประพันธ์ที่สังเกตได้ง่ายมากมาย เช่น ประวัติศาสตร์ บทกวี วรรณกรรมภูมิปัญญา การพยากรณ์ การเทศนาและการสอน การทราบรูปแบบการประพันธ์จะช่วยให้เกิดความเข้าใจข้อความนั้นๆ เช่น วลีหนึ่งในวิวรณ์มีแนวโน้มที่จะเป็นสัญลักษณ์มากกว่าวลีนั้นในหนังสือกิจการ

ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมของพระคัมภีร์ ชื่อ สิ่งของ สถานที่และเหตุการณ์มากมายจะไม่ชัดเจนเมื่อไม่มีความรู้ในเรื่องเหล่านี้

การตีความอุปมา อุปมาเป็นเรื่องราวชีวิตประจำวันที่เกิดขึ้นจริงที่บอกเล่าเพื่ออธิบายความจริงสำคัญอย่างหนึ่ง โดยทั่วไป รายละเอียดไม่มีความหมายในตัวของมันเองแต่ใส่เข้าไปเพียงเพื่อทำให้เรื่องมีความสมจริง การใส่ความหมายทางคำสั่งสอนเข้าไปในรายละเอียดทุกอย่างนั้นไม่ถูกต้องเว้นแต่พระคัมภีร์ได้ทำเช่นนั้น

การตีความแบบ แบบเป็นสิ่งที่อยู่ในพระคัมภีร์เก่าซึ่งมีอยู่จริง แต่เป็นเงาหรือบอกล่วงหน้าถึงความจริงที่ถาวรและยิ่งใหญ่กว่าในพระคัมภีร์ใหม่ ผู้ศึกษาไม่สามารถประดิษฐ์แบบขึ้นมา เพราะแบบๆ หนึ่งเกิดจากความตั้งใจและพระประสงค์ของพระเจ้า แบบที่แท้จริงนั้นมีอยู่ไว้ในพระคัมภีร์ใหม่หรืออาจชี้ให้เห็นจากเนื้อหาพระคัมภีร์ใหม่ในเรื่องแบบ

ตัวอย่าง - มัทธิว 28:19

เราสามารถเข้าใจหลักการตีความพระคัมภีร์เหล่านี้ได้โดยศึกษาคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่พูดเมื่อบัพติศมาจากมัทธิว 28:19 ในข้อพระคัมภีร์นั้น พระเยซูทรงบัญชาสาวกของพระองค์ให้บัพติศมา “ในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์” ต่อมาเราพบเหล่าสาวกบัพติศมา “ในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์” (กิจการ 2:38; 8:16; 10:48; 19:5; 22:16) เราจะตีความถ้อยคำในมัทธิว 28:16 ว่าอย่างไร

ด้วยการใช้หลักการของวิทยาแห่งการแปล เราควรตีความข้อพระคัมภีร์นี้ตามตัวอักษร โดยขอให้พระเจ้าช่วยให้เข้าใจความหมายโดยพระวิญญาณของพระองค์ และเชื่อว่าพระองค์ทรงประสงค์ให้เราเข้าใจความหมาย นอกจากนี้ ข้อพระคัมภีร์ตีความข้อพระคัมภีร์ ดังนั้นหนังสือกิจการจึงแสดงวิธีที่อัครสาวกตีความและเชื่อฟังข้อพระคัมภีร์นี้ ข้อความอื่นๆ แสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ (อิสยาห์ 9:6; 2โครินธ์ 3:17; โคลโลสี 2:9) และพระนามของพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์คือพระเยซู (มัทธิว 1:21; ยอห์น 5:43; 14:26)

เนื่องจากพระคัมภีร์มีความสอดคล้องกัน เราหาคำอธิบายที่จะทำให้มัทธิวและกิจการสอดคล้องกัน เราปฏิเสธข้อโต้แย้งใดๆ ที่ยอมรับข้อขัดแย้ง เช่น “ผมยอมรับพระคำของพระเยซูดีกว่าถ้อยคำของเปโตร”

ไม่มีคำสั่งสอนใดขึ้นอยู่กับข้อความเดียว ดังนั้นเราไม่อาจกำหนดศาสนาศาสตร์ของเราตามมัทธิว 28:19 เท่านั้น โดยไม่พิจารณาถึงข้อความอื่นๆ ตามจริงแล้ว เนื่องจากข้อความมากมายกล่าวถึงการบัพติศมาในพระนามของพระเยซู เมื่อพิจารณาข้อความอื่นๆ แล้ว มัทธิว 28:19 เป็นข้อความที่อ้อมค้อมมากกว่า

ท้ายสุด เราจะสามารถใช้กฎเรื่องเหตุผลและอธิษฐานจนได้คำอธิบายที่มีเหตุผลได้

ในการใช้วิธีแปลตามตัวอักษร มีปัจจัยสำคัญหลายประการ การศึกษาคำจะแสดงให้เห็นความหมายที่แท้จริงของบัพติศมา นาม พระบิดา พระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่น พระวิญญาณบริสุทธิ์ มีความหมายตามตัวอักษรว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์เดียว นั่นคือ พระเจ้าพระองค์เอง การวิเคราะห์ไวยากรณ์แสดงให้เห็นว่า นาม เป็นเอกพจน์ ซึ่งชี้ให้เห็นนาม

^{๑๓} การแฝงนัย (irony) หมายถึง การพูดประชด การเหน็บแนม [ผู้แปล]

สูง สุ ด ข อ ง พ ร ะ อ ง ค์ ผู้ ท ร ู ง เ ป็ น
พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณในเวลาเดียวกัน

ในเรื่องภูมิหลัง พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกที่ใกล้ชิดของพระองค์ซึ่งเป็นชาวยิวที่เชื่อพระเจ้าองค์เดียวอย่างเคร่งครัด พระองค์ไม่ทรงพยายามที่จะเปิดเผยความคิดใหม่เกี่ยวกับสภาพของพระเจ้าต่อพวกเขา และพวกเขาไม่ได้รับเช่นนั้น พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาจะเข้าใจคำศัพท์ที่พระองค์ทรงใช้

ในเรื่องบริบท พระเยซูตรัสว่าพระองค์ทรงมีฤทธิ์เดชอำนาจทั้งปวง (ข้อ 18) ดังนั้น บัพติศมาผู้เชื่อในพระนาม (ข้อ 19) และสอนบัญญัติของพระองค์ให้กับพวกเขา (ข้อ 20) เนื่องจากพระเยซูตรัสถึงฤทธิ์เดชของพระองค์ ผู้ติดตามของพระองค์ และ บัญญัติของพระองค์ พระองค์ตรัสถึงพระนามของพระองค์อย่างเห็นได้ชัด ข้อความที่สอดคล้องกับคำบัญชาเดียวกันนี้กล่าวถึงพระนามของพระเยซู (มาระโก 16:17; ลูกา 24:47) บริบททั้งหมดชี้ให้เห็นว่าพระนามที่มีทิว 28:19 กล่าวถึงก็คือ พระเยซู

ตัวอย่างนี้ชี้ให้เห็นความสำคัญของการศึกษาพระคัมภีร์

ทดสอบความรู้

จับคู่สิ่งอ้างอิงต่อไปนี้กับคำอธิบาย

- | | |
|------------------------|-----------------|
| ก. พระคัมภีร์ฉบับศึกษา | จ. สมุดแผนที่ |
| ข. ศัพท์สัมพันธ์ | ฉ. ข้ออธิบาย |
| ค. สิ่งช่วยศึกษาคำ | ช. ฉบับแปลต่างๆ |
| ง. พจนานุกรมพระคัมภีร์ | |

- _____ 1. พจนานุกรมอธิบาย พจนานุกรมเฉพาะทาง พจนานุกรมแบบบรรทัดต่อบรรทัด และหนังสืออ้างอิงอื่นๆ ที่พาดพิงถึงภาษาดั้งเดิม
- _____ 2. พระคัมภีร์ฉบับต่างๆ ที่มีค่าให้เลือกและความหมายในระดับต่างกัน
- _____ 3. หนังสืออธิบายและอธิบายข้อความจากพระคัมภีร์
- _____ 4. พระคัมภีร์ ซึ่งมี ข้อ ความ อ้างอิง ด้าน ข้าง แผนที่ ศัพท์สัมพันธ์ โครงร่าง และสิ่งช่วยเหลืออื่นๆ
- _____ 5. หนังสือแผนที่ในสมัยพระคัมภีร์
- _____ 6. หนังสือศึกษาที่ให้ข้อมูลที่ครอบคลุมเกี่ยวกับหัวข้อจากพระคัมภีร์
- _____ 7. หนังสือที่แสดงรายการข้อพระคัมภีร์ที่มีค่าๆ หนึ่งปรากฏอยู่

ประยุกต์ใช้

เลือกใช้จุดหมายของเปาโลถึงทิตัสหรือหนังสืออื่นจากพระคัมภีร์ตามใจคุณ และเริ่มศึกษาหนังสือนั้น ทิตัสจะเป็นหนังสือเริ่มต้นที่ดีเพราะสั้นแต่มีข้อความที่ดีและน่าสนใจ

เพิ่มพูนความรู้

ก่อนที่จะไปในบทที่เก้า ให้ใช้พจนานุกรมใดๆ เพื่อหาความหมายของคำต่อไปนี้ ให้เขียนแต่ละคำบนกระดาษแผ่นหนึ่ง และอธิบายความหมายของแต่ละคำ ได้แก่ แบ่ง (divide) ประกาศ (declare) เทศนา (preach) สอน (teach) อธิบาย (expound) ได้แย้ง (debate) คำสั่งสอน (doctrine) หลักการ (ที่ไร้ข้อพิสูจน์) (dogma)

9 ใช้พระวจนะอย่างถูกต้อง

“เพราะว่าข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้นให้ท่านทั้งหลายฟัง”

กิจการ 20:27

เริ่มด้วยข้อพระคัมภีร์

โรม 10:13-18

1โครินธ์ 1:17-25

2ทิโมธี 3:15; 4:2

เปาโลเขียนถึงทิโมธีว่า ผลลัพธ์อย่างหนึ่งของการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าคือทักษะในการ “ใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง”^{๑๔} (2ทิโมธี 2:15) ในปัจจุบัน บางคนคิดว่า “ใช้...อย่างถูกต้อง” บอกเป็นนัยว่าพระคัมภีร์บางส่วนไม่เหมาะสมกับศาสนาคริสต์ในปัจจุบันอีกต่อไป พวกเขาที่กักเอาว่าต้องใช้เวลาในการศึกษา มากกว่าจะสามารถคิด (แบ่ง) พระคัมภีร์ส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องเหล่านั้นออกไปได้ ในบทนี้ เราจะทราบว่า “ใช้...อย่างถูกต้อง” แท้จริงแล้วหมายความว่าอย่างไร

การประกาศพระวจนะ

เปาโลเขียนว่าเขาไม่หยุดยั้งที่จะกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้น (กิจการ 20:27) เปาโลรู้สึกว่าการประกาศพระวจนะของพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญ [ในอดีต] และยังคงสำคัญอยู่ [ในปัจจุบัน]

มีคำมากมายที่ใช้ในพระคัมภีร์ที่แสดงให้เห็นว่าจะต้องประกาศพระวจนะอย่างไร

- **เทศนา** คริสตจักรยุคแรกซึ่งกระจัดกระจายไปเพราะการข่มเหง “เที่ยวประกาศพระวจนะ” (กิจการ 8:4)
- **สอน** เมื่อรับเชื่อแล้ว เปาโล “สั่งสอน...ในที่ประชุม และตามบ้านเรือน” (กิจการ 20:20)
- **สอนให้ละอาย** สามีและภรรยา อควิลลาและปริสซิลลาพบผู้เทศนาที่มีไหวพริบดีที่ชื่ออปอลโล ผู้ซึ่งมีชื่อเสียงเพราะมีความรู้ในพระคัมภีร์ และพวกเขา “รับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ละอายขึ้น” (กิจการ 18:26, *พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับแปลเก่า*)

- **โต้แย้ง** เปาโล “กล่าวโต้แย้ง” กับคนเคร่งครัดศาสนาในสมัยของเขาในเรื่องคำสั่งสอน (กิจการ 19:8-9)

ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใด เป็นคำพูดหรือตัวหนังสือ ไม่ว่าจะให้คำแนะนำเพื่อการดำเนินชีวิตที่ขอบพระทัยพระเจ้าหรือโต้แย้งคำสั่งสอนเท็จ เราจะต้องประกาศพระวจนะของพระเจ้าแก่มนุษย์ทั้งปวง

ความปิติยินดีในการประกาศพระวจนะ

มีความปิติยินดีเกิดขึ้นจากการประกาศพระวจนะของพระเจ้า แม้แต่การข่มเหงก็ไม่อาจทำลายความปิติยินดีนั้นได้ (กิจการ 13:49-52) เปาโลเขียนจดหมายประกาศทางของพระเจ้าแก่คริสตจักรเมืองโครินธ์ที่ทำให้พวกเขา “เสียใจ” และเขา [เปาโล] ยอมรับว่าเขา “เสียใจ” เพราะน้ำเสียงของจดหมาย แต่เมื่อจดหมายนั้นพิสูจน์ว่านำมาซึ่งการกลับใจใหม่ ทำให้ชาวโครินธ์

^{๑๔} วลี “ใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” ในภาษาอังกฤษเขียนว่า “rightly dividing the word of truth” ซึ่งอาจแปลได้ว่า “แบ่งพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” [ผู้แปล]

เปลี่ยนแปลงไป เปาโลจึงเขียนว่า “แต่บัดนี้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี มิใช่เพราะท่านเสียใจ แต่เพราะความเสียใจนั้นทำให้ท่านกลับใจใหม่” (2โครินธ์ 7:9)

ในการทำงานเดียวกัน ผู้ประกาศคนหนึ่งรู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างมากเมื่อหลังจากเขาเทศนาจบ คนบาปได้กลับใจใหม่ เช่นเดียวกัน ศิษยาภิบาลรู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างมากเมื่อเห็นว่าคำเทศนาและการสอนพระคัมภีร์ของพวกเขาทำให้ชีวิตของสมาชิกเปลี่ยนแปลง ครูสอนโรงเรียนวันอาทิตย์รู้สึกถึงความปีติยินดีอย่างมากเมื่อนักเรียนคนหนึ่งของเขาเริ่มแสดงให้เห็นการเติบโตในทางฝ่ายวิญญาณ ผู้ทำการแผนกอนุชนมีความยินดีเมื่อเห็นการกบฏเปลี่ยนเป็นการยอมจำนนเนื่องจากพวกเขาพยายามประกาศพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้า พ่อแม่รู้สึกถึงความปีติยินดีอย่างมากมายเมื่อลูกรู้สึกว่าแสวงหาเพื่อจะรู้จักกับพระเจ้าที่เขาหรือเธอได้ประกาศต่อพวกเขา คริสเตียนทุกคนที่นับบนโซฟา กับเพื่อน และประกาศพระวาระของพระเจ้าแก่เขาจะรู้สึกถึงความปีติยินดีที่ท่วมทับเมื่อเพื่อนคนนั้นให้ชีวิตของตนต่อพระเยซูคริสต์อันเนื่องจากการประกาศนั้น

หญิงสาวคนหนึ่งซึ่งได้ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเวลาหลายปีไปหาศิษยาภิบาลของเธอ และกล่าวว่า “ดิฉันไม่รู้สึกมีความสุขอีกต่อไป” เมื่อเห็นว่าไม่มีเหตุผลที่ชัดเจนว่าทำไมเธอจึงไม่มีความสุข ศิษยาภิบาลผู้ชาญฉลาดตรวจสอบนิสัยทางฝ่ายวิญญาณของเธอ และพบว่าเธอไม่เคยนำวิญญาณมาหาพระเจ้าเลย เขาจึงสนับสนุนให้เธอใช้กำลังของเธอทั้งหมดเพื่อวิญญาณหนึ่งและตั้งใจว่าจะนำวิญญาณนั้นมาให้ได้ภายในหนึ่งปี

เธอทำเช่นนั้น และภายในเวลานั้น นำเพื่อนคนหนึ่งมาหาพระเจ้าได้ ผลลัพธ์คือความสุขที่เธอไม่เคยรู้จักมาก่อน เธอกลับมาเป็นผู้นำวิญญาณมาหาพระเจ้าอยู่เสมอ เป็นผู้ประกาศพระวาระอย่างแท้จริง และไม่เคยกลับไปทุกข์เหมือนแต่ก่อนอีกต่อไป

จุดมุ่งหมายของการประกาศพระวาระ

อย่างไรก็ตาม วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายที่สำคัญที่สุดของคริสเตียนที่ตั้งใจจะประกาศพระดำริของพระเจ้าไม่ใช่ความรู้สึกปีติยินดีส่วนตัว แต่เพื่อส่งผลให้ปลายทางของผู้ฟังเปลี่ยนแปลงไป เราอยากจะช่วยให้นิสัยหรือความประพฤติประจำวันของผู้ฟังเปลี่ยนแปลงไปในชีวิตนี้ แต่ที่สำคัญที่สุด เราประกาศพระวาระของพระเจ้า โดยหวังที่จะช่วยวิญญาณให้รอดจากนรก

มีคำสั่งสองข้อในพระคัมภีร์ที่ควรค่าแก่การตรวจสอบอย่างใกล้ชิด คำสั่งแรกเป็นคำสั่งของพระคริสต์เกี่ยวกับพระองค์เองว่า ทรงเป็นทางแห่งความรอด พระเยซูทรงเปรียบพระองค์เองเหมือนกับ “ประตู” และผู้ที่ “มิได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร” (ดูยอห์น 10:1-10) คำสั่งที่สองคือว่า “พระเจ้าจึงทรงโปรดช่วยคนทั้งหลายที่เชื่อนั้นให้รอดโดยคำเทศนาที่เขาถือว่าโง่” (1โครินธ์ 1:21, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับแปลเก่า) เราจะศึกษารายละเอียดกันต่อไป

พระเจ้าผู้ทรงสมควรแก่การประกาศ

คริสตจักรหลายแห่งมีแนวโน้มที่น่ากลัวที่จะลดพระเยซูให้เป็นเพียงพระคริสต์องค์หนึ่ง ไม่ใช่พระคริสต์องค์เดียว ผู้รับใช้ที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งเคยให้สัมภาษณ์ทางสื่อกระจายเสียงทั่วประเทศ สมาชิกผู้ฟังคนหนึ่งถามเขาว่าทุกคนต้องได้รับความรอดในแบบเดียวกับที่เขาได้รับหรือไม่ คำตอบของเขากลายเป็นการปฏิเสธไม่เชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า

เขากล่าวว่าไม่มีใครต้องได้รับความรอดแบบเดียวกับที่เขาได้รับ และกล่าวต่อไปเพื่อบรรยายถึงหน้าที่ของพระคริสต์ในเรื่อ ง ค ว า ม ร อ ด เข า อธิบายว่า พระเยซูเป็น “แสงที่ยิ่งใหญ่” ซึ่งมีแสง “แตกกระจาย” หรือ “แสงที่เล็กกว่า” มากมาย ถ้าคนหนึ่งไม่สามารถเข้าใจความสว่างของ “แสงที่โชติช่วง” ได้แต่มุ่งสนใจที่ “แสงที่เล็กกว่า” หนึ่งแสงในหมู่แสงจำนวนมาก ก็ให้เป็นเช่นนั้น เขารู้สึกว่าทราบเท่าที่แสงที่เล็กกว่าขึ้นไปพระเจ้า ก็ไม่ค่อยสำคัญต่อพระเจ้าหากมนุษย์ไม่สามารถยอมรับพระเยซูคริสต์ว่าเป็น “แสงสว่าง” เดียวได้

อย่างไรก็ตาม ขอให้เราเข้าใจอย่างชัดเจนว่า พระเยซูคริสต์ไม่ใช่หนึ่งในหลายๆ แต่พระองค์ทรงเป็นพระบุตรเพียงองค์เดียว พระฉายเดี่ยวของพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว (ดูยอห์น 3:16; ฮีบรู 1:3)

พระเยซูตรัสถึงพระองค์เองว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา” (ยอห์น 14:6) จากคำสั่งสอนทั้งหมดที่พระวจนะของพระองค์ให้กับเราเพื่อประกาศแก่โลก อาจไม่มีสิ่งใดสำคัญมากไปกว่าการประกาศว่าพระองค์เป็นใคร นั่นคือ องค์พระเยซูคริสต์เจ้า คำถามที่พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกของพระองค์ยังคงเป็นคำถามที่ถามคนทั้งหลายในทุกวันนี้ว่า “แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นใคร” และคำตอบในปัจจุบันก็ต้องเป็นเหมือนคำตอบที่เปโตรให้ว่า “พระ องค์ ทรง เป็น พระ คริส ต์ พระ บุ ตร ร ช อง พ ระ เจ้ า ผู้ ทรง พระชนม์อยู่” (ดูมัทธิว 16:15-16)

แบบแผนในการประกาศพระวจนะ

หากคริสเตียนตัดสินใจว่าเขาจะเป็นผู้ประกาศพระวจนะแต่เริ่มต้นโดยไม่มีแผนการ มีแต่เพียงความตั้งใจที่จะประสบความสำเร็จเท่านั้น เขาอาจทำได้ดี แต่เขาอาจล้มเหลวได้ด้วย เพราะความตั้งใจที่ปราศจากแผนการ จุดประสงค์หรือเป้าหมายมักจะจบลงด้วยความอึดอัด คำแนะนำบางประการอาจช่วยจัดระเบียบวิธีการประกาศพระวจนะของพระเจ้าได้

ใครสามารถประกาศพระวจนะของพระเจ้าได้ คุณสามารถทำได้และคุณควรจะทำ พระเจ้าทรงคาดหวังให้คุณ “ประกาศ” พระองค์ต่อโลกนี้ เป็นคำกล่าวที่จริงว่าถ้าพระเจ้าทรงมีพระหัตถ์ พระหัตถ์นั้นก็คือมือของคุณ ถ้าพระเจ้าทรงมีพระบาท พระบาทนั้นก็คือเท้าของคุณ และถ้าพระเจ้าทรงมีพระโอษฐ์ พระโอษฐ์นั้นก็คือปากของคุณ โรงเรียนในปัจจุบันจะไม่ประกาศพระวจนะของพระองค์ หน่วยงานรัฐบาลจะไม่ประกาศพระวจนะของพระองค์เช่นกัน การประชุมคริสตจักรอาจประกาศพระ องค์ แต่ ป ร ะ ก า ศ กั บ บุ ค ค ล ที่ เ ข้ า ร ่วม ก าร ป ะ ชุ ม นั้น เ ท้ า นั้น ถ้าพระวจนะของพระองค์จะได้รับการประกาศออกไปสู่โลก ก็จะเป็นเพราะคนเช่นคุณ

บุคคลหนึ่งจะประกาศพระวจนะของพระองค์ได้ที่ไหน คริสเตียนทุกคนสามารถประกาศพระวจนะของพระองค์ได้ทุกที่ที่เขาไป เมื่อเขาโลเริ่มไปแต่ละบ้านเพื่อชมเชยคริสเตียน ทำให้พวกเขากระจัดกระจายไป แต่แม้ว่าคริสเตียนจะกระจัดกระจายไป พวกเขา “ก็เที่ยวประกาศพระวจนะ” (กิจการ 8:4) ทุกสถานที่ที่เป็นสถานที่ที่ดีที่จะบอกเรื่องพระเจ้ากับผู้ที่ไม่รอด

ในกิจการ 8 เราอ่านเกี่ยวกับการที่ฟีลิปได้ไปสะมาเรียและมีการฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่ เขาอาจไม่มีธรรมาสน์ แต่เขาทราบว่าจะประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไร ชาวสะมาเรียได้รับการอวยพรเพราะเขาทราบ

คริสเตียนสามารถประกาศพระวจนะให้กับใคร ให้กับทุกคน เปาโลกล่าวว่าเขา “เป็นหนึ่งทั้งพวกอาระยะและพวกอนารายชนด้วย เป็นหนึ่งทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย” (โรม 1:14) ทุกคนต้องได้ยินพระกิตติคุณและคริสเตียนมีหน้าที่เทศนาพระวจนะของพระเจ้าแก่ทุกคน ไม่ว่าจะมีความเชื่อชาติหรือสถานะอย่างไร

ประกาศพระวจนะด้วยความมั่นใจ แม้ในขณะที่เป็นนักโทษ เปาโลสามารถประกาศพระวจนะของพระเจ้าได้ด้วย ความมั่นใจ (กิจการ 18:31) เมื่อบุคคลหนึ่งพูดกับคนอื่นในเรื่องวิญญาณของพวกเขา บุคคลนั้นควรจะมี ความเชื่อ มั่นใจว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยในความพยายามของเขาและผลลัพธ์จะเกิดขึ้น พระเจ้าจะทรงยืนยันพระวจนะของพระองค์ “พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และพระเป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขาและทรงสนับสนุนคำสอนของเขา โดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น” (มาระโก 16:20)

ประกาศด้วยใจกล้าหาญ หลังจากเผชิญหน้ากับปรุโรหิตและผู้อาวุโสเพื่อประกาศพระเยซูแล้ว เปโตรและยอห์น และคนที่อยู่ด้วยที่เหลือทั้งหมดเริ่มอธิษฐาน พวกเขาขอให้พระเจ้าให้ความกล้าหาญกับพวกเขา และพวกเขาขอให้พระองค์ประทานให้โดยแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ (กิจการ 4:29-30) “เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว...คนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ” (กิจการ 4:31)

พวกเขาขอหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ไม่ยากสำหรับคริสเตียนที่จะกล่าวหาเมื่อเห็นได้ชัดว่าฤทธิ์เดชของพระเจ้ากำลังทำการเพื่อเขา อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าตอบสนองต่อการอธิษฐานของพวกเขาโดยให้พวกเขาประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการ “ประกอบด้วย” นั้นทำให้เขาพูดด้วยใจกล้าหาญ”

ความกล้าหาญในการกล่าวพระวจนะของพระเจ้านี้ไม่ได้มาด้วยการพัฒนาภาพลักษณ์ของตนเท่านั้น แต่ด้วยการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นเพราะการเชื่อฟังพระวจนะและสัญญาของพระเจ้าเท่านั้น

ประกาศพระวจนะด้วยฤทธิ์เดช ดูเหมือนเปาโลไม่ได้ใช้เวลาฝึกหัดวิธีการพูดของเขามากนัก เขาไม่ได้ใช้เวลาในการแต่งคำใหม่และ “ตั้งดูความสนใจ” แต่เขากล่าวว่า “คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้าไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญา แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณและพระเดชานุภาพเพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า (1โครินธ์ 2:4-5)

เราไม่ควรจะกังวลเกี่ยวกับการสร้างความประทับใจด้วยการใช้ถ้อยคำของเรา เราควรจะมีใจว่าฤทธิ์เดชของพระเจ้าอยู่กับถ้อยคำของเรา

ใช้ (แบ่ง) หรือประกาศพระวจนะ

จนถึงตอนนี้ บทนี้ให้คำแนะนำในเรื่องการประกาศพระวจนะของพระเจ้า หัวข้อของบทนี้คือ “ใช้พระวจนะอย่างถูกต้อง” คำว่า “ใช้”^{*} มาจากภาษากรีกว่า *ออร์ธอทอเมโอ* (*orthotomeo*) ซึ่งแปลว่า “จำแนก” (อธิบาย) (ข้อความของพระเจ้า) อย่างถูกต้อง”

บางคนเชื่ออย่างผิดๆ ว่า พระคัมภีร์หลายส่วนไม่มีความสำคัญอีกต่อไป พวกเขาเชื่อว่าบางส่วนของล้าสมัย จึงใช้เวลามากในการพยายามที่จะแยกแยะส่วนใดใช้ได้กับปัจจุบันและส่วนใดใช้ไม่ได้ เช่น กลุ่มหนึ่งตัดพระคัมภีร์เก่าทิ้งทั้งหมดโดยถือว่า “ไม่ใช่สำหรับพวกเราในปัจจุบัน” อีกกลุ่มตัดข้อความสำคัญในพระคัมภีร์ใหม่ในเรื่องของประทานฝ่ายพระวิญญาณทิ้ง โดยอ้างว่าของประทานเหล่านั้น “ไม่ใช่สำหรับคริสตจักรในปัจจุบัน” แต่อีกกลุ่มหนึ่งพยายามที่จะอธิบายว่าเปาโลเป็นคนที่เห็นว่าเพศชายเหนือกว่าเพศหญิง และประกาศว่าคำสอนของเขาทั้งหมดที่เกี่ยวกับผู้หญิง “ไม่ใช่สำหรับคริสตจักรในปัจจุบัน” แต่คริสเตียนแท้จริงทุกคนต้องเชื่อว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม” (2ทิโมธี 3:16)

เปาโลหนุนใจทิโมธีให้ศึกษาเพื่อที่เขาจะสามารถ “ใช้ (พระวจนะของพระเจ้า) อย่างถูกต้อง” เนื่องจากการใช้ (*ออร์ธอทอเมโอ*) หมายถึง “การอธิบาย” ทำไมเปาโลจึงไม่ใช่คำที่มีความหมายว่า “การอธิบาย” เลย เขาอาจใช้คำอีกคำหนึ่งที่มีความหมายชัดเจน แต่การใช้คำว่า “ใช้” นี้เพิ่มเอกลักษณ์ให้แก่ข้อพระคัมภีร์

อดัม คลาร์ก กล่าวถึงเรื่องนี้ในข้ออธิบายของเขา “ดังนั้น เราสามารถเข้าใจว่า ด้วย ‘ใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง’ เขา [เปาโล] สามารถดำเนินต่อไปในคำสั่งสอนที่แท้จริงและสอนคำสั่งสอนนั้นให้กับทุกคน และตามความเปรียบขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยให้อาหารแต่ละส่วนกับแต่ละคนอย่างเหมาะสม ได้แก่ นมแก่ทารก อาหารแข็งแก่ผู้ที่เติบโตเต็มที่ การปลอบโยนแก่ผู้ที่เศร้าใจ การว่ากล่าวแก่ผู้ที่ไม่ทำตามกฎระเบียบและไม่เอาใจใส่ นั่นคือว่า หากความจำเป็นของผู้ฟังของเขาและเทศนาเพื่อที่จะตอบสนองต่อความจำเป็นเหล่านั้น”

“คนงาน” ที่ฉลาดจะรู้ว่าจะให้พระคัมภีร์ส่วนใดกับผู้อื่นเมื่อเขาพยายามช่วยเหลือคนเหล่านั้น พระคัมภีร์เตือนเราให้เตรียมตัวเพื่อให้ “เหตุผลเกี่ยวกับความหวัง” ที่อยู่ภายในเรา (1เปโตร 3:15, *พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับมาตรฐาน 2002*)

^{*} คำว่า “ใช้” ในวลี “ใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” มาจากภาษาอังกฤษว่า “dividing” ซึ่งโดยปกติ แปลว่า “แบ่ง”

สำหรับผู้ที่ยังไม่เชื่อ มีข้อพระคัมภีร์ที่จะทำให้ความเบิกบานใจ สำหรับผู้ที่โกรธ มีข้อพระคัมภีร์ที่จะทำให้พายุสงบ สำหรับผู้เขลา มีข้อพระคัมภีร์ที่จะทำให้ความเข้าใจ สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อฟัง มีคำว่าการว่า สำหรับผู้ที่เศร้าใจ มีคำปลอบโยน คริสเตียนที่ฉลาดควรจะศึกษาเพื่อจะมีความรู้ในพระคัมภีร์อย่างแท้จริง สามารถให้พระคัมภีร์ส่วนที่จำเป็นต่อมนุษย์ทุกคนได้

การประกาศพระวจนะทั้งหมด

ประการแรก บุคคลคนหนึ่งต้องศึกษาพระวจนะ “ทั้งหมด” เขาจึงจะสามารถประกาศ “พระดำริทั้งปวงของพระเจ้า” เหมือนเช่นที่เปาโลกระทำได้ (กิจการ 20:27)

ควรจะหลีกเลี่ยง“การเน้นหัวข้อหนึ่งหัวข้อใด” หากไม่ศึกษาอย่างถูกต้อง บุคคลหนึ่งอาจคล่องในการพูดคุยถึงคำสั่งสอนเรื่องหนึ่ง แต่ไม่มีความเข้าใจในเรื่องอื่นๆ หากเป็นเช่นนั้น ผู้ที่เป็นพยานจะพยายามหันบทสนทนาเข้าไปในเรื่องที่เขาสามารถสนทนาได้อยู่เสมอ หากผู้ที่ฟังคำพยานถามคำถามหลายข้อโดยไม่ได้รับคำตอบ เขาจะไม่สนใจในการพูดคุยนั่นอีกต่อไป ดังนั้น คริสเตียนที่แท้จริงจะต้องศึกษาพระวจนะ “ทั้งหมด” ของพระเจ้า

ซี เอช สเปอริจัน ชี้แนะไว้ใน *Lectures To My Students* ว่า “มนุษย์คนหนึ่งควรหาความรู้ทั้งหมดที่เขาสามารถทำได้ แต่ในการหาความรู้ของเขานั้น จะต้องไม่ลืมที่จะหาความรู้ที่สำคัญที่สุด นั่นคือ ความรู้เกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้า” เขาแนะนำว่า “แต่อย่าลืมว่าพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่สำคัญที่สุด” ไม่ใช่เพียงพระคัมภีร์บางส่วนของเท่านั้น แต่พระคัมภีร์ทั้งหมด

มีเรื่องราวเกี่ยวกับชายคนหนึ่งซึ่งถูกนำไป ณ สถานที่แขวนคอในประเทศอังกฤษหลายปีมาแล้ว เขาเป็นอาชญากรที่สมควรได้รับโทษอย่างไม่ต้องสงสัย กฎหมายกำหนดให้บาทหลวงตามเขาไปยังสถานที่แขวนคอ บาทหลวงเดินตามหลังไป อ่านและท่องข้อพระคัมภีร์ที่เลือกมาจากพระคัมภีร์ บางข้อมีเนื้อหาเกี่ยวกับนรก เมื่อไปถึงสถานที่แขวนคอ นักโทษคนนั้นมีโอกาสพูดคำสุดท้ายซึ่งมีความว่าดังนี้ “ถ้าผมเชื่อทุกอย่างที่คุณบอกว่าคุณเชื่อจริงๆ แล้ว ถ้าผมเชื่อว่ามีนรกจริงๆ แล้ว ผมจะคุกเข่าคลานไปทั่วอังกฤษ เพื่อเตือนคนทั้งหลายเกี่ยวกับสถานที่นั้น”

ความรู้ที่ผิวเผินเกี่ยวกับบางเรื่องในพระคัมภีร์อาจแสดงให้คนบาปเห็นว่า เราไม่รู้จริงๆ ว่าพระคัมภีร์ทั้งหมดมีความสำคัญต่ อ ว อ ย่ า ง เ ช่ น นั้ น บ อ ก กั บ เ ข า ว่า พระคัมภีร์บางส่วนมีความสำคัญในขณะที่ส่วนอื่นๆ ไม่สำคัญ คนบาปคนหนึ่งจะรู้ได้อย่างไรว่าส่วนใดสำคัญและส่วนใดไม่สำคัญ เขาไม่สามารถรู้ได้ เขาจะเลิกสนใจการเป็นพยานที่ไม่น่าสนใจและไม่น่าเชื่อ

คริสเตียนทุกคนควรจะสามารถใช้พระวจนะของพระเจ้ากับทุกคนได้อย่างถูกต้อง เขาควรจะสามารถอธิบายถึงหัวข้อเรื่องการกลับใจใหม่ การให้อภัย การบัพติศมาในพระนามของพระเยซู การสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ การทรงรับคริสตจักรขึ้นไป ความบริสุทธิ์ ความรักฉันพี่น้อง สวรรค์ นรก มารและสภาพของพระเจ้า ถ้าคนๆ หนึ่งไม่ศึกษาเช่นนั้น ผลอาจเป็นว่าเขาจะไม่เป็นผู้ที่ “พอพระทัยพระเจ้า” หรือเขาจะ “ต้องอาย” ในท้ายที่สุด ผู้ซึ่งศึกษาอย่างดีและศึกษาพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมดจะ “เตรียมพร้อมเสมอที่จะอธิบายกับทุกคนที่ขอทราบเหตุผลเกี่ยวกับความหวังของพวกเขา” (1เปโตร 3:15, *พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับมาตรฐาน*)

ปิดท้ายเกี่ยวกับหลักการและคำสั่งสอน

ลักษณะของศาสนาคือการมีทางถูกต้องเพียงทางเดียว ความเชื่อทางศาสนาของคนๆ หนึ่งมีผลไปชั่ววันวันดังนั้น คนๆ หนึ่งจึงมีแนวโน้มที่จะยึดมั่นในความเชื่อทางศาสนาของตนมากกว่าอุดมการณ์อื่นใด

ความแตกต่างที่สำคัญระหว่างหลักการ (dogma) และคำสั่งสอน (doctrine) นั้นแยกแยะได้ยาก บางที คำอธิบายที่ดีที่สุดอาจเป็น คำสั่งสอนแสดงถึงการยอมรับความเชื่อหนึ่งที่คริสตจักรสอน ในขณะที่หลักการแสดงถึงคำสอนที่ถือว่าเป็นจริงและไม่อาจโต้แย้งได้

คำสั่งสอนเรื่องความรอดไม่อาจโต้แย้งได้ แต่การใช้หลักการบางครั้งเกี่ยวกับการสอนคำสั่งสอน โดยไม่มีข้อพิสูจน์จากพระคัมภีร์ แต่ประกาศว่าไม่อาจโต้เถียงได้ พระเยซูทรงวิจารณ์พวกฟาริสีเกี่ยวกับการกระทำเช่นนี้ว่า “เขานมัสการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาต่อว่าเป็นพระดำรัสสอนของพระเจ้า” (มาระโก 7:7)

หลักฐานที่แสดงว่าคริสตจักรยุคแรกตกอยู่ในอันตรายของการใช้นิสัยคล้ายคลึงกันพบอยู่ในคำเตือนของเปาโลต่อชาวโคโลสี “ถ้าท่านตายกับพระคริสต์พ้นจากวิญญานต่างๆ แห่งสากลจักรวาลแล้ว เหตุไฉนท่านจึงมีชีวิตอยู่เหมือนกับว่าท่านยังอยู่ฝ่ายโลก ยอมอยู่ใต้อาณัติต่างๆ อันเป็นหลักฐานและคำสอนของมนุษย์” (โคโลสี 2:20-22)

ขอยกตัวอย่างที่ไร้เหตุผลดังนี้ สมมุติว่าหญิงคนหนึ่งรู้สึกว่าการใส่ชุดกระโปรงลายจุดเป็นบาป หากเธอปฏิบัติตามความเชื่อมั่นนั้นจริง เธอจะไม่ใส่ชุดกระโปรงเช่นนั้นเลย ก็คงจะไม่เป็นไร อย่างไรก็ตาม ถ้าเธอเริ่มสอนสตรีคนอื่นๆ ว่าพวกเธอไม่อาจรับความรอดได้ถ้าใส่ชุดกระโปรงลายจุด หญิงคนนั้นก็จะสอนหลักการของตนเอง แทนที่จะประกาศพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้น เพราะ

ไ ม่ มี ช้ อ

พระคัมภีร์หนึ่งใดในพระคัมภีร์ที่เป็นหลักฐานยืนยันความคิดเช่นนั้น

การป้องกันที่ดีที่สุดเพื่อจะไม่ประกาศความเชื่อที่ผิดแทนคำสั่งสอนที่ถูกต้องคือการศึกษา ขอให้คริสเตียนทุกคนเข้าใจว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้เขาเป็นผู้ประกาศพระวจนะและให้เขาประกาศพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้น โดยใช้ส่วน [พระคัมภีร์] อย่างถูกต้องกับคนทั้งปวง

ทดสอบความรู้

ถูกหรือผิด

- _____ 1. การ “ใช้...อย่างถูกต้อง” .บอกเป็นนัยว่าพระคัมภีร์บางส่วนไม่เหมาะสมกับศาสนาคริสต์ในปัจจุบันอีกต่อไป
- _____ 2. มีเพียงวิธีเดียวในการประกาศพระวจนะของพระเจ้า
- _____ 3. มีความปีติยินดีเกิดขึ้นจากการประกาศพระวจนะของพระเจ้า
- _____ 4. วัตถุประสงค์ที่สำคัญที่สุดในการประกาศพระวจนะของพระเจ้าคือเพื่อส่งผลให้ปลายทางของผู้ฟังเปลี่ยนแปลงไป
- _____ 5. ความตั้งใจดีที่ปราศจากแผนการ จุดประสงค์หรือเป้าหมายมักจะจบลงด้วยความอึดอัด
- _____ 6. ถ้าพระวจนะของพระองค์จะได้รับการประกาศออกไปสู่โลก ก็จะเป็นเพราะคนเช่นคุณ
- _____ 7. การจำคุกของเปาโลหยุดยั้งเขาไม่ให้ประกาศพระวจนะของพระเจ้า
- _____ 8. เราควรศึกษาพระวจนะของพระเจ้าเพื่อที่เราจะสามารถ “ใช้...อย่างถูกต้อง”
- _____ 9. ถ้าคนๆ หนึ่งทราบวิธี “ใช้ (พระวจนะของพระเจ้า) อย่างถูกต้อง” ก็จะเป็นข้อความจากพระคัมภีร์ที่เหมาะสมกับการทดลองและสถานการณ์
- _____ 10. ความเชื่อทางศาสนาของคนๆ หนึ่งมีผลไปชั่ววันจันทร์

ประยุกต์ใช้

จงหาข้อความจากพระคัมภีร์สองข้อความที่สามารถสั่งสอน ปลูกโยนและทำทนายผู้เชื่อที่ถูกทดลองและทดสอบในแต่ละสถานการณ์ต่อไปนี้

การตายในครอบครัว	การเจ็บป่วยเรื้อรัง
การตกงาน	ยางรถยนต์แตก
ความเจ็บปวด	ความเหงา
เสียบ้านไปเพราะไฟไหม้	ความหุดหู่
ความเจ็บป่วย	ความโกรธ

ใช้หลักการที่เรารู้มาจากบทที่เจ็ดอีกครั้งเพื่อท่องจำข้อความเหล่านี้ เมื่อทำเช่นนั้น คุณจะพร้อมเสมอที่จะให้อภัยคำ
 หนุนใจและความหวังเมื่อคุณเผชิญหน้ากับผู้ที่กำลังเจ็บปวด

เพิ่มพูนความรู้

เขียนคำพยานส่วนตัวลงบนกระดาษและตั้งชื่อว่า “ทำไมฉันจึงเชื่อ
 พระวาระของพระเจ้า” บางครั้งเป็นการดีที่จะกล่าวแสดงความขอบคุณของเราต่อพระเจ้าและพระวาระของพระองค์ เมื่อแสดงคำ
 พยานแห่งความเชื่อของเรา เราจะมีคามเข้มแข็งในความเชื่อนั้น

กล้า” คำนำของสำนักพิมพ์ของ *The Amplified Bible* นิยามคำว่า **เชื่อและวางใจ** (believe) (ภาษากรีกว่า *πιστεύω* – *pisteuo*) เอาไว้ว่า “คำนั้นมีความหมายว่า ‘การยึดมั่น การเชื่อใจ การมีความเชื่อใน การพึ่งพา’ ดังนั้น ถ้อยคำที่ว่า ‘เชื่อและวางใจใน พระเยซูเจ้า...’ จึงหมายความว่า การมีความไว้วางใจว่าองค์พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดอย่างแท้จริง”

พจนานุกรม *Expository Dictionary of New Testament Words* ของไวน์ เขียนไว้ว่า *πιστεύω* หมายถึง “การเชื่อและวางใจ และได้รับการชักจูงให้เชื่อ ดังนั้นการมีความเชื่อมั่น การเชื่อใจในความหมายนี้ จึงแสดงถึง การไว้วางใจ ไม่ใช่เพียงแค่เชื่อว่าเป็นจริงเท่านั้น” (หน้า 118) พจนานุกรมดังกล่าวนิยามคำว่าความเชื่อ (belief) หรือ ความเชื่อ (faith) (ภาษากรีกว่า *πιστις* – *pistis*) ว่าหมายถึง “ความเชื่อที่มั่นคง ความเชื่อถือที่เกิดจากการได้ยินเป็นสำคัญ...องค์ประกอบหลักของความเชื่อในด้านที่เกี่ยวกับพระเจ้าที่มนุษย์มองไม่เห็น ซึ่งแตกต่างจากความเชื่อในมนุษย์นั้น เห็นได้ชัดเจนในการใช้คำนามนี้ [*πιστις*] และกริยา *πιστεύω* คำทั้งสองหมายถึง (1) ความเชื่อถือที่มั่นคง อันก่อให้เกิดการยอมรับการสำแดงของพระเจ้าหรือความจริง เช่น 2 เธสะโลนิกา 2:11, 12 (2) การยอมจำนนต่อพระเจ้า ยอห์น 2:11 (3) การกระทำที่เกิดจากการยอมจำนนนั้น 2 โครินธ์ 5:7 ... ทั้งหมดนี้ตรงข้ามกับความเชื่อตามการใช้ธรรมดาทั่วไป ซึ่งหมายถึงความเชื่อที่ดี โดยไม่จำเป็นต้องมีข้อพิสูจน์” (หน้า 411)

อีกนัยหนึ่ง ความเชื่อที่ช่วยให้รอดมีความหมายมากกว่าแค่ความรู้หรือการยอมรับทางใจ จริงๆ แล้ว ส่วนประกอบสำคัญของความเชื่อที่ช่วยให้รอดมีสามประการด้วยกัน ได้แก่ ความรู้ การยอมรับ และการเอาไปใช้

ประการแรก ในการมีความเชื่อในสิ่งหนึ่งสิ่งใด บุคคลคนหนึ่งจะต้องมีความรู้หรือความเข้าใจในระดับหนึ่งก่อน เขาจะต้องรู้สิ่งที่ตนประกาศว่าเชื่อ ในการมีความเชื่อที่ช่วยให้รอดนั้น เราไม่จำเป็นต้องเข้าใจทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้าหรือชีวิต แต่เราต้องตระหนักถึงความจำเป็นที่เราต้องได้รับความรอด และรู้ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดเดียวของเรา

ประการที่สอง การมีความเชื่อจะต้องเป็นการยอมรับหรือการรับทางใจ ความรู้เพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ เพราะบุคคลหนึ่งอาจเข้าใจบางอย่าง แต่ไม่เชื่อสิ่งนั้น นอกเหนือจากความเข้าใจแล้ว จะต้องมีการยอมรับว่าคำสอนนั้นถูกต้องด้วย

ประการสุดท้าย จะต้องเอาสิ่งที่เชื่อไปใช้หรือใช้ความจริงนั้น เราจะกระทำเช่นนั้นได้โดยการเชื่อฟังพระกิตติคุณของพระเยซู โดยการมีส่วนในพระองค์ โดยการอุทิศตัวเราต่อพระองค์อย่างแท้จริง และโดยการสร้างความสัมพันธ์ด้วยเชื่อใจ ยึดมั่น และไว้วางใจในพระองค์อย่างแท้จริง

พระคัมภีร์ให้ตัวอย่างมากมายเกี่ยวกับผู้ที่มีความเชื่อในพระคริสต์ในระดับหนึ่ง แต่พวกเขาไม่ได้รับความรอด (ดูมัทธิว 7:21-27; ยอห์น 2:23-25; 12:42-43; กิจการ 8:18-23; ยากอบ 2:19) บุคคลหนึ่งอาจมีความเชื่อในใจว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด แต่ไม่เชื่อฟังพระองค์ ไว้วางใจในพระองค์ หรืออุทิศตนต่อพระองค์จนได้รับความรอดได้

ข้อพระคัมภีร์จำนวนมากเน้นว่าความเชื่อฟังเป็นส่วนสำคัญของความเชื่อที่ช่วยให้รอด ความลึกลับเกี่ยวกับแผนการไถ่บาปของพระเจ้า ซึ่งคือคริสต์จักรนั้น “ทรงให้ชนชาติทั้งปวงได้เห็นประจักษ์ ... เพื่อให้เขาได้เชื่อ” (โรม 16:26) ” พระคุณของพระเจ้านำมาซึ่ง “ความเชื่อฟังในความเชื่อนั้น” (โรม 1:5) พระคริสต์ทรงกระทำการผ่านทางเปาโล “เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง” (โรม 15:18) บุโรหิตจำนวนมาก “ได้เชื่อฟังในศาสนา” (กิจการ 6:7, *พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับแปลเก่า*) ข้อความอื่นๆ อีกมากมายเน้นความจำเป็นของการเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า (ยอห์น 14:15, 23; 2 เธสะโลนิกา 1:7-10; ฮีบรู 5:9; 1 เปโตร 4:17; 1 ยอห์น 2:3-5; 5:1-3)

เมื่อพระเจ้าทรงส่งทูตแห่งความตายมายังบ้านเรือนแต่ละหลังในอียิปต์ ชาวอิสราเอลไม่ได้รับการคุ้มครองเนื่องจากความเชื่อทางใจของตนเพียงเท่านั้น พวกเขาต้องทาเลือดของลูกแกะบัสกาไว้ที่วงกบประตู (อพยพ 12) เมื่อพวกเขาได้แสดงความเชื่อของตนโดยการเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าเท่านั้น เขาจึงปลอดภัย

นักศาสนศาสตร์ตริก บอนฮอฟเฟอร์ กล่าวว่า “ผู้ที่เชื่อเท่านั้นคือผู้ที่เชื่อฟัง และผู้ที่เชื่อฟังเท่านั้นคือผู้ที่เชื่อ”

การใช้หรือการแสดงออกถึงความเชื่อที่แท้จริง

บทสรุปเกี่ยวกับความเชื่อที่ช่วยให้รอดนี้ขัดแย้งกับโรม 10 หรือ “ ถ้อยคำนั้นอยู่ในลิ้นของท่าน อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน’ (คือคำซึ่งก่อให้เกิดความเชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น) คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจว่า พระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ด้วยว่า ความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับสัจจะของพระเจ้าด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด...เพราะว่า ผู้ที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด” (โรม 10:8-10, 13)

บางคนแปลข้อความนี้เพื่อหมายถึงความรอดเกิดขึ้นโดยทันทีเมื่อคนๆ หนึ่งยอมรับด้วยใจว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากความตาย และสารภาพด้วยปากว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อย่างไรก็ตาม การแปลนี้ขัดแย้งกับความจริงว่าความเชื่อที่ช่วยให้รอดจะต้องมีการเอามาใช้และมีความเชื่อฟัง

หลายคนจะยอมรับด้วยปากว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และร้องออกพระนามของพระองค์ แต่มีเพียงผู้ที่ทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าเท่านั้นจึงจะรอดได้ (มัทธิว 7:21-23) แม้แต่ผีมารก็รู้ว่าพระเยซูทรงพระชนม์อยู่ ยอมรับพระองค์ด้วยปาก และเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว (มัทธิว 8:29; ยากอบ 2:19) การเข้าใจโรม 10:8-10 อย่างผิวเผินเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ผิด

ในการเข้าใจข้อความนี้อย่างถูกต้อง เราจะต้องศึกษาบริบท เปาโลมิได้เขียนไปหาคนบาปว่าจะได้รับความรอดได้อย่างไร แต่เขียนไปหาผู้ที่เป็นคริสเตียน เพื่อเตือนพวกเขาว่าทุกคนมีโอกาสรับความรอดได้ เราไม่ต้องขึ้นไปบนสวรรค์หรือข้ามน้ำทะเลไปเพื่อหาว่าพระวณะของพระเจ้าหรือน้ำพระทัยของพระองค์คืออะไร เพราะเป็นถ้อยคำเดียวกับที่เราได้เรียนรู้แล้วและกำลังพูดอยู่ (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:12-14, อ้างอยู่ในโรม 10:6-8) ทุกคนที่จะหันไปหาพระเจ้า ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ จะได้รับความรอด (โรม 10:12)

ผู้ฟังของเปาโลมีประสบการณ์การบังเกิดใหม่แล้ว เขาเพียงแต่เตือนพวกเขาว่า ในการรักษาความรอดของตนไว้และรับความรอดชั่ววันรันดร์ได้ พวกเขาจะต้องเชื่อและสารภาพต่อไป

เฉลยธรรมบัญญัติ 30:14 (อ้างอยู่ในโรม 10:8) กล่าวว่า “ถ้อยคำนั้นอยู่ในลิ้นของท่านทั้งหลาย อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน ฉะนั้นท่านจึงกระทำตามได้” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการสารภาพและการเชื่อประกอบไปด้วยการเชื่อฟังเสมอ โรม 10:16 ซึ่งให้เห็นว่าการขาดความเชื่อฟังเป็นการขาดความเชื่อ “แต่มิใช่ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย”

การ “รับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” หมายถึงการยอมรับด้วยปากอย่างจริงใจว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ในการที่จะพูดเช่นนั้นได้อย่างแท้จริง เราต้องยอมจำนนชีวิตของเราต่อพระองค์ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อฟังพระองค์

เรายอมรับพระเยซูคริสต์ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นครั้งแรกเมื่อไร การประกาศด้วยปากเกิดขึ้นเมื่อเราเรียกพระนามของพระองค์ในการบัพติศมาด้วยน้ำ (กิจการ 22:16) และเมื่อเราพูดภาษาต่างๆ ในการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ (กิจการ 2:4) เพราะไม่มีผู้ใดประกาศได้ว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น (1โครินธ์ 12:3) ความหมายที่สำคัญที่สุดของข้อความนี้คือ ไม่มีคนใดสามารถสารภาพว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของเขาได้อย่างแท้จริงจนกว่าจะได้รับพระวิญญาณและดำเนินชีวิตอยู่ด้วยอำนาจของพระวิญญาณ

การ “เชื่อในจิตใจว่า พระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ [พระคริสต์] ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย” หมายถึงการเชื่อในการฟื้นคืนพระชนม์และเชื่อมั่นในข้อความและการฟื้นคืนพระชนม์นำมาซึ่งความรอด เราเชื่อว่าการฟื้นคืนพระชนม์ทำให้การตายเพื่อไถ่บาปของพระคริสต์มีผล (โรม 4:21-25) และให้ชีวิตใหม่แก่เราทางพระวิญญาณของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย (โรม 5:10; 6:4-5; 8:9-11) ความเชื่อที่แท้จริงในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์จึงทำให้เราใช้การไถ่บาปของพระองค์กับชีวิตของเรา และจากนั้น จึงรับพระวิญญาณของพระองค์

การ “ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เพื่อความรอดหมายถึงการร้องเรียกอย่างจริงใจของผู้ที่เชื่อ การสารภาพด้วยปากเป็นขั้นตอนในทิศทางนั้น แต่จะต้องมีความเชื่อที่มีชีวิตและการเชื่อฟังเพื่อพิสูจน์การสารภาพนี้ เปาโลอ้างข้อความนี้จาก

โยเอล 2:32 ซึ่งอยู่หลังจากคำพยากรณ์ของโยเอลในเรื่องการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ในเวลาสุดท้ายและการพิพากษาของพระเจ้าในเวลาสุดท้าย (ข้อ 28-31) และเปโตรอธิบายคำพยากรณ์นี้ว่าหมายถึงการเทศน์ของพระวิญญาณในวันเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:21) รวมทั้งการออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการบัพติศมาด้วย (กิจการ 22:16)

การเชื่อพระวาทะทั้งหมด

ดังที่ได้กล่าวถึงไปแล้ว เราควรเชื่อวางใจและเชื่อฟังพระวาทะทั้งหมด ผู้วิจารณ์บางคนเชื่อว่าพระคัมภีร์มีพระวาทะของพระเจ้าอยู่ แต่ไม่จำเป็นว่าพระคัมภีร์ทุกส่วนเป็นความจริง บางคนพยายามหาคำอธิบายให้กับการอัศจรรย์ที่บันทึกอยู่ในพระคัมภีร์ แต่บางคนไม่เชื่อบันทึกทางประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์เลย ศัตรูตัวฉกาจของพระวาทะของพระเจ้าในปัจจุบัน ได้แก่ ผู้ที่ใช้วิธีการแปลแบบวิเคราะหฺประวัติศาสตร์เพื่อปฏิเสธถ้อยคำและคำสอนของพระคัมภีร์

พระเยซูตรัสว่าพระวาทะของพระเจ้าเป็นความจริง (ยอห์น 17:17) และไม่อาจมีข้อผิดพลาดได้ พระคัมภีร์ทุกตอน ไม่ใช่แค่บางตอน ได้รับการดลใจจากพระเจ้า (ความหมายตามตัวอักษรว่า “ลมหายใจของพระเจ้า”) และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม (2ทิโมธี 3:16)

การที่พระคัมภีร์จะบรรลุดีประสงคฺของพระเจ้าได้นี้ ไม่อาจมีข้อผิดพลาดได้ พระคัมภีร์เป็นพระวาทะของพระเจ้าที่ไม่มีข้อผิดพลาด หากมีข้อผิดพลาดใดๆ ในสำเนาพระคัมภีร์บางฉบับ ก็เป็นข้อผิดพลาดของผู้คัดลอก ผู้แปลหรือผู้พิมพ์ ไม่ใช่กระบวนการในการดลใจดั้งเดิม

ผู้สดุดีประกาศความเชื่อของเขาว่าธรรมเนียมปฏิบัติถูกต้องทั้งหมด “เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ถือว่าบรรดาข้อบังคับของพระองค์ถูกต้องในทุกเรื่อง” (สดุดี 119:128, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์) พระเยซูและอัครสาวกเชื่อพระคัมภีร์เก่าอย่างแท้จริงและอ้างข้อพระคัมภีร์บ่อยครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้รับรองข้อความมากมายที่ถูกผู้วิจารณ์โจมตีเป็นส่วนใหญ่ เช่น เรื่องราวเกี่ยวกับอาดัมและเอวา และเรื่องราวของโยนาห์ พวกเขาใช้รายละเอียดทางประวัติศาสตร์เป็นพื้นฐานความจริงในเรื่องคำสั่งสอน เช่น การหาแบบที่สำคัญเกี่ยวกับพระคริสต์ในเรื่องของโยนาห์และมัลคีเซเดค (มัทธิว 12:40; ฮีบรู 7) พระคัมภีร์ใหม่อ้างข้อความจาก พาดพิงถึง หรือบรรยายถึงเหตุการณ์จากหนังสือทุกเล่มในสารบบภาษาฮีบรูเดิม ยกเว้นหนังสือสองเล่มเล็กๆ (เอสเธอร์และบทเพลงของซาโลมอน) เปาโลสารภาพว่าเขาเชื่อทุกสิ่งที่เขียนไว้ในคัมภีร์ธรรมบัญญัติและผู้เผยพระวาทะ (กิจการ 24:14)

ถ้าเราเชื่อพระวาทะทั้งหมดแล้ว เราจะไม่เพียงแต่ยอมรับการอัศจรรย์ในพระคัมภีร์เท่านั้น แต่ยอมรับการอัศจรรย์ในปัจจุบันด้วย มารโก 16:17-18 สัญญาผู้ที่เชื่อว่าพวกเขาสามารถมีหมายสำคัญอัศจรรย์ เช่น ฤทธิ์เดชเหนือมีมาร การพูดภาษาแปลกๆ การปกป้องของพระเจ้าจากอันตรายที่เป็นอุบัติเหตุ และการรักษาของพระเจ้า ถ้าเราเชื่อพระวาทะทั้งหมด เราควรจะใช้คำสอนของพระคัมภีร์ทั้งหมดกับชีวิตของเรา

พระคัมภีร์มีตัวอย่างมากมายเกี่ยวกับผู้ที่เชื่อและยืนหยัดเพื่อพระวาทะของพระเจ้า ฮีบรู 11 กล่าวถึงพวกเขาหลายคน “คนเหล่านั้นได้ตายไปขณะที่มีความเชื่อเต็มที และไม่ได้รับสิ่งที่ได้ทรงสัญญาไว้ แต่เขาก็ได้เห็นและได้เตรียมรับไว้ตั้งแต่ไกล” (ฮีบรู 11:13) ถ้าเราหวังที่จะได้รับความรอดและเห็นงานของพระเจ้าในชีวิตของเรา เราจะต้องยืนอยู่บนพระวาทะด้วย เราต้องรับ เข้าใจเชื่อและเชื่อฟังพระวาทะของพระเจ้า

ทดสอบความรู้

1. เนี้ อ ง จ า ก พ ร ะ ว า ท ะ ข อ ง พ ร ะ เ จ้ า มี ข ่า ว ส าร ก ี่ ย ู ก ั บ _____
เราต้องรับ เข้าใจและเชื่อพระวาทะ

2. ในการรับพระวจนะในชีวิตของเรา เราต้อง _____ พระวจนะ
3. ชั้นที่ชาวเอธิโอเปียอ่าน _____ เมื่อฟิลิปพบกับเขา
4. วิธีการเชื่อและนมัสการพระเจ้าอย่างแท้จริงคือ การ _____ พระวจนะของพระองค์
5. ความเชื่อที่ช่วยให้รอดมีความหมายมากกว่าแค่ _____ หรือการยอมรับทางใจ
6. _____ เป็นส่วนสำคัญของความเชื่อที่ช่วยให้รอด
7. เราใช้พระโลหิตของพระเมษโปดกกับชีวิตของเราโดย _____ กับ _____ ของพระองค์
8. _____ นำไปสู่การรับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
9. ความเชื่อในพระเจ้าจะก่อให้เกิดวิถีชีวิตที่ _____ และ _____ ดี
10. _____ และการเชื่อประกอบไปด้วยการเชื่อฟังเสมอ

ประยุกต์ใช้

จงเขียนเรียงความสรุปสั้นๆ เกี่ยวกับ “สิ่งที่ก่อให้เกิดความเชื่อที่ช่วยให้รอด” ในเรียงความนี้ คุณควรอธิบายว่าการเชื่อวางใจและความเชื่อทำงานร่วมกันอย่างไรในชีวิตของเราเพื่อกระตุ้นเราให้เชื่อฟังพระคัมภีร์และดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ แม้ว่าเราไม่ได้รับความรอดด้วยการกระทำ แต่การกระทำมีความสำคัญในชีวิตของคริสเตียน อธิบายเรื่องนี้ด้วย

การบ้านชิ้นนี้จะช่วยให้คุณเข้าใจบทนี้และแนวความคิดสำคัญในบทนี้อย่างแท้จริง

เพิ่มพูนความรู้

หาข้อพระคัมภีร์หรือข้อความในพระคัมภีร์ใหม่ที่แสดงให้เห็นความสำเร็จของคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระคริสต์จากพระคัมภีร์เก่า

- อิสยาห์ 53:3 – การปฏิเสธโดยชาวยิว
- สดุดี 22:16 – แหว่งมือและเท้า
- สดุดี 69:21 – ได้รับดีหมี่และน้ำส้มสายชู
- สดุดี 22:18 – จับฉลากแบ่งเสื้อ
- สดุดี 34:20 – กระดูกไม่หัก
- สดุดี 16:10 – การฟื้นคืนจากความตาย
- สดุดี 68:18 – การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

11 พิสูจน์พระวจนะ

“จงพิสูจน์ทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น”

1 เธสะโลนิกา 5:21

เริ่มด้วยข้อพระคัมภีร์

เฉลยธรรมบัญญัติ 13:1-11; 18:20-22

อิสยาห์ 8:14-20; 41:21-23; 44:6-8; 45:21-23; 46:9-11

มาลาคีย์ 3:10

ตลอดทั้งการศึกษานี้ เราสันนิษฐานว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า เรามีเหตุผลอะไรที่จะสันนิษฐานเช่นนี้ เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่าถูกต้อง

พระคัมภีร์เองสั่งเราให้ตรวจสอบและพิสูจน์ความจริงเพื่อตัวของเราเองและเพื่อเตรียมตัวในการอธิบายพื้นฐานเกี่ยวกับความเชื่อของเราแก่ผู้อื่น “จงพิสูจน์ทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น” (1 เธสะโลนิกา 5:21)

ผู้ที่เชื่อในพระเจ้าควรคาดหวังให้พระองค์สื่อสารกับมนุษย์ ถ้าพระองค์ทรงสนพระทัยพอที่จะสร้างมนุษย์ พระองค์ก็ทรงสนพระทัยพอที่จะสื่อสารกับมนุษย์อย่างแน่นอน ถ้าพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของเรา พระองค์ก็ทรงประสงค์ที่จะมีความสัมพันธ์กับบุตรของพระองค์อย่างแน่นอน ถ้าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรักและเมตตา พระองค์ก็ทรงใส่พระทัยพอที่จะช่วยมนุษย์ที่เป็นคนบาปและเจ็บปวดอย่างแน่นอน

จากความเชื่อในพระเจ้าผู้สร้างที่ทรงรักและทรงปัญญาของเรา เราควรคาดหวังที่จะพบพระวจนะของพระเจ้าในท่ามกลางมนุษย์ เราจะรู้ได้อย่างไรว่าจะพบพระวจนะของพระองค์ได้ที่ไหน มีหลักฐานที่น่าเชื่อถือถือว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะพิเศษของพระเจ้าต่อมนุษย์ เราจะกล่าวถึงหลักฐานยี่สิบประการในหัวข้อสำคัญหกหัวข้อ

คำพยานของพระคัมภีร์เอง

การอ้างที่มีลักษณะพิเศษของพระคัมภีร์ เราคงจะคาดหวังพระวจนะของพระเจ้าให้แสดงลักษณะเช่นนี้แน่นอน และพระคัมภีร์ก็อ้างว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้าซึ่งได้รับการดลใจและไม่ขัดแย้ง (2 ทิโมธี 3:16; 2 เปโตร 1:21) หนังสือแต่ละเล่มในพระคัมภีร์อ้างไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมว่าเป็นงานของพระเจ้า ในจำนวนหนังสือของศาสนาที่สำคัญของโลกทั้งหมด มีหนังสืออีกเพียงเล่มเดียวที่อ้างว่ามีอำนาจเท่าเทียมกัน ได้แก่ คัมภีร์โคหรานของมุสลิม และเนื้อหาเพื่อฝันของคัมภีร์นั้นไม่สนับสนุนการอ้างดังกล่าว ถ้าเราพบว่าพระคัมภีร์น่าไว้วางใจ (ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวข้างล่าง) เราควรจะยอมรับคำพยานของพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระคัมภีร์เอง

อำนาจที่พิสูจน์ตนเอง พระคัมภีร์กล่าวด้วยอำนาจและฤทธิ์เดชจนการดลใจของพระคัมภีร์เป็นหลักฐานในตัวเอง ผู้ที่ได้ยินพระเยซูสอนยอมรับว่าพระองค์ตรัสด้วยอำนาจพิเศษไม่เหมือนมนุษย์คนอื่น (มาระโก 1:22; ยอห์น 7:46) ในทำนองเดียวกัน เรายอมรับอำนาจเฉพาะของพระคัมภีร์เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์จริงๆ แล้ว พระคัมภีร์ไม่ต้องมีการปกป้องเพราะมีความชัดเจน

คำพยานของผู้เผยพระวจนะและอัครสาวก ผู้เผยพระวจนะและอัครสาวกซึ่งเขียนข้อพระคัมภีร์เป็นพยานว่าพวกเขาไม่ได้กล่าวถึงตนเอง แต่โดยพระวิญญาณของพระเจ้า ผู้รับใช้พระเจ้าในทุกยุคยอมรับว่าหนังสือพระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า เช่น กษัตริย์และผู้เผย

พระวณะในพระคัมภีร์เก่ายอมรับหนังสือของโมเสสว่าเป็นพระวณะของพระเจ้า และผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ยอมรับพระคัมภีร์เก่าว่าเป็นพระคัมภีร์

ความสัจยี่ห้อของพระเยซูคริสต์ พระเยซูทรงยอมรับพระคัมภีร์เก่าทั้งหมดว่าเป็นพระวณะของพระเจ้า (ลูกา 24:44-45) พระองค์ทรงมอบหมายให้ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ประกาศพระกิตติคุณของพระองค์ต่อโลกและสัญญาว่าพระวิญญาณของพระเจ้าจะนำเขาไปสู่ความจริงทั้งปวง (มัทธิว 28:19-20; ยอห์น 16:13) การปฏิเสธรพระคัมภีร์เป็นการปฏิเสธอำนาจของพระคริสต์

คนๆ หนึ่งไม่อาจยอมรับพระเยซูว่าเป็นผู้มีความสัจยี่ห้อได้ และปฏิเสธอำนาจของพระคัมภีร์ พระคัมภีร์เป็นพระวณะของพระเจ้าเหมือนเช่นที่พระเยซูทรงอ้างหรือพระเยซูทรงเป็นคนโกหก คนหลอกหลวงหรือคนโง่ ถ้าพระคัมภีร์ไม่ใช่พระวณะของพระเจ้า พระเยซูก็ไม่ใช่คนฉลาดและประเสริฐ เพราะคนที่ฉลาดและประเสริฐจะไม่หลอกหลวงโลกอย่างร้ายกาจที่สุด

ลักษณะของพระคัมภีร์

เนื้อหา พระคัมภีร์สอนเราเกี่ยวกับพระเจ้า มนุษย์ ความบาป ความรอด การพิพากษาและนิรันดร์ พระคัมภีร์มีเนื้อหาเกี่ยวกับคำถามและความปรารถนาฝ่ายวิญญาณที่ลึกที่สุดของมนุษย์ เราคงจะคาดหวังพระวณะของพระเจ้าให้ตอบในเรื่องเช่นนั้น และพระคัมภีร์ก็ทำตอบในเรื่องเหล่านั้นในรูปแบบที่ไม่เหมือนกับหนังสืออื่นใด

ความยอดเยี่ยมทางศีลธรรม พระคัมภีร์สอนเราเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ ศีลธรรม ความรัก ความยุติธรรม ความจริงและเมตตาในวิธีที่ไม่เหมือนหนังสืออื่น ไม่มีศาสนาหรือหนังสืออื่นที่ระบุว่าพระเจ้าทรงเป็นความรักอย่างแท้จริง ไม่มีศาสนาหรือหนังสือโบราณใดที่เน้นลักษณะเฉพาะของพระคัมภีร์ในเรื่องพระเจ้าองค์เดียวและการประพฤติทางจรรยา พระคัมภีร์มีคำสอนเกี่ยวกับศีลธรรมที่สูงที่สุดในโลก หนังสือที่ถูกต้องทางศีลธรรมมากที่สุดในโลกจะไม่ประกาศคำโกหกที่ร้ายกาจที่สุดในโลก ถ้าพระคัมภีร์ไม่ใช่พระวณะของพระเจ้า พระคัมภีร์ก็จะไม่อ้างว่าเป็นเช่นนั้น

ความสอดคล้อง พระคัมภีร์เขียนขึ้นโดยผู้เขียนประมาณสี่สิบคนจากภูมิหลังที่หลากหลายมากมายในช่วงเวลากว่า 1600 ปี แต่ มี ร ะ บ บ ค ำ ส ึ่ง ส อ น เ ตี ย ว พระคัมภีร์ไม่เหมือนคัมภีร์ของศาสนาที่สำคัญอื่นๆ เพราะพระคัมภีร์มีความสอดคล้อง พระคัมภีร์สอนศีลธรรมเดียว แผนการแห่งความรอดเดียวและอนาคตเดียว

ทางเลือกที่เป็นไปได้ ถ้าพระคัมภีร์ไม่ใช่พระวณะของพระเจ้าแล้ว อะไรเป็น ไม่มีหนังสือที่ยิ่งใหญ่ใดที่เทียบได้ในศีลธรรม และ เ นื้ อ ห า น อ ก จ ำ ก นี้ ถ้า พระ ค ัม ภีร์ ไม่ ใช่ พ ระ ว ณะ ของ พระ เจ้า ไ คร ปร ะ ดิ ช ร ฐ์ พ ระ ค ัม ภีร์ ชี น มา คน ดี หรือ พุทธสวรงค์จะไม่อ้างอย่างผิดๆ ถึงการพอใจของพระเจ้า และคนชั่วหรือพุทธสวรงค์จะไม่สอนศีลธรรมที่สูงเช่นนี้

การตรวจสอบทางประวัติศาสตร์และวิทยาศาสตร์

สอดคล้องกับประวัติศาสตร์ การวิจัยรับรองบันทึกทางประวัติศาสตร์มากมายในชื่อพระคัมภีร์ จากช่วงเวลาของปฐมบรรพบุรุษถึงชาวอิสราเอลในอียิปต์ จนถึงการยึดคานาอัน จนถึงแผ่นดินของซาโลมอน จนถึงการถูกจับไปเป็นเชลยที่บาบิโลน ธรรมเนียมจากหลายประเทศสอดคล้องกับเรื่องราวจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับน้ำท่วมของโนอาห์ ครั้งหนึ่งนักวิชาการเยาะเย้ยการอ้างอิงของพระคัมภีร์เกี่ยวกับชาวฮิตไทต์ เนื่องจากไม่มีแหล่งข้อมูลทางโลกกล่าวถึงคนเหล่านั้น จนกระทั่งการขุดพบในศตวรรษที่ยี่สิบในตุรกีพิสูจน์ว่ามีจักรวรรดิฮิตไทต์โบราณและทรงอำนาจอยู่จริง หินจารึกของชาวโมอับกล่าวถึงการต่อสู้ที่กล่าวถึงใน 2พงศกษัตริย์ 3 บันทึกสำคัญเกี่ยวกับอียิปต์โบราณ อัสซีเรียและบาบิโลนยืนยันว่าเหตุการณ์ในพระคัมภีร์มากมาย รวมทั้งชื่อของ กษัตริย์ นายทัพ ฟาโรห์และผู้ครองจักรวรรดินั้นมีอยู่จริง นักโบราณคดีใช้พระคัมภีร์เพื่อหาที่ตั้งเมืองและบ่อน้ำที่สูญหายไป

โบราณคดีได้พิสูจน์ว่ารายละเอียดของพระคัมภีร์มีความถูกต้อง เช่น อายุและความถูกต้องของชื่อเฉพาะในปฐมกาล ธรรมเนียมทางกฎหมายและสังคมของปฐมบรรพบุรุษในปฐมกาล ธรรมเนียมของชาวอียิปต์โบราณในเรื่องของโยเซฟ ทางน้ำไหลที่ดาวิดใช้เพื่อยึดเยรูซาเล็ม (2ซามูเอล 5:8) รางระบายน้ำของเฮเซคียาห์ (2พงศกษัตริย์ 20:20) บัลลังก์พิพากษาที่พระเยซูถูกสอบสวน (ยอห์น 19:13) วิหารของพระอารเทมิสที่เอเฟซัส (กิจการ 19:27) และอื่นๆ อีกมาก เป็นเวลาหลายปี นักวิชาการรู้สึกรังเกียจกับภาษากรีกในพระคัมภีร์ใหม่ที่ผิดธรรมชาติจนกระทั่งพบปาปิรัสโบราณพิสูจน์ว่าพระคัมภีร์ใหม่เขียนขึ้นในภาษาของสามัญชนในศตวรรษแรก

สอดคล้องกับวิทยาศาสตร์ แม้ว่าจะมีความเชื่อที่ผิดและแนวความคิดทางวิทยาศาสตร์ที่ไม่ถูกต้องมากมายอยู่ในสมัยพระคัมภีร์ แต่พระคัมภีร์ไม่เคยขัดกับวิทยาศาสตร์ที่แท้จริง หนังสือโบราณจะหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดมากมายในเวลานั้นได้อย่างไร หากไม่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า

กองตะกอนและซากหินสนับสนุนเรื่องของพระคัมภีร์เกี่ยวกับน้ำท่วมที่รุนแรงทั่วโลก นักคณิตศาสตร์ประเมินค่าจำนวน pi (ความยาวของเส้นรอบวงซึ่งแบ่งโดยเส้นผ่านศูนย์กลาง) ว่าเป็น 3.14 โดยประมาณ และ 2พงศกษัตริย์ 4:2 ให้ค่าประเมินใกล้เคียงว่าเป็น 3

บางครั้ง พระคัมภีร์พาดพิงถึงความจริงทางวิทยาศาสตร์ซึ่งไม่เป็นที่รู้จักกันของมนุษย์ในสมัยโบราณ เช่น บทบาทของเลือดในการรักษาชีวิต (ปฐมกาล 9:4; เลวีนิติ 17:14) โลกลอยอยู่ในอวกาศเหนือบรรยากาศโลก (โยบ 26:7) และโลกกลม (อิสยาห์ 40:22)

พยานในสังคมมนุษย์

การไม่สามารถทำลายได้ มนุษย์ได้ถ่ายทอดพระคัมภีร์กว่าหลายพันปี โดยพึ่งสำเนาที่เขียนขึ้นตลอดประวัติศาสตร์ส่วนใหญ่ นอกจากนี้ การค้นพบหนังสือม้วนแห่งทะเลตายยังแสดงให้เห็นว่า ข้อความพระคัมภีร์ได้รับการรักษาไว้โดยมีความถูกต้องอย่างเหลือเชื่อ ไม่เหมือนกับหนังสือโบราณอื่นๆ

นอกจากนี้ พระคัมภีร์ยังทนต่อการโจมตีของศัตรูเป็นเวลาหลายศตวรรษ ตั้งแต่พวกโรมที่พยายามทำลายพระคัมภีร์จนถึงยุคกลางที่พยายามห้ามไม่ให้ประชาชนอ่านพระคัมภีร์ จนถึงผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าที่พยายามทำให้พระคัมภีร์เสื่อมเสียและพิสูจน์พระคัมภีร์ว่าผิด เพราะการคุ้มครองจากพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถรักษาพระคัมภีร์ไว้ในสภาพเช่นนี้ได้

ความแพร่หลาย เราคงจะคาดหวังให้พระเจ้าพยายามทำให้พระวจนะของพระองค์แพร่ขยายไปให้มนุษย์ได้มากที่สุด พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่มีประโยชน์ที่สุด มีการแปลมากที่สุดและแบ่งสรรไปมากที่สุด พระคัมภีร์หลายส่วนได้รับการแปลในภาษาต่างๆ และภาษาท้องถิ่นกว่า 1100 ภาษา ซึ่งถือเป็นร้อยละเก้าสิบของประชากรโลก มีการแจกจ่ายพระคัมภีร์ไปแล้วประมาณสองพันล้านเล่ม (ดู Norman Geisler and William Nix, *A General Introduction to the Bible*, Chicago: Moody Press, 1968) หนังสือที่มีการแจกจ่ายมากที่สุดเป็นอันดับสองมีจำนวนไม่ใกล้เคียงพระคัมภีร์เลย เล่มต่อไป มาเป็นหนังสือที่เกี่ยวข้องกับพระคัมภีร์เช่น *Pilgrim's Progress* และ *The Imitation of Christ*

อิทธิพลต่อสังคม ไม่มีหนังสือเล่มใดเพิ่มคุณค่าให้กับสังคมมนุษย์มากเท่ากับพระคัมภีร์ พระคัมภีร์บันดาลใจให้เกิดดนตรีรูปแบบใหม่ ภาพวาด สถาปัตยกรรมและวรรณกรรมที่ดีที่สุดในโลกมากมาย พระคัมภีร์ส่งอิทธิพลต่อกฎพื้นฐานของหลายประเทศและกระตุ้นให้เกิดการปฏิรูปทางสังคมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกมากมาย เช่น การเลิกทาส ไม่มีหนังสืออื่นใดสามารถอ้างว่าได้ส่งผลกระทบต่อสังคมในทางฝ่ายวิญญาณได้เหมือนเช่นพระคัมภีร์

พยานในชีวิตของบุคคล

คำพยานของพระวิญญาณ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงยืนยันต่อเราแต่ละคนว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า เมื่อเราเชื่อ และ เชื่อฟัง พระคัมภีร์ พระวิญญาณของพระเจ้าเป็นพยานถึงวิญญาณของเราว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้าด้วยการบังเกิดใหม่ (โรม 8:16)

อำนาจในการเปลี่ยนแปลงชีวิต พระคัมภีร์เปลี่ยนคนเหล่านั้นที่เชื่อและเชื่อฟังคำสอนของพระคัมภีร์ บุคคลเปลี่ยนแปลงในทางฝ่ายวิญญาณ วิญญาณได้บังเกิดใหม่ คนทั้งหลายได้รับการช่วยกู้จากนิสัย การเสพติดและวิถีชีวิตที่เป็นบาป และคนบาปได้รับการเปลี่ยนแปลงเป็นธรรมิกชน

พระสัญญาและการอัศจรรย์ที่สมบูรณ์ เมื่อคนทั้งหลายใช้พระคัมภีร์กับชีวิตของตน การอัศจรรย์เกิดขึ้น คนทั้งหลายพูดภาษาต่างๆ เหมือนเช่นที่พระคัมภีร์สอน การรักษาอันอัศจรรย์เกิดขึ้นและอำนาจของมารถูกขับไล่ออกไป พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของผู้ที่อธิษฐานตามพระคัมภีร์ ตามจริงแล้ว พระคัมภีร์ทำลายเราให้อ้างพระสัญญาและดูว่าจะเป็นเรื่องจริงหรือไม่ ในมาลาคีย์ 3:10 พระเจ้าทรงเชิญให้ประชากรของพระองค์พิสูจน์พระองค์โดยการถวายสิบลดและรอคอยการอวยพรตามสัญญาที่จะเกิดขึ้นกับชนชาติ [อิสราเอล]

คำพยากรณ์ที่สมบูรณ์

พระคัมภีร์เป็นหนังสือพยากรณ์เพียงเล่มเดียวจากหนังสือทางศาสนาที่สำคัญทั้งหมด เป็นหนังสือเล่มเดียวที่มีคำพยากรณ์เฉพาะมากมายที่ได้เกิดขึ้นแล้ว พระคัมภีร์บอกให้เราทดสอบความจริงของพระคัมภีร์โดยเปรียบเทียบความถูกต้องของคำพยากรณ์กับความถูกต้องของคำพยากรณ์ในศาสนาอื่น

พระเจ้าทรงทำลายศาสนาอื่นๆ ให้พิสูจน์เรื่องของเขาโดยการบรรยายถึงอดีตและพยากรณ์ถึงอนาคตอย่างถูกต้อง เหมือนเช่นที่พระองค์ทรงกระทำ “พระเจ้าตรัสว่า จงนำข้อคดีของเจ้าขึ้นมา กษัตริย์ของยาโคบตรัสว่า จงนำข้อพิสูจน์ของเจ้ามา ให้เขานำมา และแจ้งแก่เราว่า จะเกิดอะไรขึ้น จงแจ้งสิ่งล่วงแล้วให้เราทราบว่ามีอะไรบ้าง เพื่อเราจะพิจารณา เพื่อเราจะทราบถึงอวสานของสิ่งเหล่านั้น หรือจงเล่าให้เราฟังถึงสิ่งที่จะบังเกิดมาจนแจ้งแก่เราว่าต่อไปนี้จะเกิดอะไรขึ้น เพื่อเราจะรู้ว่าเจ้าเป็นพระ เอย จงทำดีหรือจงทำร้าย เพื่อเราจะได้ชยาด และดูกัน” (อิสยาห์ 41:21-23) (ดูอิสยาห์ 44:6-8; 45:21) พระเจ้าทรงสัญญาว่าพระวจนะของพระองค์จะเกิดขึ้นอย่างแท้จริง (อิสยาห์ 45:23; 46:9-11)

บางคนประเมินว่าหนึ่งในสี่ของข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดเป็นการทำนาย โดยมีเหตุการณ์ 1,183 เหตุการณ์ทำนายตามตัวอักษร และ 634 เหตุการณ์ทำนายเป็นสัญลักษณ์ แม้จะไม่ใช้การทำนายด้วยสัญลักษณ์ อุปมาอุปไมยหรือแบบ แต่คำทำนายตามตัวอักษรมากมายได้เกิดขึ้นเหมือนที่พระคัมภีร์ทำนายเอาไว้ ตัวอย่างคำพยากรณ์ที่สมบูรณ์แล้วบางประการได้แก่

คำพยากรณ์ที่สมบูรณ์แล้วเกี่ยวกับอิสราเอล พระคัมภีร์บันทึกคำพยากรณ์เฉพาะมากมายที่เกิดขึ้น รวมทั้งคำทำนายที่กล่าวถึงนามของกษัตริย์โยสิยาห์ 340 ปีล่วงหน้า (1พงศกษัตริย์ 13:2; 2พงศกษัตริย์ 23:15-16) และคำพยากรณ์เกี่ยวกับการตายของพระเจ้า นางเยเซเบล (1พงศกษัตริย์ 21:23; 2พงศกษัตริย์ 9:36) คำพยากรณ์มากมายเกี่ยวกับอิสราเอลสมบูรณ์ตามรายละเอียดที่แน่นอน

พระคัมภีร์ทำนายว่าอิสราเอลจะกระจายกันไป (เฉลยธรรมบัญญัติ 28:15-68; เยเรมีย์ 15:4; 16:13; โยเซยา 3:4) แผ่นดินอิสราเอลเหนือและเมืองหลวงสะมาเรียจะถูกโค่นอย่างถาวร แต่ยูดาห์จะได้รับการรักษาไว้ (1พงศกษัตริย์ 14:15; อิสยาห์ 7:6-9; โยเซยา 1:6; มีคาห์ 1:6-9) ยูดาห์และเยรูซาเล็มจะหนีการยึดครองของอัสซีเรีย แต่จะแพ้บาบิโลน (อิสยาห์ 39:6; เยเรมีย์ 25:9-12) ชาวเมดิแะเปอร์เซียจะเอาชนะบาบิโลน (อิสยาห์ 21:2; ดาเนียล 5:28) เมืองและวิหารของเยรูซาเล็มจะได้รับการกู้ด้วยคำสั่งของไซปรัส ผู้ซึ่ง [พระคัมภีร์] กล่าวถึงในเวลา 176 ปีก่อนหน้าเหตุการณ์นั้น (อิสยาห์ 44:28; 45:1; เยเรมีย์ 29:10-14) อิสราเอลจะรวมตัวกัน (อิสยาห์ 11:11)

คำพยากรณ์ที่สมบูรณ์แล้วเกี่ยวกับคนต่างชาติ ตัวอย่างเช่น อนาคตของบาบิโลน ไทระ อียิปต์ อัมโมน โมอับ เอโดม และฟีลิสเตีย (อิสยาห์ 13:23; เยเรมีย์ 46-51) ไทระถูกทำลาย (เอเสเคียล 26) การพิพากษาเพ็ทราในเอโดม (โอบาดีห์ 1-4) และการปรากฏของจักรวรรดิที่ยิ่งใหญ่สี่แห่ง ได้แก่ บาบิโลน เมโดเปอร์เซีย กรีก โรม (ดาเนียล 2, 7) ดาเนียล 11 บรรยายถึงข้อขัดแย้งระหว่างซีเรียและอียิปต์ไว้ละเอียดและมีความถูกต้องจนนักวิชาการหัวอิสระอ้างว่าพระคัมภีร์จะต้องเขียนขึ้นหลังจากเวลานี้

คำพยากรณ์ที่สมบูรณ์แล้วเกี่ยวกับพระเยซูพระเมสสิยาห์ พระคัมภีร์เก่าทำนายในหลาย ๆ สิ่งเกี่ยวกับเชื้อสายของพระคริสต์ตั้งแต่ยูดาห์และดาวิด การปฏิสนธิอันอัศจรรย์ การรับใช้ที่กาลิลี การถูกปฏิเสธโดยชาวยิว เวลาประสูติสถานที่ประสูติ การเข้าสู่เยรูซาเล็มด้วยชัยชนะ และการทรยศเพื่อเงินสามสิบเหรียญ (ปฐมกาล 49:10; อิสยาห์ 7:14; 9:1-2; 11:1; 53:3; ดาเนียล 9:25; มีคาห์ 5:2; เศคาริยาห์ 9:9; 11:12)

พระคัมภีร์ทำนายถึงรายละเอียดมากมายเกี่ยวกับการสอบสวนพระคริสต์และการวางพระชนม์ รวมทั้งการที่พระคริสต์เจ็บเมื่อกถูกกล่าวหา ดีและถ่มน้ำลาย การลงโทษกับอาชญากร การแทงมือและเท้า การเยาะเย้ย การได้รับดีหมี่และน้ำส้มสายชู เสื้อผ้าของพระองค์ถูกจับฉลาก กระดูกในพระกายของพระองค์ไม่หัก การฝังกับคนรวย การฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ (สดุดี 16:10; 22:6-8; 16-18; 34:30; 68:18; 69:21; อิสยาห์ 50:6; 53:1-12; เศคาริยาห์ 12:10)

คำพยากรณ์ที่สมบูรณ์แล้วเกี่ยวกับเวลาสุดท้าย คำพยากรณ์มากมายเกี่ยวกับเวลาสุดท้ายได้เกิดขึ้นแล้วเป็นบางส่วนหรือทั้งหมด เช่น การกลับเป็นชาติของอิสราเอล (เอเสเคียล 37) ความรู้และการเดินทางที่เพิ่มขึ้น (ดาเนียล 12:4) การเทศน์ของพระวิญญาณ (โยเอล 2:28) การทำลายพระวิหาร (มัทธิว 24:1-2) พระคริสต์ปลอม การสงคราม ฆ่าล้างเรื่องสงครามและการหนีไปจากพระเจ้าที่มีอย่างต่อเนื่องและเพิ่มขึ้น (มัทธิว 24:4-12) การรักษาชาวอิสราเอลที่เหลือ (โรม 11:5, 25) ความชั่วร้ายที่เพิ่มขึ้น (2ทิโมธี 3:1-3)

การทดสอบคำพยากรณ์ที่แท้จริง

เมื่อทราบว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าแล้ว เราสามารถใช้พระคัมภีร์เพื่อทดสอบข้อความอื่นๆ ทั้งหมดที่อ้างว่าได้รับการดลใจหรือการรับรองของพระเจ้า พระคัมภีร์สั่งให้เราตัดสินคำพยากรณ์ทั้งปวงและทดสอบวิญญาณทั้งปวง (1โครินธ์ 14:29; 1ยอห์น 4:1) พระคัมภีร์ทดสอบคำพยากรณ์ว่าแท้จริงหรือไม่ดังนี้

คำพยากรณ์ที่แท้จริงจะยืนยันการนมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวเสมอ ถ้าผู้เผยพระวจนะ ผู้ฝันหรือผู้ทำการอัศจรรย์ สอนคนทั้งหลายให้ไปหาพระเจ้าอื่น เขาก็ผิด (เฉลยธรรมบัญญัติ 13:1-11) ผู้พยากรณ์เท็จเท่านั้นที่จะแสวงหาคำปรึกษาจากคนทรง คนติดต่อวิญญาณ แม่มดหรือพอมด แทนที่จะเป็นพระเจ้า (อิสยาห์ 8:19-20)

คำพยากรณ์ที่แท้จริงจะสอดคล้องกับคำสอนตามพระคัมภีร์เสมอ ผู้พยากรณ์เท็จเท่านั้นที่จะขัดกับธรรมบัญญัติของพระเจ้า (อิสยาห์ 8:20) ถ้ามนุษย์คนหนึ่งหรือทูตสวรรค์เทศนาพระกิตติคุณอื่น เขาจะถูกแช่งสาป (กาลาเทีย 1:8-9) วิญญาณใดๆ ที่ไม่ยอมรับสภาพว่าพระเยซูคริสต์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ก็เป็นปฏิปักษ์กับพระคริสต์ (1ยอห์น 4:3)

ถ้าคำพยากรณ์ไม่เกิดขึ้น ก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 18:20-22)

หนังสือทุกเล่มในพระคัมภีร์สอดคล้องกับมาตรฐานนี้ และความจริงทั้งปวงที่เทศนาโดยผู้เทศนาซึ่งเชื่อพระเจ้าในปัจจุบัน หลักฐานเป็นพยานถึงการดลใจของพระเจ้า อำนาจสูงสุดและการไร้ข้อผิดพลาดของพระคัมภีร์ในฐานะพระวจนะของพระเจ้า พระคัมภีร์เองเป็นพยานถึงสถานะเฉพาะ และการไม่ยอมรับการอ้างของพระคัมภีร์เป็นการปฏิเสธอำนาจของพระเยซูคริสต์

เราสามารถพิสูจน์ถึงการดลใจได้โดยการวิเคราะห์ลักษณะของพระคัมภีร์ โดยการตรวจสอบทางประวัติศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และโดยผลกระทบต่อสังคมมนุษย์ เรายังสามารถพิสูจน์พระคัมภีร์ได้โดยการใช้พระคัมภีร์กับชีวิตของเราเอง และรู้สึกฤทธิ์เดชอันทรงพลังของพระคัมภีร์เป็นการส่วนตัว

พระเจ้าทรงทำทนายเราให้พิสูจน์พระวจนะของพระองค์ เมื่อเราทำเช่นนั้น เราจะพบว่าพระวจนะของพระองค์เป็นความจริงในทุกทาง พระคัมภีร์จึงเป็นมาตรฐานแห่งความจริงที่เราใช้วัดทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อเราได้พิสูจน์และทดสอบพระวจนะของพระเจ้าเพื่อตัวของเราเองแล้ว เราสามารถใช้เป็น “ดาบแห่งพระวิญญาณ” ได้ (เอเฟซัส 6:17) ด้วยอาวุธที่ไม่อาจพ่ายแพ้ได้นี้ เราสามารถเอาชนะศัตรูทั้งปวง อันได้แก่ ความไม่เชื่อ การล่อลวง ความบาปและซาตานได้

ทดสอบความรู้

จงเขียนชื่อพระคัมภีร์อ้างอิง

1. _____ “จงพิสูจน์ทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น”
2. _____ “จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความนอบถ่อม”
3. _____ “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดีขึ้น และการอบรมในทางธรรม”
4. _____ “พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับวิญญาณจิตของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า”
5. _____ “แม้แต่เราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วนั้น ก็จะต้องถูกแช่งสาป

ประยุกต์ใช้

จงค้นหาและเขียนชื่อพระคัมภีร์ที่ประกาศความถูกต้อง อำนาจ หรือการไม่มีข้อผิดพลาดของพระวจนะของพระเจ้ามาอยู่ข้างนี้ **อ ย ก น อ ย ลี บ ขั อ เ ร า มั น ใจ ใ น** พระวจนะของพระเจ้าได้เพราะผ่านการทดสอบของเวลาและเป็นความจริง

เพิ่มความรู้อื่น

อ่านพระคัมภีร์ที่อยู่ในหัวข้อ “เริ่มด้วยชื่อพระคัมภีร์” สำหรับบทต่อไป ซึ่งจะช่วยให้คุณสำหรับบทเรียนต่อไปได้ดียิ่งขึ้น

12 ใช้พระวจนะ

“เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นไม่ตายและทรงพลานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทงทะลุกระทั่งจิตและวิญญาณ ตลอดจนข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย”

ฮีบรู 4:12

เริ่มด้วยข้อพระคัมภีร์

โรม 3:10, 23: 5:1-8, 12; 6:23

2ทิโมธี 3:16

เอเฟซัส 5:6

ยากอบ 1:22-25

ความสำคัญของการใช้พระวจนะ

เราควรจะแยกความแตกต่างระหว่างการใช้พระวจนะและการใช้พระวจนะ ผู้ฟังมีมากกว่าผู้ใช้สิ่งที่เขาได้ยินมากนัก

ยากอบกล่าวถึงคนเหล่านั้นที่อยู่ในประเภทหลังว่าเป็น “คนที่ประพฤติตามพระวจนะ” และเขาแสดงความเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างสองประเภทเมื่อเขาเขียนว่า “แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการหลงตนเอง เพราะว่าถ้าผู้ฟังพระวจนะ และไม่ได้ประพฤติตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของตัวในกระจกเงา เพราะว่าเมื่อดูตัวเองแล้วก็ไป และก็ลืมในทันทีที่เห็นว่าตัวเองเป็นอย่างไร แต่ผู้ที่พิจารณาอยู่ในวิสุทธิบัญญัติ ซึ่งเป็นพระบัญญัติแห่งเสรีภาพ และตั้งอยู่ในพระบัญญัตินั้น มิได้เป็นผู้ฟังแล้วก็หลงลืม แต่เป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตาม ผู้นั้นก็จะได้รับความสุขเพราะการประพฤติปฏิบัติของตน” (ยากอบ 1:22-25)

มีเหตุผลสำคัญสำหรับการใช้พระวจนะของพระเจ้า ซึ่งเรากล่าวถึงอยู่เสมอ

ความรอด ยากอบเขียนว่าเราควร “น้อมใจรับพระวจนะที่ทรงปลุกฝังไว้แล้วนั้น ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้” (ยากอบ 1:21) พระวจนะที่ทรงปลุกฝังไว้แล้วหมายถึงพระวจนะที่นำมาใช้ บุคคลหนึ่งไม่ควรคาดหวังว่าจะได้รับความรอดเพียงเพราะเขาได้ยินพระวจนะ ไม่ว่าเขาได้ยินคำเทศนาหนึ่งครั้งหรือพันครั้ง เขาต้องใช้พระวจนะที่เขาได้ยินถ้าจะให้พระวจนะนั้นเกิดประโยชน์แก่เขาและช่วยเขาให้รอด เขาควรเชื่อฟังพระวจนะ จะต้องปลุกฝังเอาไว้ และเขาต้องเป็นผู้ประพฤติตามพระวจนะของพระเจ้าเพื่อความรอดจะเป็นของเขา

การเข้าใจคำสั่งสอนอย่างถูกต้อง คำสั่งสอนทั้งปวงอ้างว่ามีพื้นฐานตามพระวจนะของพระเจ้า แต่ไม่ใช่คำสั่งสอนทั้งหมดเป็นความจริง คำสั่งสอนจะถูกต้องทั้งหมดแต่แตกต่างกันมากได้ไหม ไม่ได้เลย คำสั่งสอนบางอย่างเป็นความจริงและบางอย่างเป็นความเท็จ การศึกษาเพียงอย่างเดียวไม่ได้รับประกันว่าคนๆ หนึ่งจะพบความจริงและเห็นความเท็จเพราะคนจำนวนมากมายึดอุทิศชีวิตของตนเพื่อศึกษาพระวจนะ แต่ยังไม่ศึกษาและปฏิบัติตามคำสั่งสอนที่ไม่ถูกต้อง ถ้าการศึกษาเพียงอย่างเดียวไม่ได้นำไปสู่ความจริงแล้ว อะไรจะนำไปได้

คนๆ หนึ่งจะต้องเต็มใจที่จะศึกษาพระวจนะของพระเจ้าเพราะเหตุผลอื่นๆ นอกไปจากการพิสูจน์ประเด็นหนึ่งหรือคำสั่งสอนหนึ่ง มนุษย์ที่ตาบอดทางฝ่ายวิญญาณมีแต่ทฤษฎีและเมื่อพวกเขาศึกษา พวกเขาศึกษาเพื่อพิสูจน์ประเด็นของตนเอง แต่เหตุจูงใจที่ถูกต้องในการศึกษาพระวจนะ คือ ความปรารถนาที่จะรู้จักพระเจ้าและเพื่อให้พระองค์พอพระทัย บุคคลหนึ่งควรที่จะทิ้งความคิดส่วนตัวของตนเองไปเสีย

การเข้าใจคำสั่งสอนที่ถูกต้อง คือ การเข้าใจพระเจ้า เมื่อคนๆ หนึ่งอ่านพระคัมภีร์ด้วยความปรารถนาที่จะค้นหาว่าพระเจ้าทรงประสงค์อะไรจากเขา โอกาสในการค้นพบความจริงก็มีมาก ความเต็มใจที่

จ ะ ไ ช้ อ ะ ไ ร ก็ ต า ม ที่ พ บ ใน
พระคัมภีร์เป็นสิ่งรับรองที่ดีที่สุดว่าคุณคนนั้นจะเข้าใจคำสั่งสอนอย่างถูกต้อง

การเอาชนะสิ่งล่อลวง ผู้สดุดีเขียนไว้ว่า “ข้าพระองค์ได้สะสมพระดำรัสของพระองค์ไว้ในใจของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์” (สดุดี 119:11) ด้วยความเข้าใจพระวจนะของพระเจ้า บุคคลหนึ่งจึงเอาชนะสิ่งล่อลวงให้ทำบาปได้ ผู้เขียนอาจหวังว่าเขามีพระวจนะของพระเจ้าอยู่ในใจของเขามากกว่านี้ในเวลาตอนต้นของชีวิตเมื่อเขาเขียนถ้อยคำเหล่านั้น เขาอาจตระหนักว่าเรื่องราวของเขาจะไม่มีการลวงประเวณีและการฆาตกรรมบันทึกไว้หากว่าเขามีพระวจนะของพระเจ้าอยู่ในใจของเขา มากกว่านั้น

ในตอนต้นของการรับใช้ของพระองค์ พระเยซูถูกซาตานทดลองในถิ่นทุรกันดาร พระเยซูทรงตอบโต้การล่อลวงของซาตาน โดยตรัสว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาไม่ได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’ ” (มัทธิว 4:4)

ถ้าพระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นพระเจ้าทรงสามารถคิดนี้และเรียกทูตสวรรค์มาช่วยพระองค์ได้ ทรงเลือกที่จะเอาชนะมารด้วยการอ้างชื่อพระคัมภีร์ เป็นไปได้ไหมว่าพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นเพื่อเป็นตัวอย่างที่จะแสดงให้เห็นว่าวิธีที่จะมีชัยชนะได้นั้นคือทางพระวจนะของพระเจ้า

คำสั่งในการดำเนินชีวิตชอบธรรม สันนิษฐานกันว่าคริสเตียนที่แท้จริงทุกคนต้องการดำเนินชีวิตที่ปราศจากบาปตามแบบอย่างของพระคริสต์ เราจะรู้แน่ได้อย่างไรว่าพระเจ้าทรงคาดหวังอะไรจากเรา [เราทำได้] โดยการค้นหาว่าพระทัยของพระองค์คือพระวจนะของพระองค์ พระองค์ทรงดลใจมนุษย์ให้เขียนสิ่งที่ทำให้เราได้รับประโยชน์ “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสั่งสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” (2ทิโมธี 3:16)

วิธีเดียวที่บุคคลหนึ่งสามารถแน่ใจได้ว่าเขาดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ทำการที่ถูกต้อง คือด้วยการเข้าใจและใช้พระวจนะของพระเจ้า

เหตุจูงใจในการใช้พระวจนะ

สิ่งที่น่าตื่นเต้นเริ่มเกิดขึ้นในชีวิตของผู้ที่เริ่มใช้พระวจนะของพระเจ้ากับชีวิตของตน ผู้ประพฤติตามพระวจนะจะพบมิติชีวิตใหม่ในไม่ช้า เราสามารถสังเกตสิ่งที่พระเยซูตรัสกับซาตานในถิ่นทุรกันดารได้ว่า “มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียว หาไม่ได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4) มนุษย์คนหนึ่งอาจมีชีวิตอยู่ด้วยอาหาร แต่ถ้าเขาต้องการที่จะมีชีวิตอยู่ นั่นคือการมีชีวิตอย่างแท้จริงและมีชีวิตอย่างสมบูรณ์ เขาจะต้องค้นหาในพระวจนะของพระเจ้า

การมีชีวิตที่สมบูรณ์ พระเยซูตรัสว่า “เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิตและจะได้อย่างครบบริบูรณ์” (ยอห์น 10:10) เราได้รับชีวิตนั้นจากพระองค์ได้อย่างไร “ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63)

ชีวิตที่ครบบริบูรณ์มีอยู่ในการใช้พระวจนะของพระเจ้ากับชีวิตของเรา

บุคคลเหล่านั้นที่ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยค่านิยมของโลกนี้จะแสวงหาชีวิตที่มีความสุข ชีวิตที่ไร้ความทุกข์ สุขสบาย จิตแพทย์ นักจิตวิทยา นักวิเคราะห์และที่ปรึกษาของพวกเขาพยายามหาทุกแค้นที่นำไปสู่ความสุขและความสมบูรณ์เพื่อพวกเขาอยู่สุขสบาย แต่ความพยายามของพวกเขา นำพวกเขาลงไปสู่ทางที่ผิดแต่เข้าไปสู่ปัญหา ความพอใจส่วนตัวและการยอมรับตัวเองกลายเป็นเป้าหมายของพวกเขา

ในสังคม นักจิตวิทยาและจิตแพทย์มีประโยชน์บ้าง แต่บ่อยครั้งการรักษาของพวกเขาเป็นเพียงผ้าปิดแผลที่ต้องได้รับการผ่าตัดเท่านั้น พวกเขามักจะเอาเงินไปจากใจที่แตกหัก แต่เสนอให้เพียงแค่การตบหลังเบาๆ และพยักหน้าแสดงความเข้าใจ พวกเขาจัดโซ่ล่าม “เชลย” ใหม่ แต่เชลยนั้นยังคงถูกผูกมัดอยู่เมื่อเขาออกจากสำนักงานของพวกเขาไป

พระเยซูคริสต์ไม่ได้เสนอการปลดปล่อยชั่วคราว แต่เป็นการรักษาที่ถาวร พระองค์ตรัสว่า “พระวิญญาณแห่งพระเป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำชาวติมาที่ยังคนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับอิสระ” (ลูกา 4:18)

ความรอด ในบทนี้ ได้กล่าวถึงความรอดไปแล้ว แต่จะต้องกล่าวถึงอีกครั้ง เหตุจูงใจใดจะยิ่งใหญ่ไปกว่าการให้วิญญาณของงตไนด้รอด ยากอบเขียนว่า พระวณะที่นำมาใช้เป็นสิ่งที่ “สามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้” (ยากอบ 1:21) แม้ว่าจะไม่มีสัญญาถึงความปีติยินดีในการรับใช้พระเจ้า แต่การรู้ว่ามนุษย์คนหนึ่งได้รับความรอดต้องเป็นแรงจูงใจที่มากพอที่จะทำให้เขาต้องการเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้า

การรักษาให้หาย “พระองค์ทรงใช้พระวณะของพระองค์ไปรักษาเขา” (สดุดี 107:20) ในมัทธิว 8:8 นายร้อยรู้ว่าบ่าวที่ป่วยของเขาสามารถรับการรักษาได้ถ้าพระเยซูเพียงแต่ “ตรัสเท่านั้น” เรามีพระวณะของพระองค์ในรูปแบบที่เขียนไว้ และถ้าเราใช้พระวณะ พระสัญญาของพระวณะทั้งหมดเป็นของเรา “มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขาได้กระทำความบาปพระองค์ก็จะทรงโปรดอภัยให้” (ยากอบ 5:14-15)

อำนาจ ก่อนหน้าที่พระองค์ได้รับขึ้นไปสู่อสวรรค์ พระเยซูทรงสัญญาถึงประสบการณ์ที่พิเศษและมีฤทธิ์เดชต่อคนเหล่านั้นที่เชื่อ (มาระโก 16:15-18; กิจการ 1:8) หลังจากพระองค์หายไปสู่อสวรรค์แล้ว เหล่าสาวกของพระองค์ก็เริ่มเทศนา และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำการกับพวกเขา โดยยืนยันพระวณะของพระเจ้าด้วยหมายสำคัญที่เขาเพิ่งจะสัญญาให้แก่คนเหล่านั้นที่เชื่อ (มาระโก 16:20) พระวณะเป็นสิ่งที่ทำให้พระเจ้าทำการในท่ามกลางเรา เราถ้าเราเทศนาพระวณะและปฏิบัติตามพระวณะ เราจะทราบฤทธิ์เดชของพระเจ้า

การรักษาไม่ให้มีข้อผิดพลาด พวกสะดูสีในสมัยของพระเยซูจะอ้างว่าพวกเขาารู้พระคัมภีร์อย่างแน่นอน แต่ในคราวหนึ่งเมื่อพวกเขาถามคำถามพระเยซู พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์” (มัทธิว 22:29) พวกเขาคิดว่าพวกเขาได้ตั้งได้ชี้ให้เห็นแล้วว่า การอ่านพระคัมภีร์ไม่จำเป็นว่าต้องรู้พระคัมภีร์

บุคคลหนึ่งต้องปรารถนาที่จะรู้จักองค์ผู้ประพันธ์และพยายามที่จะทำให้พระองค์พอพระทัยโดยการค้นหาว่าพระทัยของพระองค์ในพระวณะของพระองค์ ถ้าพวกสะดูสีเต็มใจที่จะยอมรับข้อพระคัมภีร์ที่ชี้ไปยังพระเยซูคริสต์แล้ว แทนที่จะใช้ข้อพระคัมภีร์เพื่อสนับสนุนคำสั่งสอนที่ไม่มีชีวิตของพวกเขา พวกเขาก็จะไม่ผิด การรู้พระคัมภีร์และใช้พระคัมภีร์กับชีวิตของคนๆ หนึ่งเป็นการรักษาไม่ให้มีข้อผิดพลาด

การรักษาจากความบาป การเชื่อพระวณะของพระเจ้าทำให้บุคคลหนึ่งเป็นอิสระจากความบาป “แต่จงขอบพระคุณพระเจ้า เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของความบาป แต่บัดนี้ท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงให้ครอบครองท่าน เมื่อท่านพ้นจากความบาปแล้ว ท่านก็ได้เป็นทาสของความชอบธรรม” (โรม 6:17-18)

คำแนะนำเพื่อการใช้พระวณะ

เมื่อตระหนักถึงความสำคัญของการใช้พระวณะของพระเจ้าและการมีเหตุจูงใจมากมายเพื่อการใช้พระวณะแล้ว สิ่งที่สำคัญคือ อ ก า ร ท ร า บ ว่า จะ ใช้ พระวณะอย่างไร ในที่นี้ มีคำแนะนำอยู่สองกลุ่ม คำแนะนำกลุ่มแรกจะช่วยบุคคลหนึ่งให้ทราบวิธีการใช้พระวณะเพื่อตัวเอง และกลุ่มที่สองจะช่วยให้รู้วิธีใช้พระวณะกับผู้อื่น

ดูเหมือนจะมีคนมากมายที่สามารถบอกกับคนอื่นว่าจะดำเนินชีวิตอย่างไร แต่ไม่เคยจัดการธุระของตนเองได้ดี ซาโลมอน กษัตริย์ผู้ทรงปัญญา ตรัสว่าเขาได้รักษาสวนองุ่นของผู้อื่น แต่ไม่ได้รักษาสวนองุ่นของตนเอง (บทเพลงของซาโลมอน 1:6)

พวกเราส่วนใหญ่รู้จักบางคนที่มีคำแนะนำมาก แต่ชีวิตของตนเองมีความยุ่งเหยิง ดังนั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้อ่านพระคัมภีร์ต้องเข้าใจว่าเป็นสิ่งเหมาะสมที่เขาจะอ่านโดยมีพระคัมภีร์อยู่ในมือข้างหนึ่ง และกระจกอยู่ในมืออีกข้างหนึ่ง

เราจะต้องใช้ความจริงของพระคัมภีร์กับตนเองก่อน จากนั้น จึงสามารถใช้สอนคนอื่น ๆ ได้ ชายคนหนึ่งร้องว่า “แสดงคำเทศนาให้ผมดู” ข้อความของเขามีความชัดเจนว่า “อย่าบอกผมว่าต้องทำอะไรจนกว่าผมจะสามารถเห็นคุณปฏิบัติสิ่งที่คุณเทศนาได้จากนิสัยของคุณ” คำแนะนำนี้เป็นคำแนะนำที่ดีที่ทุกคนต้องปฏิบัติตาม

ต่อไปนี้เป็นคำแนะนำสำหรับการใช้พระวจนะกับตนเอง

อุ ทิ ศ ต น เ อ ง ต อ พ ระ วจ น ะ เ ร า ต อ ง ร ี ย น ร ู้ ที่ จ ะ ร ัก พ ระ วจ น ะ แ ล ะ โ อ บ พ ระ วจ น ะ เ อ า ใ ว ใน มือ อย่าง ระ มัด ระ วั ง เกือบทุกคนอาจสังเกตเห็นผู้ชายเดินเล่นทุกวันตามทางเดินในโรงพยาบาล เขาเห็นอุปกรณ์ที่ติดล้อไปข้างหน้าเขา มีท่อและสายต่างๆ ต่อจากอุปกรณ์ไปที่ผู้ชายคนนั้นและติดกับร่างกายของเขาทางหนึ่งทางใด

เราไม่ต้องรู้จักชื่อหรือหน้าที่ของเครื่องมือเหล่านั้นเพื่อจะตระหนักว่าชีวิตของชายคนนั้นขึ้นอยู่กับความสำเร็จหรือความล้มเหลวของเครื่องมือดังกล่าว เขาใช้ความระมัดระวังกับเครื่องมือเหล่านั้น เขาไม่เคยลองทิ้งเครื่องมือในไว้ในที่หนึ่งและเดินไปโดยไม่ได้เอาเครื่องมือเหล่านั้นไปด้วย เขาจับเครื่องมือเหล่านั้นไว้ เขาระมัดระวังในการเคลื่อนไหวทุกอย่าง เขาระวังเมื่อเดินไปตามมุมนั้นนั้นอาจมีผู้อื่นวิ่งมาชนได้

เราสามารถให้พระคัมภีร์เป็นเครื่องมือของเราได้ คริสเตียนคนหนึ่งสามารถต่อเครื่องมือเหล่านั้นเข้ากับตนเองด้วยสายแห่งความรักที่มองไม่เห็น เขาไม่ควรพยายามที่จะไปที่ใดๆ โดยไม่นำพระคัมภีร์ไปด้วย ชีวิตของเขาขึ้นอยู่กับหนังสือนั้น ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของเขาขึ้นอยู่กับว่าเขาใช้หนังสือเล่มนั้นกับตนเองหรือไม่

ฝึกฝนตนเองให้อ่านพระวจนะ การอ่านและการศึกษามีความแตกต่างกัน เพราะบางคนรู้ว่าการศึกษาคือต้องมีระเบียบวินัย พวกเขาจึงหลีกเลี่ยงไม่อ่าน อย่างไรก็ตาม คริสเตียนคนหนึ่งควรจะระวังที่จะไม่หลีกเลี่ยงพระคัมภีร์เพราะคิดว่าไม่มีเวลาอ่าน

การอ่านใช้เวลาเท่าที่บุคคลหนึ่งต้องการที่จะใช้อ่าน อาจใช้เวลาห้านาทีหรือหนึ่งชั่วโมง แต่คริสเตียนควรจะอ่านบุตรชายของผู้รับใช้คนหนึ่งมีโอกาสไปศึกษาในวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในประเทศอังกฤษ แม้ว่าบิดาจะรู้สึกภูมิใจในตัวบุตร แต่เขาก็กังวลในเรื่องชีวิตฝ่ายวิญญาณของเด็กหนุ่ม และกลัวว่าเมื่ออยู่ห่างไกลจากคำสอนของตน เด็กหนุ่มจะถูกห้อมล้อมไปด้วยศาสตราจารย์ที่ใช้คำสูง เขาอาจไม่เชื่อพระคัมภีร์ได้ เมื่อไม่สามารถนั่งเงียบในเรื่องนี้ ในเวลาก่อนหน้าที่บุตรชายของเขาจะจากไป ผู้รับใช้เริ่มพูดเปรยถึงความกลัวของเขา

“อย่าปล่อยให้พวกเขาเอาหนังสือโยนาห์ไปจากลูกนะ” เขาพูดเล่น เพราะรู้ว่าหนังสือโยนาห์อาจถูกแยกออกเป็นงานประพันธ์เพื่อฝัน เด็กหนุ่มพยายามที่จะบอกให้พ่อของเขามั่นใจว่าความเชื่อของเขามีความมั่นคง แต่ความกลัวของบิดาก็ยังมีอยู่

เมื่อเรียนจบปีแรก และบุตรชายกลับบ้านมาช่วงฤดูร้อน บิดาของเขาอยากที่จะรู้ว่าความเชื่อของลูกชายเป็นอย่างไร

“ว่าไง ลูกชาย” เขายิ้มอย่างกังวลใจในเวลาอาหารเย็น “บอกพ่อสิ เขาเอาหนังสือโยนาห์ไปจากลูกหรือเปล่า”

“พ่อครับ” เด็กหนุ่มตอบ น้ำเสียงเหมือนตกตาง “พ่อไม่มีหนังสือโยนาห์ในพระคัมภีร์ของพ่อด้วยซ้ำ” พ่อรู้สึกกลัวเป็นที่ ส ู ด ว ่า ลู ก ข า ย ข อ ง เ ข า เ ชี อ ว ่า พ ระ ค ม ภี ร นั้น ไม่ ถูก ต้อง แต่เด็กหนุ่มลุกขึ้น ไปนำพระคัมภีร์ของบิดามา และยื่นให้เขา ทำว่าหนังสือโยนาห์ไม่อยู่ในพระคัมภีร์ของผู้เป็นพ่อด้วยซ้ำ

เมื่อเปิดพระคัมภีร์เพื่อแสดงให้เห็นหนังสือโยนาห์ บิดารู้สึกตกใจเมื่อเขาไม่พบหนังสือนั้น บุตรชายของเขานำกระดาษสองแผ่น คือ หนังสือโยนาห์ ซึ่งเขาใช้มีดโกนตัดจากพระคัมภีร์ของบิดาอย่างระมัดระวังในเวลาก่อนที่เขาจะไปเรียนเมื่อสิบเดือนก่อน บิดาของเขาไม่รู้เลย

“พ อ คร ับ มั น ต ่า ง กั น ยั ง ไ ง ถ ้า พ ว ก เ ข า พ ย า ย า ม ส อ น ว ่า ห นั ง ส ี อ นั นั นั ไม่ ไ ้ พ ระ ค ม ภี ร ถ ้า เ ร ม ี ห นั ง ส ี อ นั นั แต่ไม่เคยอ่าน มันต่างกันยังไงครับ”

ความคิดเห็นของบุตรชายนั้นเป็นความคิดเห็นที่ดี พระคัมภีร์ของเราจะมีประโยชน์อะไรถ้าเราไม่เคยอ่านพระคัมภีร์ และจะมีประโยชน์อะไรถ้าเราอ่านเพียงแค่วันละครั้ง ถ้าพระคัมภีร์ก่อให้เกิดประโยชน์กับเราอย่างแท้จริง และได้พิสูจน์แล้วว่าพระคัมภีร์เป็นเช่นนั้น ทำไมจึงไม่อ่านพระคัมภีร์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

คริสเตียนจำเป็นต้องสร้างวินัยให้ตนเองในการอ่านพระคัมภีร์ มีบางหัวข้อปรากฏอยู่บ่อยครั้งซึ่งเราอาจต้องการศึกษาอย่างจริงจัง แต่เราไม่ควรสับสนการศึกษากับการอ่าน การอ่านพระคัมภีร์สองสามนาที่ในแต่ละวันสามารถสอนเราได้มากเกี่ยวกับวิธีการดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระคริสต์

ตั้งใจที่จะบอกคนอื่นเกี่ยวกับพระวจนะ คริสเตียนอาจไม่พร้อมที่จะให้คำมั่นในการบอกคนอื่นเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกวัน แต่สัปดาห์ละหนึ่งครั้งล่ะ เขาตั้งใจที่จะบอกกับคนๆ หนึ่งเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในระหว่างวันจันทร์และวันเสาร์ได้ไหม ถ้าดูยากเกินไป เดือนละหนึ่งครั้งล่ะ ในอัตราดังกล่าว บุคคลหนึ่งจะคุยกับคนสิบสองคนในเวลาหนึ่งปี เราได้คุยกับคนสิบสองอย่างจริงจังในเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมาไหม ถ้าไม่ เราควรตั้งใจว่าเราจะปรับปรุงตัวในการใช้พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าในด้านนี้

การพูดคุยเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้าเพิ่มทักษะในการใช้พระวจนะของเรา บางคนเชื่อกลุ่มศาสนาของตนมากจนปล่อยให้คนเป็นผู้ทำให้เกิดความรอดของเขา พวกเขาไม่สามารถชี้ให้เห็นในพระคัมภีร์ได้ว่าทำไมจึงเชื่อสิ่งที่เขาบอกว่าเชื่อ แต่จะกล่าวอย่างรวดเร็วว่า “คริสตจักร” ของเขาเชื่ออย่างนั้น

บางคนสารภาพว่า สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตที่เคยเกิดขึ้นกับพวกเขาในการศึกษาพระคัมภีร์คือการรู้สึกอายเพราะคนที่รู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์มากกว่าพวกเขา เมื่อผู้ที่เชื่อคำสั่งสอนอื่นดูเหมือนจะรู้ข้อพระคัมภีร์มากกว่าเรา เราจะอุทิศตัวเองในการศึกษามากยิ่งขึ้น

ต่อไปนี้เป็นคำแนะนำสำหรับการใช้พระวจนะของพระเจ้ากับคนอื่น ๆ

นำมนุษย์ในคืนดีกันกับพระเจ้า หน้าทีของเราไม่ใช่ชักชวนมนุษย์ให้เชื่อคำสั่งสอนของเรา แต่นำมนุษย์ให้คืนดีกับพระเจ้า เปาโลสอนว่า พระเจ้าทรง “โปรดประทานให้เรา มีพันธกิจ เรื่องการคืนดีกัน” และ “เรา...เป็นทูตของพระคริสต์” (2 โครินธ์ 5:18-20) พระเจ้าทรงประสงค์ให้เรา นำมนุษย์มาหาพระองค์ ถ้าเราพยายามที่จะนำคนมาหาความเชื่อของเรา นั่นเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าเราพยายามที่จะแนะนำมนุษย์ให้รู้จักพระเจ้า ให้พวกเขาคืนดีกันกับพระองค์ นั่นเป็นสิ่งประเสริฐ และเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เรากระทำ

บ่อยครั้ง เราต้องการเพิ่มจำนวนคนเข้าในคริสตจักรของเรา และเป็นสิ่งที่สมควร แต่เป้าหมายที่เหมาะสมมากยิ่งขึ้นคือการเพิ่มมนุษย์เข้าในแผ่นดินของพระองค์ เมื่อพยายามนำวิญญาณมาหาพระเจ้า ควรจะกระทำด้วยความเข้าใจว่าเราเป็นทูตของพระเยซูคริสต์ เราเป็นตัวแทนของพระองค์

การพักผ่อนเพื่อคนที่เหน็ดเหนื่อย บ่อยครั้ง มนุษย์พยายามที่จะชนะการโต้เถียงกันเมื่อพวกเขาควรจะให้ “ความเข้าใจ” คนที่อ่อนแอ เหน็ดเหนื่อยและรู้สึกอึดอัดกับชีวิตไม่ค่อยจะต้องการคำปราศรัยที่น่าประทับใจจากคริสเตียนที่จิตใจสูง พวกเขาต้องการมือที่อบอุ่น อ้อมกอดแห่งความรักและความเอาใจใส่ที่แท้จริง “พระเจ้าได้ประทานให้ข้าพเจ้า มีลิ้นของบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงสอน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ที่จะคำชู ผู้ที่เหน็ดเหนื่อยไว้ด้วยถ้อยคำ” (อิสยาห์ 50:4)

แม้ว่าพระเยซูอาจใช้คำ เช่น ฤทธิ์เดช ยิ่งใหญ่ กำลัง สง่าราศี หรือความล้าลึก เพื่อหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ แต่พระองค์ทรงรังเกียจที่ จะ ใ ช้ คำ ว่า องค์พระผู้ช่วย

บางทีข้อพระคัมภีร์ที่ดีที่สุดที่ชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ที่ถูกต้องของเรากับผู้อื่นอยู่ในโรม 14:1 ในที่นี้เป็นตัวอย่างเกี่ยวกับคนที่ไม่สามารถเห็นพ้องกันในทุกเรื่องได้ ความเชื่อต่างๆ เป็นเหตุให้พวกเขาแตกแยกกัน ดังนั้น เปาโลจึงเขียนว่า “ส่วนคนที่ยังมีความเชื่ออ่อนอยู่ จงรับเขาไว้ แต่มิใช่เพื่อให้ได้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่ต่างกัมนั้น” หลังจากนั้น เขากล่าวว่า “ความเชื่อที่ท่านมีต่อพระเจ้านั้น จงยึดไว้ให้มั่น ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะติเตียนตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้น ก็เป็นสุข” (โรม 14:22)

ลำดับความสำคัญของเรา ได้แก่ ใช้พระวจนะกับตัวของเราเองก่อน จากนั้น ใช้กับคนอื่น

เปาโลสอนว่าเราควรรับคนอื่นแม้ว่าเขาอาจไม่เห็นด้วยกับเราในทุกเรื่อง และไม่ใช่ว่ารับพวกเขาเพียงเพื่อเราจะสามารถโต้เถียงและหวังว่าจะทำให้พวกเขาเชื่อว่าเราถูกและพวกเขาผิดเพราะความใจกว้างของเรา แต่เราควรรับพวกเขาเพราะพวกเขาอ่อนแอและต้องได้รับความรัก ความปลอบโยน และการพักผ่อน พระเจ้าทรงประทานความสามารถในการกล่าวคำที่จะทำให้พวกเขาได้พักให้แก่เรา

หน้าที่ของคริสเตียนต่อผู้อื่นไม่ใช่เพื่อให้พวกเขาเสียความภูมิใจทางฝ่ายวิญญาณทุกอย่างที่พวกเขาอาจมี โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ที่ตนมีมากกว่า “ความรู้ของท่านจะทำให้พี่น้องที่มีความเชื่อน้อย ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงยอมวายพระชนม์เพื่อเขาต้องพินาศไป” (1 โครินธ์ 8:11) คริสเตียนควรใช้ความรู้ของตนเพื่อปลอบโยนผู้อื่น เพื่อนำการพักผ่อนไปให้พวกเขาเมื่อเราได้พยายามที่จะช่วยคนที่หลงให้รอดและให้กำลังแก่ผู้ที่อ่อนแอแล้ว เราจึงจะสามารถกล่าวได้ว่าเราได้ใช้พระวจนะของพระเจ้ากับคนอื่นอย่างเหมาะสม

ทดสอบความรู้

ถูกหรือผิด

- _____ 1. การได้ยินพระวจนะของพระเจ้าไม่ใช่การเอาพระวจนะของพระเจ้ามาใช้หรือปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้า
- _____ 2. พระวจนะที่ทรงปลุกฝังไว้แล้วคือพระวจนะที่นำมาใช้
- _____ 3. คำสั่งสอนทั้งปวงอ้างว่ามีพื้นฐานจากพระวจนะของพระเจ้า จึงเป็นความจริง
- _____ 4. เหตุผลเดียวสำหรับการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าคือเพื่อพิสูจน์คำสั่งสอน
- _____ 5. พระเยซูทรงเอาชนะการล่อลวงโดยการอ้างชื่อพระคัมภีร์
- _____ 6. ผู้ประพฤติตามพระวจนะจะพบมิติชีวิตใหม่ในไม่ช้า
- _____ 7. บุคคลหนึ่งจะต้องใช้ความจริงของพระคัมภีร์ก่อนที่จะสอนคนอื่นได้
- _____ 8. ถ้าคุณไม่สามารถอ่านพระคัมภีร์ได้วันละสามสิบนาที ก็ไม่อ่านดีกว่า
- _____ 9. คนจำนวนมากกลัวการโต้เถียงมากจนจะไม่พูดเกี่ยวกับพระคัมภีร์
- _____ 10. การพูดคุยเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้าเพิ่มทักษะในการใช้พระวจนะของเรา

ประยุกต์ใช้

จงเขียนตารางเล็กๆ ง่ายๆ ให้มีหัวข้อสี่หัวข้อด้านบนหรือด้านซ้ายดังนี้ การอธิษฐาน การอดอาหาร การอ่านพระคัมภีร์ และการเป็นพยาน บันทึกเวลาที่ใช้สำหรับแต่ละด้านโดยประมาณ ในกรณีอดอาหาร เขียนตารางเป็นวันหรือครึ่งวัน

วัตถุประสงค์ของแบบฝึกหัดนี้ไม่ใช่เพื่อเป็นเครื่องจักรกลในการอุทิศตัวของเราต่อพระเจ้า แต่เอาชนะการอ้างเหตุผลของมาร ถ้าเรามีเวลาอธิษฐานเพียงห้านาที มารจะกล่าวว่า “แกมีเวลาไม่พอที่จะอธิษฐาน มีเวลาเพียงแค่นี้ห้านาที”

สิ่งที่เราต้องเข้าใจคือว่าเวลาอธิษฐานห้านาทีดีกว่าไม่อธิษฐานเลย ถ้าให้เวลานั้นอย่างจริงจังและหมัดใจ พระองค์ทรงยอมรับเวลานั้นเหมือนเป็นชั่วโมง

การเก็บตารางนี้ไว้สักสองสามสัปดาห์จะช่วยคุณให้ประเมินและสร้างวินัยให้กับชีวิตการอุทิศตนต่อพระเจ้าอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เพิ่มความรู้

ถ้าเป็นไปได้ ให้หาแผนผังหรือพิมพ์เขียวของบ้านหรืออาคาร และศึกษาแผนผังเหล่านั้น ให้สังเกตว่าอาคารมีการวางแผน และมีลำดับการสร้างอย่างไร เก็บแผนผังเหล่านั้นไว้ใกล้มือในระหว่างศึกษาบทที่สิบสาม

อ่านข้อพระคัมภีร์ที่อยู่ในหัวข้อ “เริ่มด้วยข้อพระคัมภีร์” สำหรับบทต่อไป

13 คำสั่งสอน – พิมพ์เขียวของพระเจ้า สำหรับการดำเนินชีวิต

“จงเอาใจใส่ทั้งตัวท่านและคำสอนของท่าน จงยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่นเพราะเมื่อกระทำดั่งนั้น ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเองและคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้”

1ทิโมธี 4:16

เริ่มด้วยข้อพระคัมภีร์

มาระโก 7:7	2ทิโมธี 3:10; 4:3-6
กิจการ 2:42	ทิตัส 1:9
โรม 6:17; 16:17	ฮีบรู 6:1-2
2ยอห์น 1-13	

พระคัมภีร์เป็นของประทานอัศจรรย์อย่างหนึ่งจากพระเจ้า จากการศึกษา เราได้พบว่าพระคัมภีร์มีที่มาจากพระทัยของพระเจ้าผ่านทางมือของมนุษย์ เราได้เห็นความซับซ้อนของพระคัมภีร์ แต่ก็ชื่นชอบความเรียบง่ายของพระคัมภีร์ เราได้เรียนรู้วิถีศึกษาพระคัมภีร์หลายวิถี และวิถีใช้พระคัมภีร์กับชีวิตประจำวันของเราหลายวิถี

เราควรจะเข้าใจวัตถุประสงค์ของพระคัมภีร์ พระคัมภีร์เป็นชี้แนะจากพระเจ้า นั่นคือคำสั่งสอนที่พระองค์ประสงค์ให้มนุษย์ใช้ดำเนินชีวิตนั้น เป็นพิมพ์เขียวของพระเจ้าสำหรับการดำเนินชีวิต

คำสั่งสอนเป็นหัวข้อที่เข้าใจผิดกันมาก บางครั้งได้รับชื่อเสียงที่ไม่ดีในหมู่คนที่ไม่ยอมรับคำสั่งสอนนั้นเพียงเพราะคำสั่งสอนเป็นคำสั่งสอน

นิยามของคำสั่งสอน

คำว่า คำสั่งสอน (doctrine) มาจากภาษากรีกและฮีบรูซึ่งหมายถึง “คำชี้แนะ หรือสิ่งที่ได้สอน” สำหรับบางคน การกล่าวถึงคำว่าคำสั่งสอนทำให้เห็นภาพผู้บริหารกฎหมายที่หน้าบูดบึ้ง อมทุกข์ ใส่เสื้อคลุมสีดำ แต่ไม่ควรจะเป็นอย่างนั้น ถ้าคำสั่งสอนหมายถึง “สิ่งที่คนหนึ่งสอน” ก็หมายความว่าทุกคนมีคำสั่งสอน พ่อแม่ให้คำสั่งสอนแก่ลูกของตนทุกครั้งที่พวกเขาแก้ไขมารยาทของลูกๆ ครูที่โรงเรียนให้คำสั่งสอนทุกครั้งที่เราสอนคณิตศาสตร์ให้เด็ก ตำรวจบังคับใช้คำสั่งสอนของตนเมื่อเขียนใบสั่งทุกครั้ง ผู้พิพากษาใช้คำสั่งสอนของพวกเขาทุกครั้งที่น่าศาลของเขา ผู้เทศนาแจกจ่ายคำสั่งสอนของตนเองไป และพระคัมภีร์ให้คำสั่งสอนแก่ทุกคนที่จะอ่านพระคัมภีร์

คำสั่งสอนของคุณ

คณะศาสนาทั้งหลายมีคำสั่งสอนหรือไม่ มีอย่างแน่นอน ด้วยการนิยามคำว่าคำสั่งสอน เราได้แสดงให้เห็นแล้วว่าทุกคนมีคำสั่งสอน กลุ่มศาสนาทุกกลุ่มอ้างว่าสอนคำสั่งสอนของพระคัมภีร์ และทุกกลุ่มก็สอน [คำสั่งสอนเหล่านั้น] ในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม กลุ่มศาสนาแต่ละกลุ่มแปลความข้อพระคัมภีร์บางข้อต่างจากกลุ่มอื่นๆ และพวกเขาสอนการตีความของตนเอง แต่ละกลุ่มอ้างที่จะสอนเพียงแต่สิ่งที่พระคัมภีร์สอนเท่านั้น กระนั้น แต่ละกลุ่มกลับสอนคำสั่งสอนที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับการตีความพระคัมภีร์ของตน

นอกจากกลุ่มองค์กรคริสตจักร มีคริสตจักรอิสระเกิดขึ้นหลายแห่ง บางกลุ่มมีลักษณะเหมือนกับกลุ่มศาสนาขนาดใหญ่ แต่หลายกลุ่มเจตนาโฆษณาว่าไม่เกี่ยวข้องกับองค์กรใดๆ คริสตจักรดังกล่าวมีคำโฆษณา เช่น “หลาคนะ ทุกความเชื่อร่วมประชุมที่นี่” (“Interdenominational; All Faiths Worship Here”)

เมื่อมองเผินๆ คริสตจักรหลากหลายคณะนี้อาจเหมือนเป็นสถานที่ที่เลิศจึงสำหรับบางคนเพราะพวกเขาไม่เข้าใจลักษณะของกลุ่มศาสนาที่แตกต่างกันหรือวัตถุประสงค์ของคำสั่งสอน ในความเป็นจริง เป็นไปไม่ได้ที่คนจากทุกความเชื่อจะนมัสการร่วมกันได้นอกจากว่าจะสมัครใจเสียความเชื่อบางส่วนของตนไป และเมื่อทำเช่นนั้น ก็รับเอาลักษณะของคริสตจักร “หลากหลาย” ที่พวกเขาเข้าร่วมนั้นมา

การเข้าร่วมคริสตจักรที่อ้างว่าไม่สังกัดคณะ (non-denominational) เป็นการยอมรับคำสั่งสอนของคริสตจักรนั้น และคำสั่งสอนของคริสตจักรดังกล่าวหลายแห่งคือความเชื่อส่วนตัวของคนๆ หนึ่งไม่สำคัญต่อความรอดตน เช่น คริสตจักรหนึ่งอาจสอนว่าสมาชิกคนหนึ่งสามารถเชื่อว่าการบังเกิดใหม่เป็นสิ่งสำคัญต่อความรอด และสมาชิกอีกคนหนึ่งสามารถเชื่อว่าการบังเกิดใหม่เพียงการแสดงออกถึงการนมัสการโดยสมัครใจ คำสั่งสอนที่แท้จริงซึ่งกระทำกันคือว่าทั้งสองคนสามารถรอดได้เพราะจริงๆ แล้วไม่สำคัญว่าพวกเขาจะเชื่ออะไร

แต่สิ่งที่บุคคลหนึ่งเชื่อนั้นเป็นสิ่งสำคัญ พระเจ้าทรงประทานพระคัมภีร์ให้กับเราเพื่อที่เราจะทราบวิธีการดำเนินชีวิตและเราจะต้องเชื่อฟังเพื่อที่จะได้มาซึ่งความรอด ถ้าความเชื่อของบุคคลหนึ่งไม่สำคัญต่อพระเจ้า ก็ไม่จำเป็นต้องมีพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงประทานพระคัมภีร์เพราะพระองค์ทรงมีแผนการให้มนุษย์ที่จะปฏิบัติตาม และแผนการของพระองค์มีอยู่ในหนังสือของพระองค์

กลุ่มคริสตจักร (และคริสตจักรอิสระ) ที่เชื่อสัตย์ทุกแห่งมีคำแปลพระคัมภีร์ของตนเองและสอนเหมือนกัน คริสตจักรเหล่านั้นจะแตกต่างกันมากแต่ทุกแห่งยังคงถูกต้องได้ใหม่ คำตอบนั้นชัดเจนเปโตรเขียนว่าผู้หนึ่งผู้ใดจะตีความหมายคำของผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เอาเองไม่ได้ (2เปโตร 1:20) เขากล่าวต่อไปว่า “จะมีผู้สอนผิดเกิดขึ้นในพวกท่านทั้งหลาย ซึ่งจะลอบเอามีจลาจลอันจะให้ถึงความพินาศเข้ามาเสียดสอน จนถึงกับปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่เขาไว้ ซึ่งจะทำให้เขาพินาศโดยเร็วพลัน จะมีคนหลายคนประพฤตชั่วตามอย่างเขาและเพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุ ทางของสวรรค์จะถูกกล่าวร้าย และด้วยใจโลภเขาจะกล่าวตบตะแลงคำไถ่จากท่านทั้งหลาย การลงโทษคนเหล่านั้นที่ได้ถูกพิพากษานานมาแล้วจะไม่เนิ่นช้า และความวิบัติที่จะเกิดกับเขาก็หาสลายไปไม่” (2เปโตร 2:1-3)

เมื่อพิจารณาถึงข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แล้ว ไม่มีคริสเตียนที่เชื่อสัตย์คนใดสามารถไว้วางใจประสบการณ์ในคณะของเขาว่าจะช่วยให้รอดได้ เขาไม่อาจทึกทักเอาว่าพระองค์การศาสนาของเขามีอายุมากและเป็นที่ยอมรับ องค์การนั้นจะถูกตั้ง มีเพียงคำสั่งสอนเดียวที่ถูกต้อง และคำสั่งสอนนั้นไม่ได้เป็นของคณะหนึ่งคณะใด แต่เป็นคำสั่งสอนของพระคัมภีร์

มนุษย์ทุกคนต้อง “อุตส่าห์ประพฤต เพื่อให้ได้ความรอด [ของตน] ด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น” (ฟิลิปปี 2:12) ถึงกระนั้น ก็ไม่ใช่ข้ออ้างให้เขาไม่ต้องเข้าร่วมคริสตจักร แต่หมายความว่าเขาคงแน่ใจว่าเขาเข้าร่วมคริสตจักรที่สอนคำสั่งสอนของพระคัมภีร์ เขามีหน้าที่จะต้องรู้ เขาควรศึกษาพระคัมภีร์และตรวจสอบทุกคำสั่งสอนของคริสตจักรด้วยพระวจนะของพระเจ้า

อุทิศตนต่อคำสั่งสอน

จากนิยามที่เราได้ศึกษาไป ควรจะเห็นได้ชัดเจนว่าพระคัมภีร์เป็นคำสั่งสอนตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์ “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน...” (2ทิโมธี 3:16) เมื่อนิยามและเข้าใจคำว่าคำสั่งสอนอย่างถูกต้องแล้ว คริสเตียนที่แท้จริงทุกคนจะยอมรับคำสั่งสอนนั้น ถ้าเขารักพระเจ้า เขาจะต้องรักพระวจนะของพระเจ้าด้วย ถ้าเขารักพระวจนะของพระเจ้า เขาจะต้องรักคำสั่งสอนด้วย

อัครสาวกเปาโลอุทิศตนต่อคำสั่งสอน เขาเขียนจดหมายไปหาทิโมธีและชี้แนะให้เขาเทศนาคำสั่งสอน (2ทิโมธี 4:2) เขาเขียนไปหาคริสตจักรที่โรมและยกย่องเขาที่เชื่อฟังคำสั่งสอน (โรม 6:17) การให้คำชี้แนะแก่ทิตัสสำหรับผู้อาวุโสและผู้ปกครอง เขากล่าวว่าพวกเขาควรเชื่อฟังและสอนคำสั่งสอน (ทิตัส 1:9) เขาบอกชาวโครินธ์ที่เพิ่งงวดยว่าเขาสามารถทำให้พวกเขาเกิดประโยชน์ด้ ว ย คื ง ส อ น (1โครินธ์ 14:6) เปาโลเข้าใจความหมายและคุณค่าของคำสั่งสอนและเขาอุทิศตนต่อคำสั่งสอนนั้น

ยอห์นอุทิศตนต่อพระเยซูคริสต์ ความรัก ความเชื่อและความจริงแสดงถึงใจความสำคัญซ้ำๆ ในงานเขียนของเขา ยอห์นรายงานว่าความรักพระเจ้าเป็นการรักคำสั่งสอนของพระองค์ เขาเขียนว่า “เพราะนี่แหละเป็นความรักต่อพระเจ้า คือที่เราทั้งหลายประพฤติตามพระบัญญัติ [คำสั่งสอน] ของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นภาระ” (1ยอห์น 5:3)

เมื่อบุคคลหนึ่งเข้าใจว่าพระเจ้าทรงประทานพระคัมภีร์ทั้งหมดให้กับเรา และพระคัมภีร์ทั้งหมดเป็นพิมพ์เขียวของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเขา เขาจะอุทิศตนต่อคำสั่งสอนอย่างช่วยไม่ได้

ตั้งคำสั่งสอนขึ้น

คริสเตียนจะต้องเป็นผู้ชำนาญเรื่องความจริงในพระคัมภีร์ ผู้ที่ได้ศึกษาพระคัมภีร์เป็นเวลาหลายปีและได้ยืมคำเทศนาที่เทศนาจากพระคัมภีร์นับครั้งไม่ถ้วนอาจรู้สึกสบายใจ แต่ผู้ที่ใหม่ต่อพระคัมภีร์มักจะรู้สึกกลัวเพราะหนังสือและบทต่างๆ และรู้สึกสับสนก่อนที่จะเริ่มศึกษาพระคัมภีร์

เมื่อมองย้อนกลับไปในบทต่างๆ ในหนังสือเล่มนี้ จะช่วยให้ผู้ศึกษาพระคัมภีร์ทราบว่าเลือกศึกษาพระคัมภีร์อย่างไร วิธีการศึกษาดังที่แนะนำไว้ในที่นี้ควรจะมีประโยชน์มากสำหรับผู้เริ่มอ่านพระวจนะของพระเจ้า

เพื่อช่วยในการค้นหาคำสั่งสอนตามพระคัมภีร์ที่แท้จริง ให้พิจารณาถึงวิธีที่ผู้สร้างตั้งอาคารใหม่ขึ้น เราจะศึกษาขั้นตอนที่ละขั้น และใช้เทคนิคนั้นในการสร้างอาคารที่สวยงามนั้นกับการสร้างชีวิตที่สวยงามตามพิมพ์เขียวของพระเจ้า

ผู้สร้างรับพิมพ์เขียวจากสถาปนิกผู้ออกแบบอาคาร ไม่อาจทำสิ่งใดได้จนกว่าจะเขียนแบบเสร็จ และผู้สร้างมีแบบนั้นอยู่ในมือ

โลกได้รับแผนผังที่สมบูรณ์จากองค์สถาปนิก พระคัมภีร์มีคำชี้แนะทุกประการที่จำเป็นต่อการทำให้ชีวิตเป็นเหมือนกับที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เป็น

เขาพิจารณาดูแผนผังทั้งหมดเพื่อให้ตัวเองคุ้นเคยกับประเภทของอาคารที่สถาปนิกต้องการ เขาดูแผนผังแปลงที่ดิน แผนผังรากฐาน แผนผังการก่อสร้าง แผนผังท่อประปา แผนผังสายไฟฟ้า แผนผังหลังคา ภาพวาดของอาคาร และภาพสีของอาคารที่เสร็จเรียบร้อยควรจะมีลักษณะเป็นอย่างไร อาคารที่สร้างเสร็จยังอยู่อีกไกล แต่เขาถือภาพของอาคารว่าควรจะมีลักษณะอย่างไรอยู่ในมือ

เมื่อดูพระคัมภีร์ทั้งเล่มอย่างคร่าวๆ บุคคลหนึ่งจะเห็นว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้เขาเป็นอย่างไร ตั้งแต่ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสและบุคคลในพระคัมภีร์เก่า ถึงชีวิตของพระคริสต์และคำสั่งสอนของอัครสาวก บุคคลนั้นเริ่มเห็นอุปนิสัยที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เขาเป็น ผลสำเร็จนั้นยังอาจอยู่อีกไกล แต่อย่างน้อยเขาก็รู้ว่าพระเจ้าทรงคาดหวังอะไรจากเขา

ตอนนี้ ผู้สร้างต้องกำหนดขั้นตอนที่กำหนดอาคารขึ้นมา ต้องทำสิ่งที่สำคัญที่สุดก่อน ตำแหน่งที่ตั้งต้องถูกต้องก่อนที่จะขุดดินในครั้งแรก ดังนั้นผู้สำรวจจะกำหนดตำแหน่งที่ตั้งของทุกมุมจากแผนผังที่ดิน

เราต้องอยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง เราอยู่ในคริสตจักรที่สอนความจริงหรือไม่ ถ้าเราอยู่ในคริสตจักรที่สอนความจริง เราจะคงอยู่ในที่ที่เราอยู่ คริสเตียนต้องระวังที่จะไม่เปลี่ยนคริสตจักรเพราะเหตุผลเล็กๆ น้อยๆ พวกเขาควรจะมีคามมั่นคง พระเจ้าได้ทรงเริ่มงานในพวกเขาและให้พวกเขาอยู่ในที่ที่ถูกต้องอยู่ ถ้าเกิดปัญหาขึ้น พวกเขาเพียงแต่แก้ไขปัญหาและอยู่นิ่งๆ พวกเขาควรเลี้ยงโอกาสที่เกิดขึ้นซึ่งจะเป็นเหตุให้พวกเขาต้องย้ายไปเป็นสมาชิกคริสตจักรอื่น ถ้าพวกเขาเป็นคริสเตียนที่กำลังเติบโต พวกเขาต้องอนุญาตให้พระเจ้าทำผลงานให้สำเร็จ

เมื่อกำหนดตำแหน่งที่ตั้งแล้ว ผู้สร้างก็พร้อมที่จะเริ่มวางรากฐาน บางทีส่วนที่สำคัญที่สุดของอาคารทั้งหมดคือรากฐาน กำแพงที่สวยงามจะมีค่าน้อยนิดถ้าถล่มลงมาเพราะสร้างบนรากฐานที่อ่อนแอ พลับต้องขุดลึกลงไป เหล็กต้องแข็งแรง และการเทต้องกระทำอย่างถูกต้องเพื่อผลงานที่สำเร็จจะนำเกียรติมาสู่ผู้สร้าง

เราต้องวางคำสั่งสอนอันเป็นรากฐานก่อนที่จะเราจะกระทำสิ่งใดๆ อะไรเป็นคำสั่งสอนอันเป็นรากฐาน ผู้เขียนฮีบรูกล่าวถึงคำสั่งสอนดังกล่าวไว้หกประการในฮีบรู 6:1-2 เราควรพิจารณาคำสั่งสอนแต่ละอย่าง

- **การกลับใจใหม่** ตามตัวอักษรแล้ว การกลับใจใหม่หมายถึงการหันไปจากวิถีการดำเนินชีวิตแบบหนึ่งและตัดสินใจว่าเราจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้า เราได้ตัดสินใจที่จะรับใช้พระเจ้าไม่ว่าจะต้องเสียอะไรหรือไม่ รากฐานนี้จะต้องวางไว้ก่อนที่เราห่วงเรื่องภายนอกอาคาร คริสเตียนคนหนึ่งควรจะตัดสินใจว่าเขาจะทำให้ชีวิตของตนเป็นเหมือนพระฉายของพระคริสต์ด้วยพระวาระของพระองค์

- **การบัพติศมา** เราได้รับบัพติศมาในน้ำ (จุ่มลงในน้ำ) ในพระนามของพระเยซูคริสต์หรือไม่ เราต้องได้รับบัพติศมาเพื่อจะได้รับความรอด ก่อนที่จะสร้างสิ่งอื่นๆ ได้ จะต้องวางรากฐานนี้ก่อน ถ้าบุคคลหนึ่งยังไม่ได้รับบัพติศมา เขาควรเร่งรีบที่จะรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ ยังจำเป็นที่เขาจะได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การบัพติศมาเป็นคำสั่งสอนอันเป็นรากฐาน เป็นสิ่งที่ต้องกระทำก่อนที่จะดำเนินชีวิตทางฝ่ายวิญญาณอย่างถูกต้องได้ เราควรเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

- **ความเชื่อ** “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอมรับของพระเจาก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้าได้นั้น ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่แสวงหาพระองค์” (ฮีบรู 11:6) ความเชื่อนี้เป็นส่วนประกอบอันเป็นรากฐาน ความเชื่อในพระเจ้าต้องก่อตั้งขึ้นก่อน เราควรเชื่อว่าพระองค์จะทรงทำทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสว่าจะทรงกระทำ

- **การวางมือ** เราควรยอมจำนนตนเองต่อการอธิษฐานของผู้อาวุโส เราสามารถเรียกให้ผู้รับใช้อธิษฐานเพื่อเรา เจิมเราด้วยน้ำมัน และวางมือบนเราได้ (มาระโก 16:17-18; ยากอบ 5:14)

- **การฟื้นจากความตาย** คริสเตียนจะมีชีวิตอีกครั้ง ชีวิตนี้ไม่ได้เป็นเพียงชีวิตเดียว แต่เป็นหมอกที่ปรากฏอยู่เพียงชั่วครู่แล้วก็หายไป (ยากอบ 4:14) เมื่อชีวิตนี้สิ้นสุดลง อีกชีวิตหนึ่งจะเริ่มต้นขึ้น เราจะมีชีวิตอีกครั้ง

- **การพิพากษาชั่ววันนัด** ครั้งหนึ่ง มีผู้กล่าวไว้ว่าความบาปทุกอย่างเกิดจากความไม่เชื่อ และถ้ามนุษย์คนหนึ่งเชื่ออย่างแท้จริงว่าเขาจะต้องรับผิดชอบต่อการกระทำทุกอย่าง เขาจะไม่ทำบาป มนุษย์ทุกคนจะต้องรับผิดชอบ การพิพากษากำลังจะเกิดขึ้น เราควรเชื่อว่า “เมื่อเราได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว แต่เรายังขึ้นทำผิดอีก เครื่องบูชาบาปนั้นก็จะไม่มีเหลืออยู่เลย แต่จะมีความหวาดกลัวในการรอคอยการพิพากษาโทษ” (ฮีบรู 10:26)

คำสั่งสอนอันเป็นพื้นฐานเหล่านี้ควรจะตั้งไว้ให้มั่นคงในใจและความคิดของเรา

หลังจากวางรากฐานแล้ว ผู้สร้างพร้อมที่จะตั้งกำแพงและหลังคาขึ้น จะต้องขึ้นโครงอาคารก่อน แล้วค่อยก่อกำแพง

มีคำสั่งสอนอันเป็นโครงสร้างมากมายที่สำคัญต่อการทำให้ชีวิตสวยงามสมบูรณ์ เราจะพิจารณาคำสั่งสอนเหล่านี้บ้าง

- **สภาพของพระเจ้าเป็นหนึ่งเดียว** ไม่มีสามบุคคลในสภาพของพระเจ้า แต่ “ในพระองค์นั้น [พระเยซู] สภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์” (โคโลสี 2:9)

- **ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ** พระเจ้าทรงประทานฤทธิ์เดชอันอัศจรรย์ให้แก่คริสตจักรของพระองค์ เรียกว่า ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

- **การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์** พระเยซูคริสต์นำคริสตจักรของพระองค์ออกจากโลกเมื่อเสด็จกลับมารับธรรมิกชนของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงตั้งอีกยุคหนึ่งขึ้นบนโลกนี้ เรียกว่า การครอบครองหนึ่งพันปี

- **การกระทำดี** ยากอบเขียนว่า “ด้วยการประพฤติตาม ข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นความเชื่อของข้าพเจ้า” (ยากอบ 2:18) และ “ความเชื่อที่ไม่ประพฤติตามนั้นไร้ผล” (ยากอบ 2:20)

- **ความบริสุทธิ์** “จงอุตส่าห์ที่จะอยู่อย่างสงบกับคนทั้งหลาย และอุตส่าห์ที่จะได้ใจบริสุทธิ์ ซึ่งถ้าใจไม่บริสุทธิ์ก็จะไม่ผู้ใดได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย” (ฮีบรู 12:14) ใจและอุปนิสัยที่บริสุทธิ์เป็นคำสั่งสอนอันเป็นโครงสร้างที่สำคัญ

- การให้อภัย “แต่ถ้าท่านไม่ยกความผิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกความผิดของท่านเหมือนกัน” (มัทธิว 6:15)

- ความรักอันพี่น้อง “ถ้าผู้ใดว่า ‘ข้าพเจ้ารักพระเจ้า’ และใจยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพดมุสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว จะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นไม่ได้” (1ยอห์น 4:20-21)

- เสรีภาพจากความบาป “เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย” (โรม 8:2)

มีคำสั่งสอนอื่นๆ มากมายที่สำคัญต่องานของพระเจ้าในคริสตจักร วิธีที่ดีที่สุดในการเรียนรู้เกี่ยวกับคำสั่งสอนโดยการไปคริสตจักรที่เชื่อพระคัมภีร์และฟังการเทศนาพระวจนะของพระเจ้า “พระเจ้าจึงทรงโปรดช่วยคนทั้งหลายที่เชื่อนั้นให้รอดโดยคำเทศนาที่เขาถือว่ามี” (1โครินธ์ 1:21, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับแปลเก่า)

ท้ายที่สุด หลังจากวางรากฐาน ตั้งกำแพงและหลังคาเสร็จแล้ว ผู้สร้างพร้อมที่จะตกแต่ง ทาสีและจัดแต่งให้เรียบร้อย ราชินีที่แท้จริงของอาคารอาจอยู่ที่รากฐานอันมั่นคง แต่ราชินีที่มองเห็นได้ที่มนุษย์มองเห็นนั้นอยู่ที่ชั้นตอนการสร้างขั้นสุดท้าย

การอธิษฐาน ความเชื่อและการอุทิศตนต่อคำสั่งสอนของพระวจนะของพระเจ้าอาจไม่ใช่ลักษณะที่มองเห็นได้ของคริสเตียนคนหนึ่ง แต่หลังจากก่อตั้งคำสั่งสอนอันเป็นรากฐานที่ถูกต้องแล้ว ควรจะเสริมการประดับตกแต่งเหล่านี้เข้าไปด้วย เช่นนั้นทุกคนจะทราบว่าคุณคือผู้สร้างชีวิตของบุคคลนั้นที่แท้จริงคือใคร

คำสั่งสอนที่ประดับตกแต่ง

ผู้สร้างใหม่มักจะอยากไปให้ถึงผลสำเร็จจนเขาใช้ทางลัดเพื่อทำให้งานของเขาเสร็จอย่างรวดเร็ว แต่เขาจะเสียใจถ้าทำเช่นนั้น

บางครั้ง คริสเตียนใหม่อยากจะเห็นผลสำเร็จจนพวกเขาพยายามใช้ทางลัด

การอธิษฐานอาจดูเหมือนไม่สำคัญต่อพวกเขาเหมือนลักษณะภายนอก พวกเขาอาจใช้เวลาแต่งตัวให้ดูบริสุทธ์มากกว่าใช้เวลาเตรียมวิญญาณเพื่อรับของประทานของพระเจ้า

ลักษณะภายนอกสำคัญต่อพระเจ้าหรือไม่ พระองค์ทรงใส่พระทัยว่าเราแต่งกายอย่างไร กินอะไร สร้างความบันเทิงให้ตัวเองอย่างไรหรือไม่

เหมือนเช่นที่ผู้สร้างใส่ใจเกี่ยวกับโฉมภายนอกของอาคาร พระเจ้าทรงใส่พระทัยเกี่ยวกับลักษณะภายนอกของประชากรของพระองค์ รูปแบบเสื้อผ้าของเรา ทรงผมของเรา นิสัยของเรา ทุกสิ่งเกี่ยวกับเราเป็นสิ่งสำคัญต่อพระองค์

ไม่มีสิ่งใดงดงามต่อพระเจ้าไปกว่าบุคคลที่สุภาพเรียบร้อย ประพฤติดีและสะอาดหมดจด ผู้มีความเชื่อและความรักต่อพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทอดพระเนตรเห็นจิตใจ และถ้าพระองค์ทอดพระเนตรเห็นบุคคลหนึ่งซึ่งมีลักษณะภายนอกบริสุทธ์แต่ใจไม่บริสุทธ์ ก็จะเป็นเหมือนบ้านสวยที่มีแต่ด้านหน้าเท่านั้น เช่น ส่วนหน้าของอาคารที่ใช้บริเวณสำหรับเล่นละคร ไม่สามารถอยู่อาศัยได้จริง แต่มองดูสวยงาม

พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะเห็นบุคคลที่มีการพัฒนาลำดับความสำคัญที่ถูกต้องในคำสั่งสอน คนที่ปฏิบัติตามพิมพ์เขียวของพระองค์อย่างละเอียด ประการแรก บุคคลนั้นกำลังเรียนรู้ที่จะใช้คำสั่งสอนอันเป็นรากฐาน เขากำลังพัฒนาชีวิตการอธิษฐาน เขากำลังค้นพบความเชื่อที่แท้จริง เขากำลังได้รับความรู้โดยการไปโบสถ์และฟังการเทศนา

เมื่อเขาพัฒนาขึ้น หมายสำคัญที่มองเห็นได้จะเริ่มต้นแสดงออกมา เสื้อผ้าของเขาจะเริ่มสะท้อนให้เห็นใจที่บริสุทธ์ ผมของเขาจะเริ่มแสดงให้เห็นวิญญาณที่ยอมจำนน เพื่อนๆ ของเขาจะเริ่มสะท้อนให้เห็นมิตรภาพของเขากับบงศ์หายที่แท้จริง ความบันเทิงประเภทที่เขาต้องการจะเริ่มสะท้อนให้เห็นใจที่สะอาด

แต่หมายสำคัญที่มองเห็นได้เหล่านี้ทั้งหมดเป็นการประดับตกแต่งที่เกิดขึ้นหลังจากสร้างรากฐาน ตั้งกำแพงและหลังคาเสร็จแล้ว สิ่งเหล่านี้เป็นมงกุฎสง่าราศีของการสร้างที่พระเจ้าทรงเริ่มต้นขึ้นในใจ

ทดสอบความรู้

1. _____ เป็นหัวข้อที่เข้าใจผิดกันมาก
2. คำสั่งสอน (doctrine) หมายถึง “_____” หรือ “สิ่งซึ่งได้สอน”
3. ถ้าความเชื่อของคนๆหนึ่งไม่สำคัญต่อ _____ แล้ว ก็ไม่มีความจำเป็นที่จะให้ _____ กับเรา
4. ไม่มีคริสเตียนที่เชื่อสัตย์คนใดสามารถไว้วางใจประสบการณ์ _____ ของเขาว่าจะช่วยให้รอดได้
5. คริสเตียนควรศึกษาพระคัมภีร์และ _____ ทุก _____ ของคริสตจักรด้วยพระวอนะของพระเจ้า
6. อัครสาวก _____ อธิศตต่อคำสั่งสอน
7. _____ จะต้องเป็นผู้ชำนาญเรื่องความจริงในพระคัมภีร์
8. โลกได้รับพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นแผนผังที่สมบูรณ์จากองค์ _____
9. เมื่อผู้สร้างพร้อมที่จะเริ่มก่อสร้าง เขาเริ่มด้วย _____
10. พระเจ้าทรงใส่พระทัยเกี่ยวกับ _____ ของประชากรของพระองค์

ประยุกต์ใช้

พระคัมภีร์เป็น “พิมพ์เขียว” สำหรับการดำเนินชีวิตของเรา ใช้เวลาพิจารณาเกี่ยวกับกิจกรรมต่อไปนี้ และเขียนตัวเลขแสดงลำดับความสำคัญของสิ่งเหล่านี้สำหรับตัวคุณ ให้ชื่อสัตย์กับตนเอง

- _____ งานบ้าน
- _____ การใช้เวลากับสมาชิกครอบครัว
- _____ นันทนาการส่วนตัว
- _____ นันทนาการครอบครัว
- _____ การประชุมคริสตจักร
- _____ กิจกรรมคริสตจักร (สังคม ฯลฯ)
- _____ การอธิษฐาน
- _____ การอดอาหาร
- _____ การอ่านพระคัมภีร์
- _____ การตริกวัด
- _____ การอ่าน (นอกไปจากพระคัมภีร์)
- _____ อาชีพการงาน

ตอนนี้มองย้อนกลับไปแล้ว คุณรู้สึกว่าคุณจำเป็นต้องเปลี่ยนลำดับความสำคัญของคุณหรือไม่ ลำดับความสำคัญเหล่านี้เป็นไปตามพระคัมภีร์หรือไม่ ลำดับความสำคัญเหล่านี้มีความเหมาะสมหรือไม่ คุณสามารถได้รับประโยชน์จากการให้เน้นในบางเรื่องหรือไม่

เป็นโอกาสดีที่จะประเมินตัวของเราเองและดูว่าฝ่ายวิญญาณพัฒนาขึ้นไปมากเพียงใด การตรวจสอบตนเองไม่ใช่สิ่งผิด

เพิ่มความรู้

หากต้องการศึกษาเพิ่มเติมโดยส่วนตัวหรือเป็นกลุ่ม ให้พิจารณาหนังสือเล่มอื่นๆ ในชุด Word Aflame Elective Series

WHY? A Study of Christian Standards

Spiritual Growth and Maturity

Bible Doctrines – Foundation of the Church

Building Family Relationships

Salvation – Key to Eternal Life

Strategy for Life for Singles and Young Adults

Spiritual Leadership/Successful Soulwinning

Your New Life

Friendship, Courtship, and Marriage

Purpose at Sunset

Values That Last

พระคัมภีร์: ความเป็นมาและการใช้

“ฉันเป็นใคร ฉันเกิดมาได้อย่างไร ฉันมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร”

มนุษย์ขบคิดถึงคำถามเหล่านี้และคำถามอื่นๆ นับตั้งแต่เวลาเริ่มต้นของอารยธรรม ภายในมนุษย์แต่ละคนนั้นมีความปรารถนาที่จะเข้าใจวัตถุประสงค์ของการมีชีวิตอยู่ สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับมนุษย์ทุกคนคือความสามารถในการค้นพบหน้าที่ของตนในสังคมและทำหน้าที่นั้นให้สมบูรณ์

พระคัมภีร์ตอบและชี้แจงคำถามแต่ละข้อเหล่านี้และคำถามอื่นๆ ในชีวิต จึงแสดงให้เห็นว่าพระคัมภีร์มีความพร้อมและมีความเป็นเลิศ มนุษย์ผู้ซึ่งได้รับการเฉลียวใจจากพระเจ้าเขียนพระคัมภีร์ขึ้น พระคัมภีร์เป็นงานเขียนที่ดีที่สุดเพียงชิ้นเดียวที่มนุษย์เคยมีมา พระคัมภีร์ยังคงเป็นหนังสือที่ขายดีที่สุดตลอดกาล

ขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้นำคุณเมื่อคุณศึกษาเกี่ยวกับพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นพระวจนะของพระเจ้าต่อมนุษย์ ขอให้หนังสือเล่มนี้ช่วยคุณให้มีความเคารพและยำเกรงหนังสือที่ดีที่สุดที่มนุษย์เคยได้รับมา